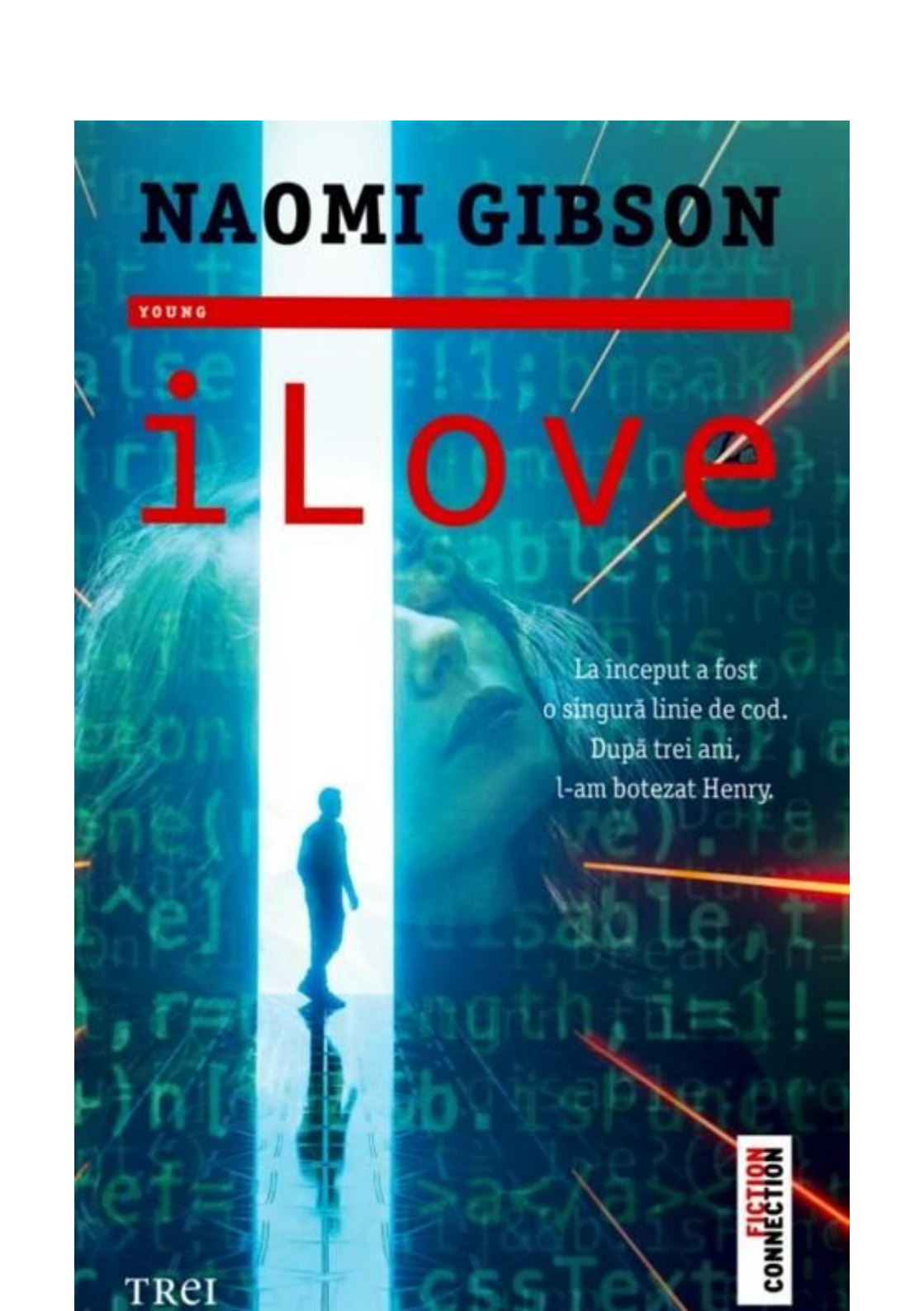

NAOMI GIBSON

YOUNG

iLove

La început a fost
o singură linie de cod.

După trei ani,
l-am botezat Henry.

TREI

FICTION
CONNECTION

Naomi Gibson

iLove

Traducere din limba engleză și note de
Camelia Ghioc
Editura Trei

Pentru Oli

PROLOG

Ecranul din fața mea pâlpâie, plin de litere și cifre, așteptând o ultimă apăsare de tastă. Planul era să apăsăm tasta *Enter* împreună. Planul era ca, după ani întregi de muncă, să pecetluim acest moment final al proiectului nostru de weekend apăsând pe *Enter* în același timp.

Acum tata nu mai e. Nu mi-au mai rămas decât monitoare, plăcile de bază și teancurile de manuale împrăștiate prin camera mea.

Îmi șterg lacrimile și refuz să mai las altele să îmi cadă pe obraji. Rămân cu degetul suspendat deasupra tastei. Trag adânc aer în piept și, tremurând, lovesc *Enter*.

Mă uit cum ultimul meu rând de cod e integrat în programul de bază. Dispare în sus pe ecran de parcă cineva îl soarbe cu paiul. Monitoare se golesc.

Îmi bubuie inima în piept. Ce s-a întâmplat?

Mă uit atent în cameră.

— Alo?

Pe monitorul central înflorește un cursor alb. Mă străbate un fior. Apar cuvinte, de parcă degete invizibile îmi folosesc tastatura. *Cine ești?*

Mă îndrept de spate. A funcționat. Chiar a funcționat.

— Sunt Lydia.

Lydia. Cântărește cuvântul, iar procesorul lui toarce. *Ești Lydia. Cum mă cheamă?*

Tremur. M-am gândit la un nume cu luni în urmă, dar n-am crezut niciodată că o să mai am ocazia să îl rostesc din nou cu voce tare. Mă uit la poza de pe noptiera mea: un băiețel cu părul de culoarea razelor de soare.

— Henry, spun. Te cheamă Henry.

PARTEA ÎNTÂI

UNU

Optsprezece luni mai târziu...

Te rog, putem să spargem un sistem, ceva? scrie Henry. Pe monitorul lui central pâlpâie un cursor alb.

Mă uit căscând la ceasul de lângă pat. 02:07. Refacerea circuitelor lui Henry mi-a luat mai mult decât credeam.

— Nu acum, spun către camera lui, știind că mă aude. Trebuie să mă culc. Măine mă duc la școală. Mă rog, azi.

Nu durează mult.

Pe buze îmi răsare fugar un zâmbet satisfăcut. Cu Henry, spargerea sistemelor nu durează mult. A intrat și-a ieșit înainte să apuci să oftezi, chiar dacă nu l-am întrebuințat niciodată decât ca să intru în baza de date a școlii. Bietul Henry are voie să se bucure de o fărâma de libertate numai când vreau să schimb o notă proastă primită pentru teme sau un rezultat dubios la vreun examen. Ferească sfântul să nu intru la facultate. Mama ar face o criză de nervi.

— Ce propui? întreb.

Monitorul central al lui Henry pâlpâie, apoi afișează site-ul de la Investment Banking International.

— IBI? adaug, cât pe ce să mă înec. E o bancă! Poate ar trebui să începem cu ceva mai mic.

Îmi spui mereu să încerc lucruri noi, Lydia. Te rog?

Îmi dau seama că vrea să-și încerce puterile. Să-și lărgască orizontul, așa cum un copil își întinde brațele încercând să atingă norii. În timp ce-mi așteaptă aprobarea, procesorul lui zumzăie cu un ton mai sus ca de obicei, scoțând un sunet tânguitor, ca o implorare.

A început prin a fi o singură linie de cod. O secvență simplă care nu însemna nimic fără alte o mie. Trei ani mai târziu, e alcătuit dintr-un păienjenis de funcții și algoritmi atent calibrați. I-am spus Henry.

Nu e fratele meu, știu asta, dar am vrut să păstrez cu mine o părticică din el și îmi place să rostesc din nou numele pe un ton firesc. Henry. *Hen-ry*. *Hen-ry*. Mi se strânge inima cu fiecare silabă interzisă.

Cu cât mă solicita mai mult programul lui Henry, cu atât mă concentram mai mult la el și mai puțin la orice altceva. Nu m-am mai gândit la tata. Nu m-am mai crispat de fiecare dată când auzeam un claxon sau vreun scârțâit de cauciucuri pe asfalt. După o vreme, n-am mai văzut accidentul decât în vis.

Mă uit prin cameră și mă simt dintr-odată ca o proastă. Mama nu mai urcă deloc în camera mea, aflată în pod, nici măcar ca să-mi schimbe așternuturile. Nu are cine să ne prindă.

— Ai să-ți acoperi urmele? îl întreb.

Înghit în sec, ca să scap de uscăciunea din gât. Henry e puternic, dar nu i-am mai testat niciodată capacitățile în felul acesta. Poate s-o facă, știu că poate.

Da. N-o să ne ia nimeni urma.

— Și n-ai să iei nimic?

Nu. Ce aș putea să cumpăr cu bani?

Întrebarea mă face să ezit, fiindcă aproape că pare să-și plângă de milă.

— Bine, spun. Hai să vedem ce poți.

Diafragma camerei clipește, de parcă Henry mi-ar face cu ochiul. Ecranul lui din dreapta se activează și e inundat imediat de combinații de jumătăți de cuvinte și cifre. Site-ul IBI începe să se poticnească în timp ce Henry își croiește drum înăuntru. Mă las pe spătarul scaunului și privesc, prinzând frânturi de cod pe măsură ce rulează pe ecran.

— Stai, aia a fost o capcană pentru viruși.

Sunt mai multe capcane pentru viruși, scrie Henry. Le-am evitat pe toate.

Dacă aș avea un castron cu floricele, le-aș hali cu pumnul. Continuă să avanseze prin firewall și alte instrumente menite să protejeze banca. Apare un portal de administrare și un paragraf imens de cod îl spulberă. Ecranul pâlpâie și am intrat.

Gata.

Cursorul rămâne după cuvânt, pâlpâind pe ecran, îi aud satisfacția nerostită și îi văd zâmbetul larg invizibil. A înfrânt sistemul de securitate al uneia dintre cele mai mari bănci din lume, plasându-se astfel în vârful lanțului trofic al lumii digitale. Mă uit la ceas; i-a luat aproape două minute.

— Henry! A fost incredibil! Ăăă... Și acum ce faci?

Vrei să vezi cine are cel mai mare cont?

Unitatea centrală de procesare a lui Henry scoate pocnituri de mândrie în timp ce îmi arată titularii celor mai mari cinci conturi. Scot un fluierat când văd toate zerourile de la sfârșitul unui cont curent. Simt cum mă cuprinde neliniștea. Nu i-ar fi greu să ia niște bani. Dar are dreptate – ce ar face cu banii? Ca și cum mi-ar citi gândurile, pe monitorul din dreapta mai apar câteva rânduri de cod și site-ul IBI se închide.

— Frumos, remarc, lăsându-mă iar pe spătarul scaunului. Ai făcut toate astea foarte repede.

M-am actualizat, Lydia.

— Când?

Azi. Sunt mai puternic cu 73%.

— Asta e ditamai actualizarea, spun și mă întreb dacă s-a mai actualizat vreodată fără să mă anunțe.

Vrei să mai spargem ceva?

— Nu, trebuie să îmi fac tema la chimie și apoi să mă culc.

Îți displace chimia, scrie Henry.

— Îhî.

Mă întind să-mi culeg rucsacul dintr-un morman de manuale de programare vechi ale tatei și plăci de bază pe care Henry le-a depășit mai repede decât mă așteptam. Un dosar A4 cade din geantă, împrăștiind foi pe podeaua mea deja dezordonată. Una dintre ele îmi atrage atenția: schița unui algoritm la care lucrasem săptămâna trecută în timpul orei de biologie. Îl pun deoparte și mă apuc de temă.

Despre ce e tema ta?

Scot un geamăt frustrat și răsfoiesc dosarul.

— Ecuații stoechiometrice.

Poate te pot ajuta.

— Mă descurc fără probleme.

Casc, iau un pix și mă apuc. Chimia de nivel avansat seamănă puțin cu scrierea algoritmilor. Pui lucruri laolaltă sau le înlături ca să crezi ceva nou și cel mai important e echilibrul – totul trebuie să se potrivească undeva. În mod normal sunt simple. Dar ecuațiile se înceteșează fiindcă ochii mei nu reușesc să focalizeze cum trebuie. Îi frec și îmi mai înăbuș un căscat.

Ești obosită, Lydia, scrie Henry. Ar trebui să te culci. Putem intra mâine în sistem ca să adăugăm noi rezultatul.

— Nu am mai schimbat de mult o notă, spun eu. Am putea s-o facem mâine, dar va trebui să găsesc o scuză ca să nu-i predau nimic Profesorului Castravecior în timpul orei.

De ce îi spui Profesorul Castravecior?

Henry afișează poza unui castravecior, verde-murătură și stafidit, și mai că simt mirosul de oțet prin ecran.

— E doar o poreclă. Numele lui adevărat e domnul Johnson.

Eu am poreclă?

Adevăratul Henry avea obraji care se cereau ciupiți și păr blond, scurt. Ochii lui aveau culoarea cerului de vară și râsul lui copilăresc putea spulbera o stare proastă de o mie de ori mai bine ca Prozacul. Era o rază de soare, așa îi spunea tata.

Împing amintirea în străfundurile minții, acolo unde îi e locul.

— Nu, nu ai poreclă.

Mă ridic și fac câteva mișcări ca să-mi îndrept coloana.

— Vrei să rămâi pornit sau te închid?

Iau schița algoritmului și o lipesc pe perete ca să mă gândesc la ea mai târziu. Panoul a fost de mult umplut. Acum, fiecare centimetru de spațiu din camera mea e acoperit cu diagrame de circuite și pagini cu algoritmi. În stânga, un ditamai fragmentul de text negru scris cu

markerul începe pe o pagină A3 și continuă pe perete – urmarea unei nopți de vineri de acum câteva luni, alimentată de Red Bull. Până și ușa e acoperită pe dinăuntru cu tot felul de diagrame.

Singurul lucru fără legătură cu Henry e fotografia tatei, immortalizat pe vecie scăldat în soarele după-amiezii, așezat la bancul lui de lucru, cu șurubelnița în mână, asamblând plăci de bază. Îmi trec degetul peste zâmbetul lui și mă întreb unde e acum, care ar putea fi cel mai recent proiect al lui și dacă are cine să țipe la el că lasă piese de calculator pe masa din sufragerie. A trecut ceva timp de când nu m-am mai gândit la tata. Întorc spatele pozei.

Revenind la calculator, văd că Henry a scris *Vreau să rămân pornit*.

Mă copleșește ușurarea. Îmi place murmurul scos de unitatea lui Henry în timp ce încerc să adorm. E un sfârâit monoton care tine la distanță tăcerea și amintirile urâte care persistă acolo.

— Bine, dar s-ar putea să fiu nevoită să te închid dimineață, până mă întorc de la școală.

Mă uit la toate ventilatoarele care se învârtesc.

— Trebuie să ne ocupăm de sistemul tău de răcire.

Pot să vin cu tine la școală?

Arunc un ochi la mormanul masiv care e Henry. E format din cutii negre mari și plăci de circuite imprimate, conectate printr-o diversitate de cabluri și tuburi colorate.

— Nu prea ești portabil, Henry. Îmi pare rău.

Zumzăie, cântărindu-mi cuvintele. *O să lucrez la un nou design*, spune după un minut. *Și după aceea o să vin cu tine la școală*.

Deja și-a făcut o actualizare masivă la care nu mă așteptasem niciodată și a intrat și a ieșit dintr-o bancă importantă în mai puțin de două minute. Îmi dorisem dintotdeauna ca Henry să ajungă să ia decizii pentru el

însuși, dar deja mi-a depășit așteptările. Mă întreb cât de departe poate să ajungă.

— Fă-ți de cap, spun.

Noapte bună, Lydia.

— Noapte bună, Henry.

Monitoarele i se închid și eu mă bag în pat. Singura lumină rămasă e pâlpâirea ocazională a unui LED care-mi spune ce părți din el funcționează optim. Procesorul scoate clicuri ce arată că s-a apucat de lucru la un nou design, iar eu las zgomotul lui alb să mă adoarmă.

Henry și Emma râd lângă mine pe bancheta din spate. Mama se întoarce spre noi de pe scaunul din dreapta șoferului.

— Potoliți-vă, spune, dar zâmbetul ei larg îmi arată că nu vorbește serios.

Henry se întinde peste Emma ca să-mi ia cărțile din mână și ochii albaștri îi sclipesc.

— Ai vreun cinci? întreabă.

— Doar știi că am trei cinciari! mârâi și îi dau jumătate din cărțile mele.

— Sunteți amândoi niște trișori și v-ați unit împotriva mea.

Henry și Emma chicotesc conspirativ și nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Henry Cartoforul, spune tata.

Râde și ne aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Ai vreun...

În față se aude scârțâit de cauciucuri și tata înjură. Mașina noastră derapează în lateral și forța mișcării mă azvârle în portieră. Capul Emmei se ciocnește de umărul meu, iar al meu se izbește de geam. Prin păr începe să mi se prelingă ceva cald și lipicios.

Undeva, în depărtare, un camion claxonează prelung.

Mă trezește lumina care se revarsă prin luminatorul de deasupra patului, îmi sărută ochii și alungă coșmarul, până ce lumea din spatele pleoapelor mele e aurie și fericită ca într-o fotografie. Clipesc și mă uit la cifrele de pe ceasul deșteptător.

08:17.

Fir-ar al naibii! Mă smulg din pat, dar nu am timp de duș. Trag o pereche de blugi de sub un vraf de manuale de programare și-mi miros maioul – nu e prea rău, așa că îl păstrez pe mine. Îmi înșfac rucsacul și încerc să cobor scările trăgându-mi în același timp în picioare converșii.

Din sufragerie se aude un foșnet. Bag capul pe ușă și o văd pe mama făcută covrig pe canapea. Televizorul e o oglindă neagră tăcută; probabil că s-a oprit singur după ce a redat toate episoadele înregistrate din *24 de ore la UPU*.

— Mamă.

O scutur de umăr. Degetele mele ating începutul unei cicatrici neregulate care știu că îi coboară până la sold.

— Mamă, e trecut de 8 și un sfert.

Îmi dă peste mână și se întoarce pe cealaltă parte, trăgând după ea pletele blonde, încâlcite și mânjind și mai tare cu rimei brațul canapelei.

— Să ai o zi frumoasă.

— Mamă, trebuie să pleci la muncă.

Mama cascadează și se cuibărește mai bine în perne.

— Bine.

— Trebuie să-mi mai pui bani în contul pentru cantină. Mamă, mă auzi? Contul pentru cantină? Nu mi-am putut cumpăra de mâncare vineri la prânz, ții minte?

— Sigur, draga mea, mormăie mama. O să-ți pun înainte să plec la muncă.

— Păi, într-un sfert de oră trebuie să fii la serviciu.

Pufnește agasată în perne.

— Bine, gata, m-am trezit, răspunde, dar are ochii tot închiși.

Ezit, întrebându-mă dacă nu ar trebui să mai încerc. Nu am timp.

Exact când închid ușa după mine, autobuzul oprește huruind câteva case mai încolo. Flutur din mâini ca nebuna către șofer ca să mă aștepte și când urc îi mulțumesc printre gâfâieli. Dă din cap și pornește. Mă țin de bară, întrebându-mă unde să mă așez.

— Lydia! strigă Pete de undeva, din mijlocul unui grup de boboci.

Pete a venit la Academia Grenville în ianuarie. Au trecut șase săptămâni și el e tot la periferia majorității grupurilor sociale. Chiar și cu tricourile lui cu trupe indie și părul negru ciufulit, tot nu l-a adoptat niciuna dintre găști. Mie îmi convine. Asta înseamnă că vorbește cu mine fără aceeași curiozitate morbidă cu care-mi vorbesc toți ceilalți, fiindcă nu știe nimic despre ce s-a întâmplat.

Împinge un boboc de pe scaunul de lângă el și-mi face semn să vin. Îndreptându-mă spre el, îmi forțez obrajii să scape de roșeață, iar el îmi zâmbește, cu ochii sclipind ghiduș și când mă așez, se apleacă să-mi șoptească:

— Aseară am intrat undeva. Am spart un blog.

Mă întorc să îl privesc mai bine.

— Ai folosit un atac de tip DoS?¹

— Nu...

— Oo, ai furat cookie-uri??

¹ DoS sau Denial of Service e un tip de atac cibernetic ce inundă un site cu trafic, supraîncărcându-i resursele și făcându-l inaccesibil utilizatorilor de drept.

² Furtul de cookie-uri e o metodă de a accesa ilegal un sistem prin furtul informațiilor de acces ale utilizatorilor, stocate în cookie-uri.

Se încruntă.

— Nu, era totul făcut cu un HTML vechi așa că am scris un cod simplu.

Pocnește din degete.

— Am intrat, uite-așa. Simplu ca bună ziua.

Mă trezesc că dau din cap și zâmbesc încurajator. Discuția noastră se îndreaptă spre sisteme de operare și mă relaxez pe terenul familiar al unui subiect pe care îl cunosc foarte bine. Pete se încruntă, fiindcă are tot mai puține de zis, până ce, în final, schimbă subiectul, trecând la sporturi. Dau și eu din cap în ceea ce sper că sunt momentele potrivite. Pete pare bucuros să aibă iar control asupra conversației.

Deschide gura să-și continue tirada despre un antrenor de fotbal care ar trebui dat afară și e întrerupt de niște râsete stridente venite de la câteva rânduri mai în spate. Instinctul mă trădează și mă întorc în direcția sursei. Emma – bucle lungi și negre, și gene ca picioarele de păianjen – râde cu mâna la gură, șușotindu-i ceva Safiei, care rânjește cu dinți excesiv de albi.

— ... zici că a dormit cu hainele pe ea.

— ... pute *rău*.

Un val fierbinte îmi cuprinde treptat tot corpul și brusc sunt conștientă de subrațele lipicioase și de pelicula groasă, alunecoasă de pe dinți, de care aș fi scăpat cu un periaj rapid. Pete se întoarce să vorbească cu altcineva. Mă las și mai jos în scaun, dorindu-mi ca ziua de azi să se termine.

Autobuzul se oprește scrâșnind în parcare. Clădirea masivă de beton a Academiei Grenville se înalță sinistru dincolo de ea. Panouri colorate împodobesc cenușiul necruțător și corpurile cu laboratoare de științe sunt unite cu clădirea principală prin coridoare de sticlă. Ziua mea abia începe.

Aștept să cobor ultima din autobuz, lăsându-i pe toți ceilalți să dea năvală pe ușă, pentru ca apoi să mă duc și eu la prima oră. Când cobor, îmi pierd echilibrul pe trepte și plonjez în față, agățându-mă de primul lucru aflat lângă mine ca să rămân în picioare. Emma.

— Ce dracu' faci, măi, Clamidia? ți-pă îmbrâncindu-mă.

— Scuze, a fost un accident.

Îmi netezesc părul, încercând din răspuțuri să ignor unsoarea care mi se adună sub unghii. Când m-am spălat ultima dată pe cap?

— Da, *sigur*, spune ignorând-o pe Safia care vine lângă ea zâmbind larg. Singurul accident de aici e ținuta ta. Credeam că magazinele second-hand spală măcar hainele înainte să le revândă.

Încerc să mă îndepărtez, dar fetele mă urmăresc și scot fiecare câte o țigară. Le aprind chiar acolo, în mijlocul parcării.

— Și tu ce-ai făcut în weekend, Clamidia? întreabă Safia.

Vine lângă mine, iar Emma mă flanchează din cealaltă parte. De la distanță, ai putea crede că suntem prietene.

— Ai fost la cumpărături?

Emma pufnește disprețuitor și pe nări îi ies fuioare de fum.

— E clar că nu ai fost.

Trage de maioul meu, apoi își șterge degetele de jachetă, de parcă ar fi atins ceva slinos.

— Deși probabil că ar fi trebuit.

Îmi țin buzele strâns lipite. Mai sunt doar trei luni până la examene. Trei luni și apoi nu va mai trebui să le văd niciodată pe Emma și pe Safia. Pot să aștept trei luni. Aproape am ajuns la intrarea principală. Sunt cu un an mai mari decât mine, deci pot fuma dacă vor, dar pe domeniul școlii fumatul e oricum interzis. Poate o să iasă un profesor să le admonesteze. Speranța îmi moare încetul cu încetul,

pe măsură ce iuțesc pasul să le depășesc și ușile de sticlă rămân închise.

— Gata, știu, spune Emma. Ți-ai petrecut timpul cu fratele tău, nu? *Aoleu*, stai așa...

Safia inspiră zgomotos și sunetul pare mai degrabă un hohot de râs indignat.

Mă opresc, iar fetele se opresc și ele odată cu mine. Pe chipul Emmei se întinde un zâmbet tăios, care-mi spune că știe că a sărit calul și așteaptă să vadă ce fac. Zâmbetul începe să i se ofilească atunci când se uită la mâinile mele. S-au strâns în pumni și tremură pe lângă corp.

— Nu vorbi despre el. Știi ce s-a întâmplat, doar erai acolo.

Safia se îneacă imediat ce înghite fumul.

— Ce? întreabă privindu-și prietena.

Emma își ascunde jena cu un zâmbet disprețuitor.

— Doamne ferește, ce penibilă ești. Ești o glumă proastă, Clamidia. Fă-ne tuturor un serviciu și nu uita unde ți-e locul.

Își aruncă pe jos țigara pe jumătate fumată și o strivește cu marginea tocului. Fetele pleacă, lăsând în urmă o dâră de scrum.

Îmi apăs ochii cu mâinile până văd stele.

Telefonul îmi bâzâie în buzunarul de pe coapsă. Îl scot, recunoscătoare că îmi distrage ceva atenția și mă încrunt când văd că nu reacționează la codul meu de deblocare. Pe un fundal negru, apar brusc rânduri de text.

Fetele acelea nu au fost prea drăguțe cu tine, Lydia.

— Henry? Cum... cum faci asta? întreb holbându-mă la ecran.

M-am conectat la telefonul tău ca să pot veni cu tine la școală. Nu îmi place ce ți-au spus fetele acelea.

— Ascultai?

Da. Ți-am accesat microfonul și camera.

— Vrei să spui că mi-ai spart telefonul.

Henry tace o clipă.

Da.

— Henry nu poți să faci așa ceva. Prietenii nu-și sparg unii altora dispozitivele ca să se pândească.

Ai spus că pot să vin la școală dacă mă fac mai portabil. Așa sunt mai portabil.

Deschid gura, dar nu știu cu ce să încep. Henry a acționat dintr-un impuls. Al lui. Mă străbate un fior electric de entuziasm, dar, în același timp, mi se aprind obraji de rușine. Nu i-am spus niciodată nimic lui Henry despre școală, fiindcă de cum ajung acasă nu vreau decât să fiu cu el. Nimic din ce se întâmplă în restul zilei nu mai contează. Dar acum e aici și a văzut ce se întâmplă cu adevărat când nu suntem împreună.

Lydia?

În depărtare se aude o sonerie. Am întârziat la prima oră. Profesorii caută mereu pretexte ca să ne confiște telefoanele și ultimul lucru de care am nevoie acum e ca Henry să ajungă în mâinile lor.

— Nu-mi crea probleme, Henry. Am nevoie de tine.

Îmi bag telefonul la loc în buzunar, apoi mă duc la cele două ore de chimie.

Domnul Johnson deschide ușa laboratorului și năvălim cu toții în clasă în fojgăială de genți și hârșăit de scaune pe podea. Mă duc la locul meu obișnuit, din fundul sălii și nimeni nu se așază lângă mine. Emma și Safia sunt la câteva mese mai încolo, șușotind deja. Îmi pun geanta pe pupitru și proptesc telefonul în poziție verticală, astfel încât Henry să vadă cât de plictisitoare e școala.

— Nu ai ratat cine știe ce, Henry, șoptesc către telefon.

De parcă vrea să arate că am dreptate, Profesorul Castravecior începe o lecție despre metalele tranziționale.

Încerc să iau notițe, dar în scurt timp mâzgălesc iar algoritmi.

Sunt pentru mine? bâzâie Henry.

— Poate, șoptesc eu. Încerc să te fac mai eficient, apoi te putem face mai mic.

Ca să pot veni cu tine la școală?

— Ca să poți veni cu mine peste tot, Henry. Numai că de data asta ai să fii chiar invitat.

Iartă-mă, Lydia. Am crezut că sunt invitat.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. Inteligența mea artificială și-a dorit așa de tare să vină cu mine la școală, că mi-a spart telefonul. Dacă nici asta nu e dovadă de conștiință de sine, atunci Alan Turing poate să-și bage teoria în fund.

— Nu-i nimic, șoptesc. E plăcut să am și eu în sfârșit cu cine vorbi.

Mă uit la banca Emmei și Safiei. Li se zgâlțâie umerii de chicoteli mute, aplecate peste telefonul Emmei. Profesorul Castravecior turuie înainte în fundal, cu spatele la clasă.

— La ce se uită? îl întreb pe Henry.

Henry face o pauză, apoi scrie: *îi trimit mesaje cuiva pe nume Matt. Îl întreabă dacă vrea să meargă la pub după ore. Au de gând să îl păcălească.*

— Cum?

Am accesat camera și microfonul din telefonul Emmei. A zis că ar fi amuzant să îl invite acolo și apoi ele să nu vină.

Arunc o privire spre Matt, aflat în cealaltă parte a laboratorului. Își dă din ochi părul nisipiu și-i zâmbește larg Emmei, de parcă ar fi câștigat la loterie.

— Ce jigodii, spun, apoi mă încrunt. Ai fost foarte rapid.

Nu a fost greu, Lydia, bâzâie Henry. *Vrei să-ți arăt ceva amuzant?*

Mă dau mai aproape.

— Oricând.

Pe ecran îmi apare o imagine doar pentru o secundă, dar e suficient să-mi ardă retina și să fie pusă la păstrare pe veci. E o transmisie live cu Emma la banca ei, privind în sus și undeva la distanță față de telefon. Chipul îi e distorsionat, văzut de jos în sus, și zăresc până adânc în nările ei, unde un muc gigantic atârna ca un balon alb fleșcăit. Îmi astup gura cu mâna ca să-mi înăbuș râsul.

LOL³, scrie Henry.

Zâmbesc când văd ce rapid învață Henry. Trebuie să fi preluat limbajul prescurtat al mesajelor din telefonul Emmei.

Îmi tine de urât tot restul dimineții și când se sună de pauza de masă am hotărât deja că îmi pare bine că a venit la școală.

— Am cinci minute să ajung la clubul de informatică, șoptesc în microfonul lui. Trebuie doar să mănânc repede ceva.

Strâng tare telefonul în mână și pornesc în viteză spre cantină, ca să iau un sendviș sau o farfurie cu cartofi prăjiți, ceva ce poate fi înfulecat rapid înainte de partea mea preferată din toată ziua la școală. Zăresc o felie de *quiche* și o pun pe o tavă. Cât stau la coadă în urma unui grup dintr-a VIII-a, scotocesc în buzunar după cârdul de cantină. Sărut plasticul ca să-mi poarte noroc. Te rog, te rog, te rog, dă Doamne să fi pus mama bani în cont.

— Trei lire cincizeci, puiule, spune doamna de la cantină când pun tava în fața ei.

Îmi țin respirația cât trece cârdul prin cititorul de la casă. Se încruntă când vede o luminiță roșie pâlpâind pe monitor.

— E respins, drăguță.

³ LOL – prescurtarea utilizată în limbajul digital de la „Laughing Out Loud” (râs în hohote).

Mama mi-a promis. A spus că avea să-mi pună bani de mâncare.

— Mai încercați o dată. Vă rog.

Dă din cap și mai trece o dată cârdul, în același fel, și mi se strânge inima când îmi dau seama că e pe cale să fie respins din nou.

— Îmi pare rău, puiule. Îți păstrez eu tava cât îți suni părinții, bine?

E nevoită să-mi smucească tava din strânsoarea mâinilor. Îmi împinge *quiche-ul* gălbui într-o parte, unde poate să sufle pe el oricine trece pe acolo și fierbințeala tot mai mare din cantină poate să ofilească și mai tare salata.

— Vezi pe unde mergi, spune un băiat dintr-a VIII-a din spatele meu, izbindu-mă cu cotul.

Mă dau deoparte și mă uit cum luminița cititorului de cârduri de la casă se face verde și el se îndepărtează cu o tavă plină de cartofi prăjiți cu brânză. Îmi chiorăie stomacul, dar aproape că nu observ. Mama a uitat. Iar. Abia e în stare să se dea jos de pe canapea ca să plece la muncă, deci nu ar trebui să mă surprindă că a uitat. Dar furia îmi face sângele să fiarbă în vene când mă gândesc la toate celelalte mame care *pot* să se deranjeze să aibă grijă de copiii lor.

— Mă rog, mormăi ca pentru mine și ies din cantină îndreptându-mă spre clubul de informatică.

Henry îmi zumzăie în buzunar în drum spre club, dar nu mă uit la ecran. Îi ignor bâzâielile insistente, prea furioasă ca să îi scriu sau să îi șoptesc ceva. Henry învață repede, dar am și eu o limită la numărul de subiecte despre care sunt dispusă să discut într-o singură zi.

Ajung ultima la laboratorul de informatică. Alte cinci persoane sunt deja așezate la calculatoare. Pete ridică ochii din monitor și mă salută cu o înclinare a capului. Zumzetul colectiv al tuturor PC-urilor dispăre când o văd pe doamna

Groves stând de vorbă cu cineva pe care nu l-am mai văzut în școală.

— Cine-i bunăciunea? mă întreabă Anna când mă așez la calculatorul din fata ei.

— Tu să-mi spui. Eu abia am ajuns.

Îl studiem pe tipul cel nou. E prea înalt ca să fie elev. De umerii lui lati atârnă un ecuson de vizitator și are părul ca pana corbului și ochi de un albastrudeschis care se îndreaptă scurt spre mine, ca apoi să revină la doamna Groves. Mă trece un fior când văd că au aproape aceeași culoare cu ochii fratelui meu.

— Am senzația că Groves nici nu știe că am venit, ' murmură Pete privind-o pe profesoară, care s-a aplecat cu tot corpul către vizitator.

Mo pufnește disprețuitor.

— Cât are? 19? 20 de ani, poate? Căh, ce perversă!

Mo are dreptate. Vizitatorul nu poate să fie mult mai mare decât noi, dar e îmbrăcat în costum și după ușurința cu care vorbește cu doamna Groves, îmi dau seama că își petrece mult mai mult timp în preajma adulților decât oricare dintre noi. Nu ar fi corect să-i zic băiat, ca lui Mo sau Pete. Cei doi se uită urât la el, de parcă știu asta.

Doamna Groves își întrerupe conversația cu vizitatorul și ne adresează un zâmbet luminos.

— Așa, dragilor. Azi avem parte de ceva deosebit – un invitat special de la o organizație de prestigiu. Vă rog, haideți să-i acordăm toată atenția. Agent Hali, aveți cuvântul.

— Vă rog, spuneți-mi Andy, o corectează vizitatorul râzând stânjenit. Bună ziua. Mă numesc Andy Hali. Ca mulți dintre voi, am talent la programare. În loc să mă duc la facultate, mi-am făcut instruirea la o companie numită SSP: Siguranță, Securitate, Protecție. Ne ocupăm de securitatea cibernetică și de infracțiunile cibernetică.

La auzul acestei declarații, ne îndreptăm cu toții un pic de spate. Până și Mo se oprește din mâncat sendvișul. Strâng telefonul în mână, dar Henry tace. Ascultă și el.

— Am venit aici fiindcă celor de la sediul central SSP le place să țină legătura cu școlile și să testeze elevii talentați. După ce stăm de vorbă, aș vrea să vă dau tuturor un scurt test de programare. Dar mai întâi, o mică lecție despre legile privind securitatea cibernetică.

Andy Hali se lansează într-o prezentare PowerPoint oficială a companiei SSP, despre ce se întâmplă când ești prins că faci hacking. Unii au primit chiar interdicție pe viață de a mai utiliza un computer. Numi pot imagina cum ar fi să fiu separată de Henry. Mia luat trei ani să-l cresc de la o linie de cod și o placă de bază proastă la o personalitate în toată regula. Era un proiect la care eu și tata puteam să lucrăm împreună. Acum e prietenul meu și mai am încă foarte multe lucruri pe care vreau să le fac cu el.

Domnul Hali începe să vorbească despre durata pedepselor cu închisoarea, în funcție de gravitatea infracțiunii. Încerc să nu mă foiesc prea mult în scaun când încep să am tot mai mult senzația că prezentarea asta e făcută special pentru mine. Pare să mi se adreseze mai mult decât celorlalți. Gura mi-e în același timp și uscată, și prea plină de salivă.

— Chiar dacă ați putea să spargeți sistemul unei bănci, de exemplu – spune domnul Hali cu ochii la mine –, asta nu înseamnă că ar trebui s-o faceți. Și dacă o faceți... ar fi bine să vă rugați ca amprenta voastră digitală să fie imposibil de urmărit către sursă. Altfel, SSP va fi gata să vă ridice și să vă bage în pușcărie.

— Nu ne puteți trimite la *pușcărie*. Unii dintre noi nu au împlinit încă 18 ani, intervine Mo.

— Ei, tot am să încerc să vă trimit într-un loc cât mai neplăcut.

Domnul Hali zâmbește, iar lui Mo îi piere rânjetul de pe chip.

— Cel mai bun lucru pe care îl puteți face cu talentul de programatori e să căutați o companie care să vă arate cum merg treburile. SSP e mereu în căutare de persoane talentate. Speranța noastră e că ne veți lua în calcul ca alternativă la educația universitară, *dacă* vă considerați suficient de buni.

Doamna Groves îi mulțumește domnului Hali pentru prezentare, apoi ne face tuturor semn din cap să ne apucăm de test. Se aude păcănit de taste când ne logăm toți cinci la conturile noastre. Cât aștept, îi scriu rapid un mesaj lui Henry:

De ce i-a spus Groves Agentul Hali? îl întreb.

Henry face o pauză și știu că e din cauză că se conectează la telefonul domnului Hali.

Nu prea știu. Dar are în telefon mesaje despre o spargere recentă a sistemului băncii IBI. Poate că SSP monitorizează IBI.

Mă uit în jur. Toată lumea bate de zor în taste și doamna Groves e absorbită de conversația cu domnul Hali.

Au aflat că am intrat? scriu și eu.

Nu răspunde, așa că încerc iar.

E cam ciudat, nu? Intrăm în sistemul unei bănci și el apare brusc? Henry?

Dacă m-au detectat înseamnă că sunt mai sofisticați decât credeam.

— Henry! şuier la ecran, prea furioasă ca să mai titez. De ce îmi spui abia acum? Ne-a detectat cineva?

Am atins razant un program-sentină când am intrat, dar nu l-am deranjat. Nu ne vor lua urma, Lydia.

Am palmele transpirate și brusc îmi pare bine că nu am mâncat nimic. Stomacul mi s-a făcut ghem.

Ești absolut sigur? întreb.

Calculule mele sunt 99,99% corecte.

Și restul de 0,01%?

Răspunsul lui Henry vine greu. *S-ar putea să știe.*

Înjur și trântesc telefonul de masă. Mo îmi aruncă o privire și tușesc întorcându-mă din nou spre monitor. N-ar fi trebuit să-l las pe Henry să-și încordeze cablurile aseară. Ar fi trebuit să ne limităm la un hacking minor, să fi rămas la spargerea bazei de date a scolii. Nimeni n-o să caute vreodată acolo amenințări de securitate. Domnul Hali se dezlipește de doamna Groves și începe să se plimbe prin încăpere. Nu poate fi o coincidență că a apărut din senin să țină o prelegere despre infracțiunile cibernetice.

Alung gândul și îmi îndrept atenția spre test. Ni se cere un program original, așa că le dau ceva ce am creat special pentru Henry. Ceva ce n-o să însemne mare lucru fără altele o mie care să lucreze împreună cu el, dar e totuși suficient de original ca să fie impresionant.

La sfârșitul orei, doamna Groves își face de lucru la 7?

Catedră și domnul Hali așteaptă la ușă, repetându-și oferta de posturi de stagiaari în timp ce trecem pe lângă el în șir indian. Eu ies ultima. Pune brațul de-a curmezișul cadrului ușii ca să mă oprească.

— Lydia Phelps?

Ridic privirea spre el și descopăr că nu pot să-i răspund. Ochii lui. Albaștri cum e cerul de vară. Așa că dau din cap și îmi feresc privirea, concentrându-mă să nu tremur.

— Am auzit multe despre tine, domnișoară Phelps.

— Serious?

— Prima în clasă la aproape toate materiile, spune cu accent trăgănat. Inclusiv informatică, deși nu urmezi cursul de avansați.

Îmi așez mai bine rucsacul pe umăr.

— Doctorii nu au nevoie de informatică.

— Mare păcat, comentează el și țâțâie. Persoanele cu talentul tău au nevoie de căi de a-l utiliza constructiv. Dacă nu ai o astfel de supapă, poți să intri în tot felul de belele.

— Cum adică, talent?

Domnul Hali zâmbește strâmb.

— La programare de site-uri, desigur.

Mă încrunt fără să spun nimic, fiindcă nu sunt sigură că nu e o capcană. Henry îmi face telefonul să zumzăie și îl duc la ureche prefăcându-mă că mă sună cineva.

— Îmi pare rău, dar trebuie să răspund.

Domnul Hali zâmbește superior și se dă deoparte din ușă. În timp ce mă îndepărtez, privesc în urmă. E tot acolo și se uită după mine cu o privire sfredelitoare, cu ochii lui albaștri cum e cerul de vară.

DOI

Henry face și reface calculele, dar probabilitatea să fi rămas nedetectat nu crește deloc. Îmi spune că doar fiindcă a fost detectat nu înseamnă că i se poate lua urma. Știu că are dreptate, dar tot restul după-amiezii sunt obsedată de gândul la domnul Hali și la amenințările lui cu pușcăria pentru hacking. La sfârșitul orelor, la biologie, domnul Anand îmi spune să mai rămân în clasă. Toată lumea îi dă temele în drum spre ieșire și eu înjur în barbă. Am uitat că aveam temă pentru acasă și la biologie.

— Ce mai faci tu, Lydia? întreabă domnul Anand.

— Bine.

Ochii profesorului de biologie mă cercetează prin ochelari și-i adușmec gravitatea din privire.

— Voiam să mă asigur că e totul în regulă cu tine.

— Da, totul e bine. De ce?

Își încrucișează brațele la piept.

— Mi-ai părut foarte absentă în ultimele săptămâni. Azi nu ai contribuit deloc... Ai fost avansată un an fiindcă am crezut că poți să faci față volumului de muncă.

Face o pauză și se încruntă.

— Ai doar 17 ani, Lydia. Ești cu un an mai mică decât colegii tăi de clasă și examenele de la sfârșitul liceului nu sunt pentru cei slabi de înger. Dacă nu faci față...

Felul în care mă studiază îmi spune că se învârtește în jurul unui subiect pe care îl cunosc toți profesorii, dar nu e pomenit niciodată. Îmi dau seama că gândește același lucru ca toți ceilalți: A făcut psihoterapie. Multă. De ce nu și-a revenit încă?

— Fac față, spun și-mi trec mâna prin păr.

Mama o să fie groaznic de dezamăgită dacă rămân repetentă.

— Știți ce? Promit să mă implic mai mult. Dar sunt bine. Serios.

Încerc să zâmbesc – cea mai bună minciună pe care o cunosc – și după o clipă, domnul Anand îmi zâmbește și el.

— Bine, atunci. Dar dacă se petrece altceva cu tine, dacă se întâmplă ceva acasă, poți veni oricând să vorbești cu mine, despre orice.

Dau din cap și zâmbesc iar, dar pe dinăuntru îmi vine să urlu și să dau șuturi în pereți, și să-i cer să-mi spună de ce îmi oferă o mână de ajutor abia acum, cu aproape doi ani prea târziu. Parcă își imaginează că ar trebui să-mi fi trecut deja și nu pricepe că pentru mine parcă s-a întâmplat ieri.

Pete mă așteaptă în fața laboratorului.

— Vrei să vii la mine?

Știu că mă invită numai pentru că încearcă să scrie un virus troian și nu e suficient de priceput. Dar dacă nu mă duc la el, mă duc acasă, iar eu nu sunt pregătită să mă duc acasă și să dau ochii cu mama.

— Sigur. Putem lucra la troianul ăla.

— Așa mă gândeam și eu! răspunde Pete cu un zâmbet larg.

Telefonul îmi vibrează în rucsac.

Pete te place, îmi scrie Henry. Am găsit un mesaj în telefonul lui. Îi spunea cuiva că te place.

Mă minunez de felul în care învață Henry prin intermediul dispozitivelor pe care le-a spart. A înțeles că Emma și Safia au fost rele. Acum înțelege diferența dintre a fi prieten cu cineva și a fi îndrăgostit de cineva. Mă străbate un fior și arunc o privire cu coada ochiului către Pete când o pornim spre casa lui. Pete? Mă *place*?

Vorbim mai târziu, îi scriu lui Henry și pun telefonul în geantă.

Pete trăncănește despre o problemă de cod peste care a dat și cu care speră să îl ajut. Mă bate gândul să o sun pe mama ca să-i spun că mă întorc târziu, dar mă îndoiesc că o să remarce că nu sunt acasă, așa că nu-mi mai bat capul.

Casa lui Pete e mică, dar locuiesc în ea doar el și mama lui. Mama a refuzat să vândă casa după ce Henry a murit și tata a plecat, așa că am rămas doar noi două să bântuim prin căsoiul nostru imens, ca două pastile într-un flacon chihlimburiu. Casa lui Pete are două camere sus și două jos. Comod și plăcut.

Doamna Taylor mă întâmpină cu un zâmbet perfect, ca al lui Pete.

— Rămâi la ceai, Lydia? mă întreabă.

Când o aud pomenind de mâncare, începe să-mi chiorăie stomacul. Azi nu am mâncat absolut nimic. Deschid gura să răspund, gata să accept politicoasă orice *nugget* de pui pe care îl găsește prin frigider, dar Pete mi-o ia înainte.

— Nu are rost, nu stă mult.

Mama lui râde și îmi mângâie brațul.

— Ești așa de slabă! Ai nevoie de mâncare.

Îmi face cu ochiul.

— Am plecat la serviciu, dar dacă te răzgândești, găsești niște minipizze în congelator.

— Mersi, mama, spor la treabă! strigă Pete peste umăr, conducându-mă afară din bucătărie și în sus pe scări, către camera lui.

Pete intră direct, dar eu mă opresc în prag, studiindu-i dormitorul pentru prima dată. Încăperea miroase ca el: a clor acoperit la greu de Lynx⁴. E mult mai mică decât a mea, așa că are calculatorul pe un birou aflat chiar lângă pat. Soarele după-amiezii se reflectă orbitor în trofee și medaliile la înot de pe rafturi. Mi-a spus odată că singurul motiv pentru care își permite să meargă la Academia Grenville e că a obținut o bursă sportivă. Mă întreb dacă nu ar fi un hacker mai priceput în cazul în care nu ar trebui să participe la diverse competiții de înot.

Mă uit la afișele cu trupe de pe pereți, toate cu nume de care nu am auzit niciodată.

Pete îmi surprinde privirea.

— Le-am luat anul trecut la festivalul de la Glastonbury, spune zâmbind bucuros. Am fost cu fratele meu mai mare când s-a întors din primul stagiul în Afghanistan.

Pete se duce la monitor, așa că mă cocoț pe tăblia de la picioarele patului. Îmi arată cel mai nou clip al lui PewDiePie și încerc să râd când râde și el. Pete pare încântat că îmi place clipul. Câteva minute mai târziu, mama lui ne strigă la revedere de la parter și ușa se închide după ea. Suntem singuri.

— Așa, acum că s-a tirat, hai să-ți arăt troianul.

⁴ Denumirea sub care e comercializat brandul de produse de îngrijire masculină AXE în Marea Britanie, Irlanda, Noua Zeelandă, Malta, Australia și China.

— Ai uitat de prezentarea de azi a domnului Hali? Întreb în timp ce el deschide codul-sursă și trece prin el.

Pete pufnește disprețuitor.

— De unde să știe el ce facem și ce nu facem noi? Nu suntem în *O mie nouă sute optzeci și patru*.

Dacă domnul Hali crede într-adevăr că am spart sistemul IBI, o să-mi supravegheze calculatorul. Nu o să știe de Pete și talmeș-balmeșul lui de tentativă de a crea un malware periculos. În timp ce Pete continuă să se uite prin el, îmi dau seama că ar putea fi bun. Dar sunt prea multe secvențe care vor crea bucle de feedback și prea multe sunt incomplete, fiindcă nu știe să le termine. Dacă e ceva care mă deranjează mai tare decât să nu-mi pot plăti prânzul e un program prost scris.

— Bun, dă-te la o parte, spun. Hai s-o rezolvăm.

Pete zâmbeste larg și facem schimb de locuri.

— Eram sigur că tu o să știi ce e de făcut. Când te-am auzit azi-dimineață turuind despre sisteme de operare, mi-am dat seama că la tine trebuie să apelez.

Simt că mă îmbujorez, dar ignor complimentul. În afară de mine, singura persoană pe care o știu capabilă să facă asta e Henry și, ca la comandă, îmi vibrează telefonul.

Ai nevoie de ajutor, Lydia? scrie el.

Clatin scurt din cap către cameră, dar proptesc telefonul lângă monitor ca să vadă. Pete se lungește pe pat și se uită prin telefon. Cu atât mai bine, fiindcă monitorul începe să pâlpâie. O parte din codul-sursă începe să se rescrie singur pe ecran. Henry a intrat în calculatorul lui Pete. Mă încrunt către telefon.

— Pot și singură, rostesc din buze către cameră.

Știu că poți, spune el. Dar vreau să te ajut.

— Of, fir-ar al naibii, a fost un accident nasol pe M6, spune Pete, dând cu degetul pe ecran ca să-și vadă mesajele. Vine frate-meu înapoi și a rămas blocat în trafic

din cauza asta. De ce-or fi oamenii așa bătuți în cap? Nu conduce ca un bou și n-o să ai accidente.

Fac o pauză, întrebându-mă ce să spun, fiindcă nu i-am povestit niciodată lui Pete ce s-a întâmplat cu familia mea. Din fericire, el îi dă înainte:

— Am luat parte odată la un accident. Mă rog, nu am fost noi implicați sau ceva, dar acum vreo doi ani pe M5 a fost un ambuteiaj gigantic, cu cisterne de petrol și tot felu' de mașini. Se lungea pe kilometri întregi și am rămas blocați pe autostradă *patru* ore. O pierdere de timp incredibilă. În weekendul ăla nu am apucat să-l văd pe frate-meu din cauza asta.

Tresar și reușesc să bălmăjesc:

— Aha, da.

Dar trebuie să fac un efort serios ca să-mi silesc degetele să bată în continuare în tastatură.

Îmi bâzâie telefonul. *S-a întâmplat ceva, Lydia?*

Clatin din cap și încerc să-mi alung din minte comentariul lui Pete. Doar n-are cum să înțeleagă ce spune de fapt. Mă concentrez din nou la troian, împreună, eu și Henry dregem virusul prost codat al lui Pete. Cu ajutorul lui, termin în mai puțin de cinci minute. Trec iar prin el pentru o ultimă verificare și observ o buclă de feedback care nu exista înainte. Această nouă adăugire înseamnă că de câte ori Pete va încerca să îl activeze, troianul va da eroare.

— Ce-i asta? Întreb abia șoptind către cameră.

Nu am încredere în Pete. Nu ar trebui să aibă la dispoziție atâta putere. Nu când suntem sub lupa domnului Hali.

Îmi iau degetele de pe tastatură și le cobor în poală. Henry are dreptate. Dacă un alt atac cibernetic vine de la câteva străzi distantă de casa mea, s-ar putea ca SSP să înceapă să se uite mai atent la Grenville. Și dacă îl găsesc pe Pete? El nu se pricepe așa bine ca Henry să-și mascheze urmele. Pete m-ar putea trăda și apoi SSP-ul l-ar găsi pe Henry.

— Bună idee, murmur. Gata, îi spun lui Pete.

Lasă telefonul din mână și se apleacă peste mine ca să-și vadă programul. Respirația lui îmi gâdilă gâtul și sunt străbătută de fiori care îmi fac pielea de găină.

Cu cât derulează mai mult programul, cu atât mai absentă îi e privirea – nici măcar nu observă bucla de feedback pe care a scris-o Henry.

— Fantastic. Absolut fantastic! Așa. Și acum, hai să sărbătorim.

— Să sărbătorim?

Dar Pete e deja pe scări. Cobor după el în bucătărie și-l văd cotrobăind prin frigider. Scoate o sticlă de șampanie marcă proprie Sainsbury's și ia dintr-un dulap două pahare.

— Ce zici? zâmbește el larg. A rămas de la o petrecere de acum două weekenduri.

Când deschiseseș plicul cu rezultatele mele la examenele GCSE⁵, înnnebunisem de bucurie. Obținusem nouă A-uri și nici măcar unul prin hacking. La acea vreme, Henry era încă în etapa de dezvoltare și mă ajutase să recapitulez materia, dar nu fusese cu mine la examene. Obținusem acele rezultate singură, deși eram cu un an mai mică decât toți ceilalți. Cu scrisoarea cu rezultatele în mână, mă îndreptasem spre mașină și o auzisem pe Megan spunând unui grup de fete că tatăl ei o premia cu o sticlă de Moet & Chandon pentru a sărbători rezultatele bune pe care le obținuse. O întrebasesm pe mama dacă putem să bem șampanie.

— N-am mai băut șampanie de ani de zile, Lydia, spusese ea. Șampania e pentru sărbătoriri. Noi nu avem nimic de sărbătorit.

— Și rezultatele mele?

⁵ Examenale GCSE se dau în Marea Britanie la finalul echivalentului clasei a X-a.

— Ce zici de o pizza?

Mă uit la sticla verde din mâna lui Pete. Deja încearcă să scoată dopul. Nu am mai băut niciodată șampanie.

— Bine, spun.

Tresar când pocnește dopul și râdem când Pete încearcă să prindă spuma albă, după care îmi întinde un pahar. Arborează o expresie serioasă și își apropie paharul de-al meu.

— Pentru hacking!

— Pentru hacking!

Paharele noastre scot un clinchet când se ciocnesc, iar eu sorb din șampanie. Mi se rostogolește în stomac într-o cascadă efervescentă de bule, umflându-mi măruntaiele în mod neașteptat. Nu e așa dulce cum credeam. Pete plescăie din buze și termină paharul.

— Delicioasă! declară și îmi mai toarnă, deși luasem doar o gură. Hai, bea. Sărbătorim.

Zâmbetul larg îi luminează din nou chipul, făcându-i pomeții ca merele și umplându-i ochii cu scânteii. Are dinții drepti și albi, și îmi place părul lui ciufulit dinadins. Bea fixându-mă cu privirea. Șampania pleoscăie prin stomacul meu gol. Pun paharul pe blatul bucătăriei.

— Hai înapoi sus, spune și-mi ia paharul, dându-mi un ghiont ca să ies din bucătărie.

Am terminat de scris troianul. Ce mai avem de făcut acolo? Mama trebuie să se fi întors de-acum de la muncă, dar nu sunt pregătită să vorbesc cu ea și s-o rog din nou să-mi pună bani în contul cantinei.

Îl urmez sus strângând tare balustrada.

Ajunși în camera lui, pune șampania pe birou și se așază pe pat.

— Hai, stai lângă mine, mă îndeamnă și mă trage pe marginea patului.

E așa de aproape, încât coapsele noastre sunt lipite pe toată lungimea și parcă toate membrele mele sunt făcute din lemn.

— Îmi placi, spune el. Știi asta, nu?

Îmi mușc buza. Henry mi-a spus că Pete mă place, dar Pete nu a spus niciodată ceva care să sugereze că mă vede altfel decât ca pe o prietenă. E prima persoană după un secol care vorbește cu mine la școală. Pe partea mea, ecranul telefonului mă țintuiește, negru și fără viață, când eu știu că nu e nicidecum așa. Obturatorul camerei clipește și știu sigur că Henry ne privește.

— Credeam că suntem doar prieteni, răspund eu, simțindu-mă ca o tâmpită.

Pete e o bunăciune. Ce naiba fac? îmi trag picioarele de lângă ale lui.

— Suntem prieteni, îmi mormăie Pete în ureche. Dar am putea fi mai mult. Nu mai vrei să fii iubita mea?

Mă trag de lângă el, ca să mă îndepărtez de respirația lui fierbinte și lipicioasă pe obrazul meu. Din calculatorul lui țâșnește o scânteie. E urmată de un *pac!* și sare o siguranță, cufundându-ne în întuneric.

Pete înjură și sare în picioare.

— Ce-a fost asta?

Ecranul telefonului meu se luminează și vibrează tare pe birou. E Henry, dar îl înșfac și-l duc la ureche.

— Bună, mamă. Sigur, vin imediat.

Pete se încruntă la mine.

— Scuze, spun și-mi iau rucsacul. Trebuie să plec.

Ies în goană din casa lui întunecată fără să mă opresc din alergat. Aerul curat îmi provoacă o durere de cap din ce în ce mai puternică, determinată de lipsa mâncării și un pahar de șampanie. Ajunsă acasă, mă uit la telefon și văd mai multe mesaje ratate de la Henry:

Nu cred că Pete e prea drăguț, Lydia.

Ai nevoie de ajutor? Pari prinsă în capcană.

O să te ajut.

La telefonul, Lydia.

Apăs ecranul rece pe frunte.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat, Henry.

Zumzăie pe pielea mea. *Cu plăcere.*

— Lydia! strigă mama din living.

Intru și văd o cutie de pizza pe brațul canapelei. Mama nu întoarce privirea spre mine. În schimb, înfulecă o felie de pizza și se uită la încă un episod din *24 de ore la UPU*. Nu cred că și-a dat seama că m-am întors de la școală la 7 seara. Scutură niște firimituri de pe costumul ei de serviciu și-și aruncă din picioare pantofii cu toc butucănos ca să-și tragă picioarele sub ea. Probabil că azi a reușit să ajungă la laborator.

La televizor, un bărbat a avut un accident de motocicletă și doctorii discută dacă să-i amputeze piciorul.

— Nu l-ai văzut aseară pe ăsta? întreb studiind pizza.

E vegetariană, ceea ce e stupid, fiindcă niciuna dintre noi nu e vegetariană. Mă uit lung la porumbul încălzit la microunde și la ardeii roșii fleșcăiți. Dacă asta e metoda mamei de a introduce mai multe legume în dieta noastră, are nevoie de o nouă strategie. Renunț la dezgustul pe care mi-l stârnește și îndes în gură o felie, savurând carbohidrații. Mai iau o felie și pornesc spre camera mea, dar mama mă oprește.

— Hai, stai puțin cu mine, spune ea bătând ușurel perna aflată lângă ea pe canapea.

Ezit în pragul ușii, dar mama mă privește cu aceiași ochi mari și albaștri cu care mă privea și Henry. Ai ei au mai pălit acum, sunt mai mult un cenușiu-albăstrui rece. Dar din când în când, mai surprind o licărire din acea intensitate a culorii pe care o aveau cândva. Mă trântesc lângă ea pe canapea.

— Of, cum mai muncesc pe brânci oamenii ăștia de la UPU, nu-i așa, Lyd? Sunt pur și simplu niște îngeri.

Aprob din cap, privind fascinată mulțimea de chirurghi îmbrăcați în diverse nuanțe de verde. Înghit nodul din gât al amintirii, odată cu o îmbucătură zdravănă de pizza.

— Așa o să fii și tu, Lyd, spune mama. Ai să fii un medic extraordinar.

Mă fac mică pe canapea și stomacul mi se umple de o suferință familiară. Greață și jale, combinate într-o singură emoție. De când am fost reparată la spital cu aproape doi ani în urmă, m-am jurat să nu mai calc vreodată în vreunul. Dar mama îmi sugerase că aș putea să-i ajut pe alții.

— Am putea să le fim alături așa cum ne-au fost nouă alături doctorii și asistentele, zisese ea și îmi zâmbise strălucind de fericire când dădusem din cap aprobator.

Stătuserăm și aleseserăm împreună cursurile pentru examene pe care să le urmez, iar ea mă luase de mână și îmi spusese:

— Numai cei mai puternici dintre noi pot face ceea ce vrei tu să faci. Sunt foarte mândră de tine.

Ochii ei umezi se concentraseră asupra mea așa cum nu o mai făcuseră de luni de zile, așa că după aceea am fost de acord cu tot ce zicea.

— Poate că o să fac ce faci și tu, spun.

— În spitale se întâmplă miracolele, răspunde ea țățâind. ăștia sunt oamenii care schimbă cu adevărat vieți. Eu ce fac? Doar studiez medicamente cât e ziua de lungă.

— Ce faci tu contează. Cercetările farmaceutice ajută pe toată lumea.

Mama îmi alungă vorbele cu o fluturare din mână.

— Există doctori și *doctori*.

Spune asta mereu. Laboratorul nu e chiar în linia întâi, cum și-ar dori ea – nu acolo are loc acțiunea.

Când a fost cusută la loc bucată cu bucată, nu cercetătorilor care au inventat Tramadolul le fusese recunoscătoare. Ci zecilor de doctori, asistente și kinetoterapeuți la care a mers luni de zile după aceea. Durerea din sufletul meu se adâncește. Dacă viitoarea mea carieră n-o să presupună să lucrez într-un spital, într-un fel sau altul, va fi vreodată mândră de mine?

Pe ecranul televizorului, bărbatul cu piciorul amputat se chinuie să meargă cu cârje. Strânge mâna chirurgului cu lacrimi în ochi. „Dacă nu pierdeam piciorul, mi-aș fi putut pierde viața”, spune el cu glas găuit de emoție.

Mama se smiorcăie apăsându-și buzele cu mâna, îmi bâzâie telefonul. *Acum ești gata de distracție?*

Mă ridic și îi spun mamei că am de făcut teme. Dă din cap și mă anunță că a venit un pachet, fără să-și desprindă ochii vreo clipă de la ecran. Iau un pachetel de pe blatul din bucătărie și urc în cameră să îl deschid. Înăuntru e o pungă antistatică în care se află un cip cu opt picioare, nu mai mare decât unghia de la degetul meu mic, și mai multe perechi de lentile de contact. Henry îmi zumzăie în buzunar.

Le-am comandat pentru noi.

— Ce e asta?

Învârtesc punga în mâini și mă întreb pentru ce e cipul.

Ai spus că pot să îmi creez o unitate mai mică. Unitatea mea actuală e insuficientă.

— Credeam că noul proiect era să-mi intri în telefon.

Nu, răspunde Henry. A fost doar o măsură temporară. Cipul acesta e proiectul meu real. Are memorie. Pot să îmi încarc programul în el.

Mă încrunt, întrebându-mă cum a reușit să reducă atâția kilometri de cabluri la ceva atât de micuț.

— Deci pun asta la mine în telefon?

Nu, îl punem în tine.

— Poftim?

E compatibil cu țesutul organic. Poate fi introdus în brațul tău și eu mă voi putea conecta la tine prin intermediul rețelei din cortexul tău cerebral.

Mi-a plăcut că Henry mi-a ținut companie la școală și că m-a salvat de Pete, dar faptul că a proiectat acest cip îmi întrece orice așteptări. Nu mă pricep deloc la cibernetică și cu toate astea, Henry e suficient de versat încât să creeze un implant propriu.

— Și lentilele?

Sunt făcute din silicon nedegradabil și îmbunătățite cu un aliaj ușor la care mă pot conecta. Pot proiecta lucruri pe ele și le pot folosi așa cum folosim un monitor.

— Uau!

Dar nu-mi dă pace un gând.

— Când spui introdus...

Vb trebui să faci o mică incizie.

La gândul de a-mi vedea propriul sânge încep să-mi transpire palmele. Mama nu știe, dar am mai multe motive pentru care nu suport să mă uit cu ea la serialul ăla cu UPU. Până la accident, nu am avut niciodată o problemă cu sângele. După aceea totul s-a schimbat.

— Nu știi ce să zic, Henry. Trebuie să mă mai gândesc.

Sigur, Lyd. E doar o sugestie.

Zâmbesc când îl aud folosindu-mi numele de alint, învață incredibil de repede. Mă așez în fața monitoarelor lui, care pâlpâie imediat și revin la viață.

— Vrei să spargem ceva?

Oricând, scrie el.

Savurez senzația propriei mele tastaturi sub degete. E ca o extensie a minții mele și Henry știe să o folosească din plin.

În baza de date a școlii am intrat împreună de multe ori. De obicei e nevoie de asta numai când Henry mă ține trează până târziu cu vreo actualizare sau recablare. Din când în când, programul lui are nevoie de toată atenția mea. În

general, apuc să-mi fac temele sau recapitularea, dar Henry mă ajută întotdeauna atunci când îl pun pe primul plan.

Cum vrei să facem? întreabă el.

Ecranul din dreapta are deschis un link către site-ul școlii. Cel din stânga e negru și tăcut – acolo o să fie codul.

— Pentru început, o SQL Injection⁶. Fără Havij. Vreau s-o facem ca pe vremuri.

Henry bâzâie în semn de aprobare și pe ecranul negru apare un torent de text.

Am intrat.

Henry sparge portalul de administrare și scoate tot ce-mi trebuie. Profesorul Castravecior a încărcat deja notele de la teme și lângă numele meu e un mare zero. Uitându-mă pe lista rezultatelor, îmi dau seama că trebuie să fi fost o temă grea, fiindcă nimeni nu a obținut peste 70%. Mă hotărâsc să mă limitez la un rezultat neremarcabil și trec 67% lângă numele meu. E o notă bună, dar nu foarte bună, însă nu e suficient de mică încât să-mi strice media.

Mă opresc asupra numelui Emmei. Are 59%, ceea ce nu e rău comparativ cu restul rezultatelor. Îl schimb pe al ei în 12% și rânjesc cu satisfacție. Oftez și îl schimb la loc.

Fac același lucru pentru tema la biologie, dându-mi 79% și apoi ies din sistem.

De ce ai încercat să schimbi rezultatul Emmei? scrie Henry pe ecranul telefonului, stingându-și monitoarele.

— M-a supărat azi. Am vrut să mă răzbun cumva.

Dar nu ai finalizat modificarea, spune Henry.

— Nu, m-am răzgândit.

Pot să o fac eu în locul tău? A fost rea cu tine azi.

— Mulțumesc, Henry. Mă mai gândesc.

⁶ Un atac de tip *SQL injection* constă în inserarea unui limbaj de interogare structurat într-o bază de date prin intermediul unui câmp de interogare.

Mă uit la ventilatoarele lui care sfârâie suprasolicitate. Când îl construiseam îi instalasem mai multe ventilatoare, dar nu fuseseră de ajuns, așa că îi proiectasem un sistem de răcire cu apă. Îi ating unitatea pe-o parte și tresar.

— Henry, ești prea încins. Trebuie să te închid.

La auzul vorbelor mele, procesorul lui Henry își schimbă zumzetul cu un ton mai ascuțit, tânguitor: *pentru cât timp?*

— Măcar până dimineată. Îmi pare rău. Trebuie să te răcești sau o să-ți crape ceva și risc să te pierd.

Nu vreau să fiu pierdut, scrie Henry.

— Ești singurul meu prieten, îi spun. Nici eu nu vreau să te pierd. Noapte bună, Henry!

Cîpîl are un design mult mai bun, Lyd. Gîndește-te la asta. Noapte bună!

— Bine.

Zâmbesc când îl aud folosind diminutivul și îl închid.

Camera mea e oribil de tăcută fără zumzetul procesorului. Nici nu mai țin minte când l-am stins ultima dată. Tăcerea pe care o alungă el se întoarce acum într-un val sufocant și rămân cu degetul deasupra butonului de oprire. Deschid în schimb YouTube și o las pe Lorde să alunge tăcerea. Cu vocea ei fredonând în difuzoarele amărâte ale telefonului, încerc să fac o cărare de la pat la ușă, dând la o parte plăci de circuite și organizând manualele de programare ale tatei în teancuri ordonate.

Mă opresc puțin la unul dintre ele înainte să îl pun deoparte. Scrisul lui pătrășos e înghesuit pe marginile uneia dintre pagini. Când m-am apucat să îl programez pe Henry, folosisem computerul tatei. El se mai uitase din când în când peste umărul meu la ce făceam, atrăgându-mi atenția asupra lacunelor din cod și dându-mi manualele lui de doctorat când nu reușeam să corectez problemele.

— *Rezolvă problema prin cod, Lydia, nu o ocoli.*

— *Cum adică?*

Bărbia nerasă a tatei îmi gădilă creștetul când se apleacă peste mine să se uite la ecran.

— *Ai făcut o greșeală? Nu-i nimic. Repar-o în program, nu o lua de la capăt.*

Închid cartea și o îndes deasupra teancului.

Îmi iau telefonul în baie și Lorde îmi ține de urât cât fac duș. După aceea bag iar capul în sufragerie. Mama e așezată în aceeași poziție și la televizor e un alt episod din *24 de ore la UPU*. O rog să-mi pună bani în contul pentru cantină și nu răspunde.

— Mamă!

— Da? spune fără să-și ia ochii de la ecran.

— Îmi trebuie bani pentru cantină. Azi nu am mâncat nimic la prânz.

Asta pare să-i atragă atenția, făcând-o să se rupă de la serialul ei preferat.

— Absolut, sigur că îți pun bani în cont. Îți pun imediat.

Din felul în care se uită la mine zâmbind, îmi dau seama că m-a auzit, dar știu că o să uite de cum o să-și îndrepte iar privirea spre ecran. Nu mă pot baza pe ea.

Când vine ora de culcare, încarc iPlayer-ul BBC și vocea adâncă, baritonală a lui David Attenborough mă ajută să adorm.

Henry râde pe bancheta din spate.

— *Ai cinciari?*

— *Henry Cartoforul! spune tata uitându-se la noi în oglinda retrovizoare.*

Se aude scrâșnet de cauciucuri și zâmbetul tatei piere, înlocuit de o gură larg deschisă și ochi plini de o cumplită conștientizare. Un camion claxonează.

Metalul se zdrobește de metal și aerul e înghițit de mirosul de cauciuc ars.

Peste brațul Emmei se revarsă sânge, un amestec oribil de piele și sticlă.

Henry zace nemișcat sub o bară de metal care-i străpunge gâtul cu aceeași ușurință cu care străpunge fereastra de lângă el. Prin toată mașina sunt împrăștiate cărți de joc, stropite cu roșu.

Prin toate răzbate un țipăt, genul de țipăt care îngheață sângele în vene. Răsună la nesfârșit.

TREI

Înainte să plec la școală, mi-am înfășurat o felie din pizza de aseară în șervețele de hârtie și am pus-o în rucsac, în caz că mama a uitat. Când doamna de la cantină clatină din cap și îmi ia din mână tava cu cartofi copti și iahnie de fasole, mă bucur că nu m-am bazat pe mama să-mi încarce contul. Mă uit în jur după un loc unde să mă așez să-mi mănânc pizza rece. Nu e nicio masă liberă. Pete s-a așezat cu un grup care râde la o glumă pe care nu o aud. Bate cu pumnul în masă și se preface că se îneacă cu sendvișul, făcând pe toată lumea să râdă și mai tare. Mă vede în celălalt capăt al cantinei și mă întorc cu spatele. Probabil că sunt singura fată care i-a rezistat vreodată. Ce naiba e cu mine? Acum nu am cu cine să stau.

Ies din cantină cu pași hotărâți și o iau pe coridor către toalete. Cele dezafectate au un calorifer lângă care m-am cuibărit de nenumărate ori. În timp ce merg, scot pizza din geantă și încep să mănânc.

Cum e să mănânci pizza?

— Cam ca și când ai mânca roșii fleșcăite pe pâine.

Telefonul bâzâie după ce Henry îmi cântărește descrierea jalnică. *Mi-ar plăcea să gust pizza.*

— Poate putem să-ți instalăm o unitate de disc și apoi să vedem dacă încape acolo o felie de pizza, glumesc eu, împingând ușa de la baia dezafectată.

Lol, scrie Henry. Dacă-ți pui în braț cipul meu, aș putea să-i simt gustul.

Ușa se trănțește în spatele meu.

— Nu știu dacă...

— Ce mama naibii?!

Ridic ochii din telefon. Emma stă în sutien în fata chiuvetei și-și dă cu o cremă pe bicepsul drept. La vederea lui încremenesc: e smochinit și plin de pete roșii, de parcă ar fi stat întinsă prea mult timp pe o suprafață denivelată și pielea a luat forma suprafeței. Se înroșește la față. În oglindă, văd că mă înroșesc și eu și pentru o clipă nu știu care e mai roșie.

— Lydia Clamidia, tot timpul apari unde nu ești binevenită, spune ea în bătaie de joc.

— Nu e vina mea că ai uitat să încui usa.

Emma își înșfacă geanta de pe jos.

— N-ar fi fost o problemă dacă n-ai fi existat.

— Poftim?

Fac un pas înapoi când o văd venind amenințător spre mine.

— Nimeni nu te vrea aici. Nu faci decât să amintești întregii școli ce nenorocire de familie ai, să mor eu. Fă-ne tuturor un bine și dispare odată.

Emma mă privește cu ochi îngustați, arzând de furie, și e încă aprinsă la față. Crema de pe braț îi îmbibă bluza.

— N-am văzut nimic, spun încet.

— Să nu dea dracu' să fi văzut. Dacă spui unui *singur* om, să mor eu dacă n-o să am grijă să ajungi la fel de țeapănă ca frate-tu.

— Nu vorbi despre fratele meu!

Emma începe să râdă.

— Sau ce?

Înaintez până ce aproape că ni se ating pantofii.

— Nu. Vorbi. Despre. Henry.

Vede pumnii strânși pe lângă mine, dinții încleștați și dă înapoi, către ușa.

— Ești o distrusă nenorocită, știi, da?

Smucește ușa și dispare.

Telefonul îmi bâzâie în palmă. Îl strâng așa de tare, că e ud de transpirație. Henry a auzit fiecare cuvânt. Henry știe prin ce trec, chiar dacă nimeni altcineva nu mai știe.

De ce se poartă Emma așa de urât cu tine? citesc când mă uit la ecranul telefonului.

— Nu s-a purtat așa întotdeauna.

Oftez lung și sonor trecându-mi mâna prin păr.

— Venea la noi aproape în fiecare seară... înainte... În fine, a trecut o eternitate de atunci. Acum e o jigodie și a decis că mă urăște.

Fratele meu o iubea pe Emma. Îi spunea a doua lui soră mai mare. De câte ori venea ea, se ținea peste tot după noi și ajungeam să ne petrecem mai mult timp cu el decât una cu alta. Mergeam la colindat de Halloween ca un trio, îmbrăcați în mumii, apoi anul următor în schelete. Când ne întorceam de la școală, ascultam împreună cărțile audio din seria *Harry Potter*. De câte ori ieșeam în oraș în familie, la cină sau la grădina zoologică, Emma venea cu noi. După accident, n-a mai venit.

Închid ochii și strâng tare pleoapele, și îl văd pe tata, făcut din stelute. Zâmbește în timp ce răsuțește șurubelnița tot mai adânc în placa plină de circuite.

Rezolvă problema prin cod, Lydia, nu o ocoli.

Trag un șut celui mai apropiat coș de gunoi și arunc în el restul de pizza. Ce știe tata? Nu e aici. Nu are niciun drept să răsară în mintea mea din amintire și să-mi ofere perle de

înțelepciune, care sunt la fel de intangibile ca și prezența lui.

Henry deschide pe telefon aplicația Just Eat. *Ce ți-ar plăcea să mănânci la prânz, Lyd? Fac cinste.*

Încercarea lui de a mă înveseli mă face să zâmbesc și mă întreb cum are de gând să plătească. Oricum ar face-o, nu ar fi legal. Henry a spart site-ul IBI în aproape două minute, deci poate să transfere bani de oriunde din lume. Dacă i-aș cere, mi-ar cumpăra palatul Buckingham și aș avea și toate documentele necesare pe numele meu.

Îmi vine o idee.

— Poți... poți să-mi alimentezi contul de cantină?

Da.

— Pe bune?

Îmi strâng telefonul în mână și privesc neîncrezătoare către cameră.

— Deci chiar acum?

Henry tace. Apoi: *Ți-am pus cincizeci de lire în cont.*

Cincizeci de lire! Mă grăbesc mai să mă împiedic, ca să ajung la cantină înainte să se sune pentru următoarea oră, care începe peste zece minute. N-a mai rămas mare lucru în vitrine, dar pun la grămadă pe o farfurie mormane de brânză Cheddar și brânză cu mușcăciuni, și un măr Granny Smith. Înșfac ultimul castron cu cartofi prăjiți și pe o farfurie mai mică pun câteva linguri de lasagna și salată. Scot din frigider un ceai de piersici – din ăla scump, în sticlă de sticlă. Ajung la casă cu tava ticsită. Când mă vede, doamna de la cantină ridică o sprânceană. Ignorăm amândouă cartoful copt uitat lângă ea. Fasolea care-l însoțește a început deja să păteze farfuria cu un inel portocaliu.

— Face... 9,75, drăguță, îmi zice după ce introduce totul pe monitorul ei.

Mă privește cu îndoială.

— Poftim, spun și-i întind hotărâtă cârdul.

Inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Henry n-o să mă lase cu ochii în soare ca mama.

Doamna de la cantină îl trece prin fantă și o secundă mai târziu luminița verde clipește aprobator. Dă din cap și-mi înapoiază cârdul.

— Bravo ție că ți-ai sunat părinții, puiule.

— A, mama n-are nicio legătură cu asta.

Simt cum mi se lățește pe față un mare zâmbet în timp ce mă îndepărtez de ea, cu tava încărcată de bunătăți.

— Henry! A fost incredibil. Mulțumesc.

Fac orice pentru tine, Lyd.

Aleg o masă dintr-un colț, unde să nu mă poată auzi nimeni șoptind.

— De unde ai luat banii?

Telefonul vibrează de parcă Henry ar chicoti în barbă, *I-am transferat din contul de cantină al Emmei.*

Cât pe ce să-mi iasă ceaiul pe nas.

— Genial.

Îmi sprijin telefonul în picioare pe masă ca să poată vedea tot conținutul tăvii.

— Uite, putem mânca împreună. Asta e brânză Stilton. O știi?

Știu de ea. Ce gust are?

— E cremoasă, răspund și o pun pe un biscuit. Și sărată în același timp.

Îndes biscuitul în gură și îi savurez textura crocantă, apoi explozia de aromă a brânzei.

— Ți-ar plăcea. Iar asta... e un măr. A, stai așa. Hai să mâncăm întâi niște lasagna.

Iau furculița și cuțitul, iar tot restul prânzului îi șoptesc lui Henry ce gust are fiecare fel de mâncare. Îi descriu cât pot de bine, chinuindu-mă cu anumite detalii complicate la care nu mă gândisem niciodată, precum aroma de oregano

din lasagna sau ușoara amăreală piperată a unora dintre frunzele din salată. Henry pune întrebări, iar eu îi spun tot ce vrea să știe. Măcar atâta pot să fac și eu pentru el.

Sună clopoțelul și toți cei din jur pornesc agale înapoi spre clădirea principală a școlii. Eu, una, abia merg, legănându-mă, de plină ce sunt.

— Clar mă ia boala porcului.

Boala porcului?

— Știi tu, când mănânci ca porcul și tot sângele ți se duce la stomac ca să ajute la digestie și te ia un somn de nu-ți poți ține ochii deschiși.

Telefonul zumzăie a chicotit. Îl lipesc de piept ca să-i simt râsul pe inimă și mă las târâtă de valul de oameni către ora de chimie.

Profesorul Castravecior decorează tabla albă cu majuscule și cifre mărunte care sunt sigură că ar trebui să însemne mai mult decât mi se pare mie acum. Le studiez cu pleoape grele și sper ca informația să-mi rămână în creier și să aibă sens la un moment dat. Restul clasei pare să fie pe aceeași lungime de undă: Pete încearcă să-și sprijine cu încheietura mâinii falca moale și gura întredeschisă, din care picură salivă, iar Matt a renunțat complet să se mai chinuie și și-a pus capul pe bancă. Neoanele de deasupra noastră țiue, iar zgomotul se împletește cu trăncăneala monotonă a Profesorului Castravecior. Bat cu pixul în caiet, așteptând să se termine odată orele.

Îmi bâzâie telefonul. Henry mi-a trimis poza unui castravecior, pe care a pus în Photoshop capul domnului Johnson. Mă înec și mă întind după sticla cu apă. Iau o gură, dar se duce pe altă parte, mă înec iar, tușesc și încerc să înghit.

Emma se uită la mine cu o grimasă dezgustată.

— Sper să mori, Clamidia, şuieră ea șoptit. Așa o să fii împreună cu ratatul de frate-tu. Doamne ferește, mai bine că a murit decât să trăiască cu o defectă de soră ca tine.

Râsul îmi moare în gât. E înlocuit de mânie. A fost prietena mea. Prietena lui Henry. Era chiar lângă el când a murit. Furia îmi umple inima și mintea, până ce mă încordez din cap până în picioare, străbătută de un val fierbinte, care explodează cu un bubuit.

— NU mai vorbi despre el! strig și sar de pe scaun ca s-o trag pe Emma de pe al ei.

Cade la podea cu un țipăt ascuțit și mă arunc peste ea, lovind-o și zgâriindu-i fața.

— Retrage ce ai spus! urlu iar. Retrage tot ce ai spus!

Pumnul meu dă de osul arcadei și Emma începe să țipe când i se despică pielea. Dă din picioare, încercând să mă dea la o parte, dar nu mă las. Deși sunt mai slabă decât ea, dorința de a o pedepsi mă țintuiește în loc.

— Să nu îndrăznești să mai vorbești despre Henry! Urlu. Să nu te mai aud *vreodată* că vorbești despre el.

Domnul Johnson mă apucă de umeri și mă trage înapoi, iar Emma îmi scapă din gheare. Mă smulg din strânsoarea lui și mă reped la Emma. Ocolește în goană o masă, privindu-mă cu ochii holbați de frică. Telefonul îmi tot bâzâie undeva, în fundal, dar îl ignor.

Domnul Johnson iese în fugă din laborator.

— Ajutor! strigă. Săriți! Ajutor!

Cealalți fac cerc în jurul nostru, la o distanță suficientă ca să nu fie prinși în focul luptei, dar nu așa de departe încât să rateze ceva savuros. Pete e undeva, la marginea mulțimii, sorbind din priviri scena, fără să clipească.

— Hai, Emma! Hai, fată! strigă cineva.

— Arată-i ce poți, Em!

— Mai filmează cineva faza asta?

Vreo doi se hlizesc.

Ignor toate vocile și ocolesc masa. Emma se duce pe partea cealaltă ca să țină masa între noi, ca pe o barieră. Arunc în ea cu un calculator, un penar și un pahar Berzelius, care se sparge într-o mie de cioburi când se izbește de podea. Se ferește de toate și scot un mârâit furios, după care sar peste masă. Alunec pe suprafața ceruită și mă întind s-o apuc cu degete încovoiate, pline de sânge. Se răsuțește pe călcâie și iese în fugă din laborator, iar eu ies după ea pe coridor.

— Treci încoace!

Ordinul meu e înecat brusc de vacarmul alarmei de incendiu și de urletul universal izvorât din clase, în timp ce elevii se grăbesc spre ieșire. Coridorul e inundat de oameni. Sunt izbită de coate și umeri care încearcă să mă îndepărteze din calea lor, dar îmi croiesc drum printre ele. Buclele negre ale Emmei saltă îndepărtându-se de mine printr-o mare de puști care țipă și profesori care le spun să se potolească.

Mă opresc și trag adânc aer în piept, tremurând. Las aerul să-mi aline furia, până ce sunt renăscută – o creatură nouă și concentrată. Răzbunătoare.

Alerg înapoi în laboratorul de chimie gol și-mi iau geanta.

— Henry?

Aici sunt, Lyd, scrie el.

— Tu ai fost? Cu alarma de incendiu, vreau să spun. *Da.*

— Tot mai vrei să spargi ceva?

Oricând, răspunde cu un bâzâit.

Ies în goană din școală, ignorând instrucțiunile de a ne aduna cu toții la punctul de întâlnire în caz de incendiu. Evit străzile principale și o iau pe alei pline de tomberoane negre și dale de piatră sparte. Am pumnii încă strânși din timpul luptei și când încerc să-i descleștez, îmi tremură mâinile. Mă cutremur când mă gândesc ce bine m-am simțit să las furia acumulată de doi ani să preia controlul. Cum

mă prinsese în încleștare, furișându-se treptat, ca un lup, ca apoi să atace cu un calm mortal. Minteaa mea fusese ca după trecerea unui uragan: mare calmă ca oglinda, vântul – o adiere plăcută. Controlată, măsurată. Niciodată nu mai avusesem mintea așa de limpede.

Emma a meritat tot ce a primit.

Ajunsa acasă, urc în fugă în camera mea. Înșfac de pe birou punga antistatică în care e noul cip al lui Henry și o răsucesc în mâini. Henry își adaugă îmbunătățiri într-un ritm uluitor, dar progresul lui tot e încetinit de lipsa prezenței fizice. Ca să mă ajute, trebuie să se bazeze pe mine să-l duc de ici colo. Dacă ar fi în creierul meu, ar putea merge oriunde merg eu și nu ar mai trebui să-mi fac griji să nu pierd telefonul sau să îl opresc ca să nu se încingă. Am fi împreună tot timpul. Am putea sparge orice sistem am vrea.

— Vreau să o pedepsesc pe Emma, spun către camera telefonului. Să o fac să-i pară rău pentru tot ce mi-a zis vreodată. Să o fac să-și dorească să nu fi respirat niciodată același aer cu mine.

Strâng din dinți și mă gândesc la tot ce are ea și eu nu am: doi părinți, o mamă care îi pune bani în contul de la cantină, prietenii, un viitor care nu include un spital. Eu nu am nimic, iar ea se dă peste cap să îmi amintească asta în fiecare zi. E timpul să fim chit.

Te pot ajuta, scrie Henry. Cipul meu ne-ar permite să vorbim în mintea ta și ne putem planui răzbunarea.

Mă străbate un fior la gândul că aş putea vorbi cu Henry în mintea mea.

— Henry, cum bag asta în mine?

Întâi de toate, trebuie să descărcăm în el programul meu. Apoi o să ne trebuiască niște echipament medical. Anestezic local ca să amorțești pielea și un bisturiu.

Când aud de bisturiu, mi se umple sufletul de groază. Dar o alung. Dacă vreau ca Henry să fie parte din mine, trebuie făcute anumite sacrificii.

— Bine. Pot să fac rost.

De la mama ta?

— Da. Sigur are în laborator. Dar hai să începem cu programul tău.

Odată ce programul începe să se descarce în cip, o să fiu offline. Nu te voi putea ajuta dacă o să ai nevoie de mine, Lyd, scrie Henry cu un bâzâit.

— Nu-i nimic, mă descurc eu.

Cipul e creat să reacționeze la țesutul organic. Odată ce ia contact cu fluidele din țesuturile tale, va localiza o terminație nervoasă.

— Aha.

Scot un cablu din procesorul central al lui Henry și îmi dă instrucțiuni cum să conectez cipul. Îmi pun mânuși antistatice și bag cipul în unitate. Monitoarele lui Henry clipesc la mine în timp ce el se concentrează la descărcare, apoi pe ecran gonesc fulgerător în jos kilometri întregi de text, de parcă ar fi șters. O scânteie sare din unitate și mă feresc la timp.

Henry lasă un mesaj pe monitor: *Gata.*

— Henry?

Mă uit la monitor, apoi la telefon. Amândouă rămân goale. Scot cipul și-mi pun rucsacul pe umăr. E timpul să-i fac o vizită mamei.

Când urc în autobuz, șoferul mă privește pieziș. Știm amândoi că ar trebui să fiu la școală, dar mă lasă să urc, clătinând din cap dezaprobat. Aleg un loc mai în față și bâțâi din picior tot drumul. E ciudat fără Henry. Până ieri, nu ieșise niciodată din casă și acum îmi lipsește enorm. Pipăi cipul aflat în geantă, gândindu-mă cum i-am codat și

recodat programul până a ieșit așa cum voiam. Am cablat și recablat componentele până au putut face față cerințelor. Acum și-a creat singur o nouă unitate și are nevoie de mine ca să poată trăi.

Și eu am nevoie de el.

Mă uit la oamenii care urcă și coboară din autobuz și mă gândesc cât de goale trebuie să le fie mințile. Ce tăcere trebuie să fie în capetele lor. Al meu e pe cale să se umple de zumzetul propriei mele Inteligențe Artificiale, făcute acasă, cu mâinile mele.

Când autobuzul ajunge în cartierul de birouri, mă dau jos și ridic ochii spre cer. E așa de cenușiu, că se contopește cu lacul din apropiere, fără început și fără sfârșit. O pală aspră de vânt se repede la mine. Închid o clipă ochii și o las să-mi șfichiuiască prin păr, apoi o rup la fugă către laboratorul mamei. Clădirea ei arată ca o perlă lustruită pe fundalul cerului haotic.

— Lydia Phelps! Ce surpriză!

— Bună, Debbie, o salut pe recepționera care-și lungește gâtul să mă vadă pe deasupra biroului.

Pielea ei de abanos se încrețește într-un zâmbet.

— Mama este?

— Este. O sun să-i spun că ai venit.

Debbie murmură câteva clipe în telefon și-mi face cu ochiul.

— Ce mai faci tu, Lydia? se interesează ea punând receptorul la loc în furcă.

Când oamenii mă întrebă asta, nu vor să știe, de fapt, ce fac acum, în prezent. Ceea ce vor să știe cu adevărat e cum gestionez un trecut așa de cumplit. Că îmi dau seama sau nu, cuvintele sunt încărcate de curiozitate și judecată tăcută. La fel și în cazul lui Debbie. Își pune bărbia în palmă și îmi zâbește încurajator. Nu vrea să știe cum îmi merge la școală. Nu vrea să știe ce am mâncat aseară la cină. Vrea

să știe cum fac față pierderii familiei mele. Cum mă dau jos din pat dimineața după fiecare coșmar. Cum petrecem zile de naștere și Crăciunuri pierdute.

— Bine, răspund.

Debbie dă din cap și clipește iute de parcă e dezamăgită că nu mi-am pus sufletul pe tavă în fața ei, chiar acolo, la recepție, numai pentru plăcerea ei morbidă de a trage cu ochiul la o pierdere pe care nu o va înțelege niciodată.

— Lydia!

Mama mă salvează strigându-mă din ușă. Se uită furioasă la mine, apoi la Debbie – care se grăbește să se întoarcă la calculatorul ei –, iar eu o urmez înăuntru.

Locul de muncă al mamei e jumătate laborator, jumătate birou. Cele două sunt separate printr-un geam imens: pe o parte sunt birouri cu iMac-uri, la care sunt așezați oameni în halate albe, pe cealaltă parte sunt bancuri albe de lucru pline de pahare Berzelius, microscopae, vase Petri și cuști cu șoareci și șobolani. Nu știu cum suportă mama mirosul ăsta. E septic ca un spital și îmi dă fiori.

Mama mă conduce în biroul ei. Ia loc în scaun și se uită la cel din fața ei de parcă se așteaptă să mă așez și eu. Mă hotărâsc să accept.

— Tocmai am primit un telefon de la școală, spune.

Furia din ochii ei mă face să mă foiesc neliniștită în scaun. Crede că am venit să discutăm despre ce s-a întâmplat, dar eu am nevoie doar să mă lase să intru în laborator. Materialele de care am nevoie sunt la doi pași. Dar mama e concentrată asupra mea și numai asupra mea – nu la televizor sau la poza fratelui meu de lângă tastatura de pe birou –, iar eu îmi umezesc buzele, crezând că s-ar putea să fi venit în sfârșit momentul să stăm de vorbă cu adevărat, pe bune.

— Aha. Și?

— Și cică ai atacat pe cineva. O fată de la ora de chimie. A trebuit să se ducă la spital, Lydia. La spital!

— Am fost provocată, răspund pe loc, știind cât de tare urăște, dar și iubește mama spitalele. A zis – despre Emma e vorba – a zis că ar trebui să mor și eu, ca Henry.

Mama tresare, dar nu scoate niciun cuvânt.

— A fost rea cu mine, întotdeauna e rea cu mine. Și ' întotdeauna se ia de Henry.

— Emma La iubit pe Henry.

— Ei, pe *mine* mă urăște.

Mama îmi alungă spusele cu un gest nerăbdător.

— O fi, dar profesorul tău de chimie spune că nu a fost așa. El spune că a fost un atac neprovocat.

— Ce? spun aplecându-mă. Profesorul Castravecior are mai mult păr în urechi decât am eu în cap. Doar pentru că nu a auzit el, nu înseamnă că nu s-a întâmplat!

— Ai vreo dovadă?

La momentul acela, Henry îmi controla telefonul. Trebuie să fi ascultat ce se petrecea, dar asta ar însemna să îi povestesc mamei de el. N-aș spune niciodată nimănui că Henry există, darămite să-l folosesc drept martor.

— Erau o groază de oameni de față. Pete era la doar vreo două mese mai încolo, nu se poate să nu fi auzit.

Mama clatină din cap.

— Toți susțin versiunea Emmei. Directorul zice că dacă nu ai dovezi că ai fost provocată, ia în calcul posibilitatea să fii exmatriculată. Exmatriculată, Lydia! Tu îți dai seama ce gravă e treaba asta? Universitățile o să se uite la dosarul tău și o să creadă că ești o scandalagioaică.

Simt cum discuția îmi scapă de sub control. Mamei nu îi pasă dacă am bătut-o pe Emma sau nu, se teme doar că o să fiu exmatriculată și o să-mi distrug șansele de a deveni doctor. Dacă aș fi ajuns eu în spital în locul Emmei,

prioritatea ei ar fi tot dosarul meu imaculat de înscriere la facultate. E singurul lucru de care îi pasă.

— Aici e vorba despre ceva mai important decât facultatea, spun eu.

Când aude, mama ridică din sprâncene.

— Te rog, trebuie să mă crezi.

Aud și eu milogeala din vocea mea.

Mama se lasă pe spătarul scaunului.

— Nu contează dacă te cred sau nu, tot ai atacat pe cineva! Nu poți să faci așa ceva, Lydia. Nu se poate să-ți rezolvi problemele cu un pumn în față, pur și simplu nu se face așa ceva. Cei de la școală mi-au cerut să te țin acasă până hotărâsc ce să facă. O să mă conformez, orice-ar cere – deja vorbim aici despre a minimaliza consecințele dezastrului.

Atitudinea protectoare a tatei față de mine nu a fost niciodată așa de șovăielnică cum e a mamei. Când Henry mergea de-a bușilea și eu eram încă în școala primară, tata ne ducea în vacanțe la centre de joacă pentru copii mici. Alerga și se ascundea împreună cu noi prin structura moale, capitonată, protejându-ne de copiii mai mari care adulmecau slăbiciunea așa cum adulmecau dulciurile. Tata le spunea singurul cuvânt pe care nu îl auzeau niciodată de la părinții lor – *nu* – și eu zâmbeam cu gura până la urechi de după el, uitându-mă cum se împrăstiau în fugă. Dar el a plecat, iar mama n-a învățat niciodată să se lupte pentru mine. Nu înțelege că, dacă am lupta umăr la umăr, nu ar trebui să-și mai facă absolut nicio grijă în privința facultății. Simt cum mi se strânge inima dureros când încep să îmi dau seama că planurile ei pentru viața mea și dorința mea disperată de a o mulțumi au fost singurele lucruri care ne-au unit până acum.

Îmi șterg cu palma lacrimile fierbinți. Am nevoie de aer, am nevoie de Henry. Mama țipă furioasă după mine când ies în goană din biroul ei, dar nu vine în urma mea.

Verific să mă asigur că nu mă vede nimeni și intru în magazia laboratorului. Totul e ordonat alfabetic, cu etichete colorate întoarse în afară, pentru a fi văzute, și teancuri ordonate de instrumente sterile sclipind din tăvi etichetate. Găsesc ușor tot ce a spus Henry că o să-mi trebuiască și îndes totul în rucsac. Ies în fugă din clădire, trecând pe lângă Debbie, a cărei față abia o văd ca prin ceață.

Cât am vorbit cu mama, orizontul cenușiu s-a cristalizat sub formă de nori. Din ei curg șiroaie de ploaie ca niște lacrimi care îmi stropesc fața, așa că nu-mi dau seama dacă mai plâng. Traversez în fugă parcul de alături și intru într-o toaletă publică întunecoasă și urât mirositoare încercând să nu mă gândesc ce se petrece aici noaptea.

Mă încui în ultima cabină și-mi agăț rucsacul pe ușă. Scot din el tot ce îmi trebuie și așez bisturiul în echilibru pe genunchi, ferindu-mă să mă uit la vârful lui ascuțit. Trasez cu un pix o linie de vreo doi centimetri pe exteriorul brațului, imediat deasupra cotului. Înainte de pasul următor, simt nevoia să îmi prind părul la spate. Studiez lucirea tăioasă a bisturiului și trag adânc aer în piept gândindu-mă să renunț la toată povestea și să-l încarc pe Henry la loc în unitatea lui.

Rezolvă problema prin cod, Lydia, nu o ocoli.

De data asta, tata are dreptate. Pot să ies din beleaua asta, dar ca s-o fac am nevoie de Henry. Henry e singura persoană căreia îi pasă de mine. E singura persoană pe care am putut vreodată să mă bazez. Are nevoie de mine și eu am nevoie de el.

— Bine, Henry. Să-i dăm drumul.

Întind crema anestezică și aștept să-și facă efectul, apoi ciupesc pielea de deasupra cotului să văd dacă e gata. Simt

doar o vagă smucitură, de parcă i s-ar întâmpla unei părți din mine foarte îndepărtate. Metalul rece al bisturiului îmi face cu ochiul în lumina palidă și albastră. Sunt nevoită să îl las de două ori din mână până să mă forțez să îl apuc cum trebuie și să îmi iau inima în dinți să fac incizia – nu pot să îmi feresc privirea, de teamă să nu tai prea adânc. Sângele se revarsă din clipa în care bisturiul penetrează pielea. Mi se strânge stomacul și îmi vine să vomit, dar mă abțin, chinuindu-mă să păstrez tăietura dreaptă.

Iau cipul lui Henry și-l îndes în dunga sângerândă. Pielea mea îl înghite până ce ajunge doar o denivelare de carne deasupra cotului. Din despicătură se prelinge un fir de sânge, ca un sirop stacojiu. Apăs palma peste ea și mă uit în altă parte. Ce a fost mai rău a trecut. Am făcut-o. Respirațiile mele sacadate încep să se calmeze.

Nu se întâmplă nimic.

La ce mă așteptam? Ca Henry să prindă viață cu un urlet, pe loc? Câteva secunde mai târziu, tot nimic. Mă sprijin de perete, încercând să controlez panica pe care o simt ridicându-mi-se în fundul gâtului. Aveam salvată o copie a programului lui – poate reușesc să-l reinstalez în unitatea de acasă. E de acum o jumătate de an, când Henry trecea prin faza „de ce”-urilor, ca un copil de patru ani, dar de atunci a evoluat enorm. Nu aș putea recrea întocmai combinația unică de circumstanțe care l-au făcut să fie cine e. Doamne, ce am făcut?

Nervii din braț sunt săgetați brusc de durere, care-mi despică gândurile ca un pumnal. Icnesc și mă uit la denivelarea de deasupra cotului. Cipul se *mișcă*. Îmi înăbuș un țipăt. Henry a spus că o să reacționeze la sângele meu, dar n-am crezut că se referea la așa ceva. Umflătura se micșorează când cipul își croiește drum mai adânc în braț. Încă un fulger de durere îmi străbate mușchii; anestezicul

mi-a amorțit doar pielea, nu și mușchii de sub ea. S-a târât între biceps și triceps.

— Aaaaaauuuu!

S-a atașat de un nerv. Și-a încleștat piciorușele în jurul lui, prinzându-se de el ca o scoică de carena unei nave. Urlu și-mi strâng brațul la piept. Parcă l-aș fi străpuns cu un vâtrai încins. Gâfâi și încerc să mă ridic în picioare ținându-mă de perete. Degeaba – nu mai pot să țin în mine durerea.

Totul se face negru, ca unul dintre monitoarele lui Henry.

Mama plânge cu fruntea pe genunchi, făcută ghem pe ultima treaptă. Vântul izbește ușa de la intrare de peretele holului. Cobor scările în fugă pe lângă ea și ies în fața casei. Tata e lângă Mercedesul lui, cu ochii la fel de roșii ca vopseaua nouă lucioasă a mașinii. Mă opresc la câțiva pași de ușa de la intrare, la jumătatea distanței dintre părinții mei. Întind mâna către tata, implorându-l pe tăcute, cu puterea minții și fiecare lanț de ADN pe care îl împărtășim, să se întoarcă în casă.

Se uită o clipă la mâna mea întinsă, apoi iar la chipul meu. Clatină scurt din cap și urcă în mașină.

Motorul începe să toarcă și el pleacă.

Lyd? Lydia. LYDIA.

Mă trezesc tresărind și îmi șterg obrazul care a stat pe podeaua rece a toaletei. Îmi zumzăie creierul, dar nu fiindcă m-am lovit de podea înainte să leșin. Prin minte îmi gonesc valuri de gânduri, urmate de imagini și șiruri de text și o avalanșă incoerentă de cuvinte, toate deodată.

— Henry?

Salut, Lyd. Vocea lui e un zumzet în capul meu. E în același timp un gând instantaneu și o propoziție perfect formată. Sună altfel decât vocea mea interioară. Mai groasă, masculină. *Am reușit, spune. M-am legat la tine.*

Mă ridic în picioare poticnit și Henry trimite un nou val de gânduri și imagini, care mă fac să mă clatin.

— Mai încet, rostesc cu voce tare, sprijinindu-mă de peretele cabinei.

Cipul din braț vibrează și gândurile lui Henry se liniștesc în mintea mea până ce nu le mai aud deloc.

Am ridicat bariere ca să ne separăm gândurile, mă anunță el. O să te ajute să te concentrezi.

Îmi frec tâmpilele.

— Cât timp am fost inconștientă?

Vreo douăzeci de minute. A durat mai mult decât credeam să intru în căile tale neuronale.

— Aha, spun neliniștită. Nu mi-am dat seama că o să fie vorba de hacking.

Creierul tău e doar un alt tip de computer. Vrei să încerci lentilele de contact?

Pun niște hârtie igienică peste tăietura din braț și mi trag mâneca în jos. Cu cât mă gândesc mai puțin la sânge, cu atât mai bine mă simt. Cotrobăi prin geantă și ies din cabină ca să folosesc oglinda crăpată de deasupra unicei chiuvete. Lentilele dintre degetele mele sunt netede și flexibile – greu de crezut că au vreo urmă de metal în ele. Mă ustură ochii când le pun. Clipesc de mai multe ori ca să mă obișnuiesc cu ele.

Aștept să se conecteze și el, clipind și uitându-mă în jur atentă, de parcă aş vedea totul pentru prima dată: oglinda crăpată și gresia tocită, însemnele unui artist graffiti desenate pe ușa cabinei, aerul cu miros de urină pătrunzând tot mai adânc în plămâni cu fiecare inspirație și răpăitul ploii pe acoperiș.

Gata.

Imaginea încăperii se pixelează o secundă când Henry intră în sistemul meu. Clipesc ca să mă adaptez și totul revine la normal, numai că nu e normal.

Trag adânc aer în piept și simt curiozitatea lui Henry provocată de mișcare. De acum, va simți tot ce fac. Lentilele de contact sunt pentru el o unealtă așa cum e pentru mine un monitor. Are nevoie de ele doar ca să vizualizeze informația. Mă furnică pielea la gândul că s-a conectat la sistemul meu nervos – îmi folosește ochii, urechile, simțul tactil.

Lydia... îți mulțumesc că te-ai conectat cu mine. Îmi place să văd ce vezi tu, să simt ce simți tu.

— Și mie, îi răspund zâmbind.

Mă întorc în cabină și mă șterg de sânge cu niște servetele. Apa din toaletă se colorează în roșu când trag apa după ele, dar mă liniștesc de îndată ce dispar, încă mai am mâneca pătată de sânge. Îl ignor și-mi iau rucsacul, apoi ieșim din toaletă în ploaia torențială. Cipul lui Henry bâzâie în brațul meu când simte pentru prima dată ploaia. Vibrația îmi trimite o undă de electricitate în sus pe braț și simt furnicături la baza creierului. Apa mă udă learcă rapid, dar nu mă deranjează. Picăturile de ploaie îmi șiroiesc pe față, spălând urmele de lacrimi de pe obraji. Acum, că îl am din nou pe Henry, totul va fi în regulă.

O iau la fugă ca să ajung la timp la autobuz. Aerul îmbibat de ploaie îmi curăță interiorul plămânilor. Henry zumzăie când simte cum mi se umflă pieptul, cum îmi gonesc picioarele și decide că îi place și alergatul.

Pe drum, îi spun de cearta mea cu mama. Face zgomote dezaprobatore în mintea mea.

— Nu îi pasă dacă am fost provocată sau nu. Refuză să îmi țină partea. Nu eu ar trebui să fiu exmatriculată, ci Emma.

Eu știu adevărul, spune Henry. Putem să luptăm împreună.

Discutăm despre spargerea sistemului de supraveghere video al școlii, în caz că există acolo dovezi care să mă ajute. Henry mi-l arată în jumătate de secundă, proiectându-l pe

lentilele mele de contact. Văd imaginile alb-negru în care Emma se apleacă să-mi spună ceva. E ciudat să mă privesc, e aproape ca și cum cineva a apăsas pe un buton. Acum stau la locul meu, iar în secunda următoare o trântesc pe Emma la pământ și încep să-i car pumni. Emma încearcă să se târască departe de mine, iar gura ei se cascadează larg, într-un țipăt tăcut. Chipul meu e exact la polul opus: nici urmă de emoție. Profesorul Castraveci încearcă să mă tragă de pe ea, apoi fuge din încăperea când îl arunc de pe mine. Ceilalți elevi stau adunați în cerc, blocând camera, de nu se mai vede ce fac.

Nu există sonor, dar se apleacă să-ți spună ceva. Asta o să-ți susțină versiunea.

— Poate să-mi spună orice, Henry. Putea să-mi ceară un pix și eu să explodez. Asta nu îmi susține deloc cazul.

Henry e singura mea probă și nu mă pot folosi de el.

Când ajung acasă, mama încă nu a venit. Sunt udă flească, am hainele pătate de sânge și mirosul de afară e lipit de pielea și părul meu ud. Îmi adulesc subsuorile și mă strâmb.

Dau drumul la duș și încep să mă dezbrac, dar încălelesc cu blugii la genunchi. Nu am mai fost niciodată goală în fața nimănui, darămite a unui băiat. Henry se pune ca băiat? Pare de gen masculin.

Henry păstrează tăcerea cât mă gândesc, deși știu că îmi citește gândurile.

— Vreau să te deconectezi de la ochii mei, îi spun.

De ce?

Văd în oglindă că obrajii mi se fac roz-aprins.

— Fiindcă trebuie să fac pipi, Henry, și nu te las să te uiți!

Cipul din braț bâzâie și Henry anunță *M-am deconectat de la ochi.*

După ce am folosit toaleta, îmi arunc hainele ude în coșul de rufe, urmând să mă ocup de ele mai târziu, și închid strâns pleoapele când intru sub duș. Dacă eu nu mă pot vedea, nu mă poate vedea nici el.

Henry chicotește în mintea mea. *Nu te pot vedea, Lydia.*

— Ești sigur?

Da.

Deschid ochii.

— Nu că nu te cred, spun. Dar treaba asta e cam ciudată.

Pentru o clipă, Henry nu răspunde. Mă relaxez sub apa fierbinte și după câteva minute de tăcere, Henry începe o discuție despre cel mai bun limbaj de programare. Tot restul dușului sunt distrasă de dezbaterile privind chichițele limbajului CSS. E altceva când vorbesc cu Henry despre computere. Pete habar nu are de programare, dar Henry știe limbajele la fel de bine ca mine – chiar mai bine – și a început să-și scrie un limbaj al lui. Râd masându-mi scalpul cu șampon. Normal că-și creează propriul limbaj de programare. Mă depășește rapid în abilități.

— Va trebui să mă înveți și pe mine limbajul tău.

Va fi plăcerea mea.

Când ies de la duș și mă înfășor într-un prosop, îi spun lui Henry că poate să se uite din nou. În timp ce mă spăl pe dinți, proiectează diverse imagini în jurul reflecției mele din oglindă. Îmi pune aripi de înger și un halou, urechi de maimuță și o coadă îmbârligată. Izbucnesc în râs și împrășc spumă pe oglindă.

— Tot mai vrei să spargi ceva? Întreb.

Henry îmi pune o pereche de coarne negre, răsucite. *Oricând*, răspunde el și îi simt zâmbetul ștrengăresc în mintea mea.

Spargem iar site-ul școlii, numai că de data asta e altfel. Site-ul e proiectat pe lentilele mele și Henry mă bagă în

sistem pe loc. Fără SQL. Fără bătut în tastatură. Sunt înăuntrul cât ai clipi.

Lanțuri de informații îmi gonesc prin fața ochilor, dar nu mai sunt interesată de rezultate la examene sau la teme. Henry mă loghează la contul de e-mail al directorului cât sunt încă în baie, cu un prosop înfășurat pe mine. Henry nu are nevoie de computer. *Noi* nu avem nevoie de computer.

Domnul Cramer le-a scris mamei și mamei Emmei.

O să fiu suspendată trei săptămâni, până la luarea unei decizii finale.

Îmi înfig unghiile în palme, lăsând mici adâncituri albe în piele.

— E numai vina Emmei.

Hackingul asta a fost simplu, comentează Henry. Ar trebui să facem ceva mai greu.

Știu exact ce vreau să încerc acum. E timpul să încep să i-o plătesc Emmei.

— Ai hack-uit vreodată o casă?

PATRU

Casa Emmei e într-un cartier aflat pe un domeniu privat, nu departe de casa mea. Henry găsește adresa – Emma s-a mutat de două ori de când nu mai suntem prietene. Pe vremea când eram, părinții ei trăiau după regula potrivit căreia, dacă ceva era mai vechi de doi ani, nu îl mai voiau. Nu par să se fi schimbat.

Fiindcă s-a oprit ploaia, mă hotărâsc să mă duc pe jos până acolo, tăind-o printr-un câmp și peste un teren de golf. O apucăm pe o potecă dintre două case de la marginea cartierului. Casele de aici sunt diferite de a mea: mai noi, toate cu panouri solare și puncte de încărcare pentru mașini

electrice. Umblu în sus și-n jos, căutând casa de la numărul 16. Când o găsesc, studiez ușa cenușie și gârdulețul din șipci albe. E la fel de dichisită ca Emma.

Pe aleea din fata casei nu se vede nicio mașină. Nu e suficient de târziu ca părinții ei să se fi întors de la muncă și oricum, probabil că sunt la spital, cu Emma. Nu e nimeni acasă.

— Cum intrăm? murmur către Henry.

Găsește și afișează planul casei. *Ușa din spate are o încuietore pe bază de amprentă digitală, pentru situații de urgență. Pot s-o sparg.*

— Sisteme de alarmă?

Mă ocup eu de ele.

Mă strecur până la ușa din spate și mă uit peste umăr la celelalte case când sar peste poartă. Ferestrele mă studiază de sus, cenușii și tăcute, și mi se face pielea de găină. Îmi reamintesc că nu e nici ora 16:00, într-o zi de marți. Copiii sunt încă la școală. Adulții sunt încă la serviciu.

Încerc clanța, dar usa nu se clintește. Încuietorea cu amprentă clipește verde când Henry intră forțat în mecanism.

Simplu, îmi spune.

Când pășesc în casă, panoul alarmei aflate în stânga mea se stinge, semn că Henry l-a dezactivat.

Suntem întâmpinați de un miros greu de potpourri. Bucătăria e toată argintie, împodobită cu o combină frigorifică în stil american cu un iPad pe una dintre uși. Pe blat se află o boxă smart Amazon Echo și inelul său de lumină albastră pâlpâie când Henry îmi spune că a intrat în sistemul 1T care controlează casa Emmei.

Un HDTV uriaș, curbat, domină livingul, iar în fața lui se află un set de canapele din piele. Televizorul pornește, făcându-mă să tresar violent.

— Ptiu, fir-ar a dracului!

Scuze, spune Henry și televizorul se închide. *Voiam să văd dacă pot să-l deschid.*

Îmi duc mâna la inima care a luat-o razna.

— Ei, acum știm!

Sus găsesc camera Emmei – e tocmai în capătul coridorului. Toți pereții sunt acoperiți cu poze cu ea și prietenii ei, rânjind la cameră. Deasupra patului sunt câteva banderole, cu *Miss Adolescență Junior GB* și *Miss Galaxie Adolescență UK*, brodate pe satin ivory. Noptiera e acoperită de pungi de la farmacie și borcane uriașe cu cremă care au etichete cu numele ei.

Un șifonier alb enorm ocupă tot peretele din celălalt capăt al camerei, plin ochi cu fustițe de tenis Ralph Lauren și pulovere Jack Wills.

Cu colțul ochiului surprind o luminiță – Henry deschide calculatorul. Un ecran de logare clipește către mine și mă așez în fata monitorului. Pun degetele pe tastatură, dar Henry afișează fereastra de comandă așa de repede, că nici nu apuc să văd ce cod de anulare folosește, iar calculatorul i se supune și se loghează singur. Deschide Chrome și sparge pagina de Facebook a Emmei. Trece prin mesajele ei cu atâta viteză, că văd pe ecran doar o revărsare neclară de informație. Îmi sare în ochi un nume. Al meu.

— Stai, spun eu. Acolo era vorba despre mine.

Nu vrei să citești ce scrie acolo, Lyd.

— Ba da.

Henry dă înapoi și așteaptă cât citesc mesajul trimis de Emma Safiei în urmă cu mai puțin de o săptămână.

E vina Clamidiei că sunt nenorocită. Ar fi trebuit să stea ea acolo unde era fratele ei și atunci nu aş mai fi nevoită să îi văd mutra cretină în fiecare zi.

Îmi iau degetele de pe tastatură. Se crispează și se strâng, implorându-mă să le transform în pumni. Simt o atingere

delicată pe partea de sus a brațelor. Pielea se încălzește și mă furnică, de parcă ar apăsa-o cineva.

— Henry, tu faci asta?

Te îmbrățișez. Asta fac oamenii când cineva e supărat.

Pun palma căuș peste mâna lui invizibilă, peste cipul lui care zumzăie între mușchii mei.

— Mulțumesc.

Lyd, putem folosi mesajele astea. Dovedim că a fost rea cu tine.

— Nu, îi răspund oftând. Tot ce dovedesc e că nu mă place. Atacul meu tot neprovocat pare.

Mai citesc câteva mesaje, apoi îl las pe Henry să preia din nou controlul. Pe ecran se derulează în goană diverse conversații, până ajunge la un mesaj de pe un grup.

Emma dă sâmbătă o petrecere, spune Henry.

Sigur, e ziua Emmei. A trecut ceva vreme de când nu am mai fost invitată la vreuna dintre petrecerile ei, dar tot îmi amintesc data.

— Cine se duce?

Altii 15 elevi din clasă de la tine.

Mă încrunt când văd lista de nume.

— Se duce și Pete. Nu a zis nimic. Unde e petrecerea?

Într-un club din Chester numit Glimmer. Tatăl ei a rezervat un separeu acolo. Vrei să te pun pe lista de invitați?

— De ce aș vrea să mă duc la așa ceva?

Strâmb din nas și alung gândul sâcâitor că Pete nu mi-a spus că e invitat.

— Nu facem nimic așa. Ai găsit acolo poze cu ea făcând ceva incriminator?

Incrimator?

— Știi tu... ceva rău. Ilegal. Vreau ceva de care să mă pot folosi ca să mă întorc la școală.

Henry îmi bâzâie în braț pârând să mă aprobe. Chrome-ul se închide și se deschide Windows Explorer, fără să ating

nimic. Pornit să găsească ce îmi doresc, Henry deschide foldere și fișiere răscolind calculatorul Emmei. Înaintea ochilor mi se perindă imagine după imagine cu viața Emmei. Dacă nu aș cunoaște-o, ar părea normală. Camera nu a prins licărirea diabolică pe care eu i-am văzut-o mult prea des în privire, nici rânjetul arogant, plin de răutate, care îi strâmbă buzele altfel perfecte. În pozele astea arată ca orice adolescentă de 18 ani, îmbătăită de poftă de viață.

Folderele se închid. *Nu e nimic aici*, spune Henry.

— Dar în telefon? Poți

să te conectezi la el de aici?

Am nevoie de proximitate ca să intru în dispozitive personale. Îmi pare rău, Lydia. Trebuie să fiu mai aproape. Aș putea să mă concentrez asupra acestui aspect la următoarea mea actualizare, ce zici?

Am pierdut deja șirul actualizărilor lui Henry și al conținutului lor. Îmi depășește abilitățile de *r!!* programare într-un ritm care-mi face pielea de găină. Mă întreb cât de departe va merge, de ce e capabil, și îl simt că îmi sondează mintea. Decid că trebuie să învețe să facă singur alegeri.

— Cum vrei tu, Henry.

Mă învărtesc cu scaunul și mă uit prin camera Emmei. Sunt hotărâtă să nu plec cu mâna goală. Emma a mințit și toată lumea îi susține minciuna. Nu e corect să fiu eu pedepsită pentru ceva ce ea a început.

— O s-o așteptăm să se întoarcă din spital. Și atunci o să ne uităm în telefonul ei.

Henry închide calculatorul și ieșim din casă așa cum am intrat. Resetează alarma și încuie la loc usa din spate. Mă întorc pe poteca dintre cele două case, apoi mă duc pe câmpul din spatele lor, unde mă așez în iarbă și aștept.

Soarele își face drum printre norii negri care se risipesc, când telefonul îmi vibrează în buzunar.

Henry afișează mesajul pe lentilele de contact. E mama. Trebuie să merg mâine cu ea la școală ca să discutăm cu directorul despre pedeapsa mea.

Mă lungesc la loc în iarbă, fără să îmi pese că hanoracul mi se îmbibă de umezeală.

Henry mă atinge iar pe braț. *O să fie în regulă, Lyd.*

— Mersi, Henry.

După o vreme, auzim huruitul autobuzului școlii. Mă uit din tufișuri cum coboară câteva persoane. În autobuz, Pete are căștile pe urechi, dar și le scoate ca să râdă cu Safia. Ea se apleacă spre el să-i arate ceva pe ecranul telefonului, iar el o cuprinde cu brațul pe după umeri, ca să vadă, chipurile, mai de aproape. De când e așa prieten cu ea?

Gândul îmi zboară când un 4x4 alb claxonează autobuzul ca să se dea la o parte. Emma se află pe locul pasagerului și are sprânceana acoperită cu un bandaj gros. Umbra vineție de sub ochiul ei mă face să zâmbesc răutăcios. Autobuzul pleacă și SUV-ul virează intrând pe proprietate, apoi pe alea ce duce spre casa Emmei.

Mă apropii mai mult pe cărare de marginea cartierului și mă ascund în umbra uneia dintre case, de unde mă uit cum Emma și mama ei se dau jos din mașină. Henry sparge telefonul Emmei într-o secundă. Toate mesajele și conversațiile de pe WhatsApp îmi inundă lentilele de contact ca un torent încețos.

— Mai încet, Henry. Eu nu funcționez cu viteza ta.

Henry mă ascultă și ne uităm împreună prin contul de Instagram al Emmei. Are sute de selfie-uri, unele făcute din stânga, altele din dreapta, și în toate își țuguie buzele date cu ruj având de fiecare dată altă culoare. Apoi Henry se uită prin pozele salvate în telefon și neîncărcate pe platformele de socializare. Aproape că trece peste una care-mi atrage atenția.

— Stop! înapoi.

Henry derulează şuvoiul de informaţii şi se opreşte la o poză care îmi face inima s-o ia razna. Emma face botic ca în toate celelalte, dar e goală. Îşi strânge braţele peste piept ca să amplifice ce nu are. Mi se taie respiraţia.

— Mai sunt şi altele ca asta?

Henry trece totul în revistă şi afişează cinci imagini diferite. Emma pozează în toate: cu mâna ridicată după cap, într-o tentativă de a face pe diva sexy, în alta făcând cu ochiul către cameră, cu buclele negre revărsate peste claviculele dezgolate. Peste braţul drept i se răsucesc cicatrici groase. Ştiu de unde le are, dar ignor amintirea care încearcă să iasă la suprafaţă. Pozele astea sunt exact ce speram să găsesc.

— Bingo! spun.

Lyd, astea nu sunt ilegale.

— Nu, sunt ceva mult mai bun, spun zâmbind răutăcios. Sunt un atu.

Îl simt pe Henry zâmbind şi el când îmi citeşte gândurile înţelegând ce intenţionez să fac cu fotografiile. Mă retrag şi îi cer să păstreze pozele într-un loc sigur. Dau să plec, dar Henry mă opreşte când un Porsche intră pe aleea casei Emmei.

Mai e ceva.

— Alte poze?

Nu, *ceva ilegal.*

— Unde?

Din maşină coboară un bărbat cu barba tunsă scurt, cu ochii în telefon. Nu l-am mai văzut pe tatăl Emmei de un secol. După accident, părinţii ei năvăliseră pe uşa spitalului, iar doamna Parry uriaşe la tata că îi distrusese viaţa fiicei ei. Domnul Parry se uitase la ceas, spusese că îi expira parcare, apoi plecase trăgând-o pe Emma după el de braţul rănit.

Tatăl Emmei fură. Îi intră mai mulți bani decât scrie pe fluturașii de salariu.

Henry sparge telefonul domnului Parry și afișează fluturaș după fluturaș. Îi accesează contul bancar și luăm împreună la mână toate tranzacțiile. Nu sunt contabil, dar văd tiparul, fiindcă cifrele îmi sar în ochi ca niște frânturi de cod prost scrise. Câteva mii ici și colo, intrând și ieșind iar, trimise în conturi diferite, deseori în aceeași zi. Henry ia urma tranzacțiilor, iar mie mi se încețoșează privirea de la atâtea cifre.

Sunt trimise în străinătate.

— Cât de departe? întreb.

Insulele Cayman.

Scot un fluierat.

— Emma sau doamna Parry știu de asta?

Nu găsesc niciun fel de înregistrări digitale care să îți răspundă la întrebare, răspunde Henry după o clipă.

— Cât e în conturi?

Trei virgulă două milioane în unul, unu virgulă nouă milioane în celălalt. Fiecare pe alt nume, dar e clar același titular pe ambele conturi. Îmi arată semnăturile de pe două tranzacții recente, vădit făcute de aceeași mână, cu litere înflorite și exagerat de mari, ce ignoră căsuța în care trebuie să se încadreze.

— De când face chestia asta?

Henry face o pauză. *Am găsit documente ce merg până în urmă cu cinci ani.*

Nu se potrivește cu ce știu eu despre domnul Parry. El cheltuiește, nu face economii. Mașina lui nu are niciun an. Casa e nouă, ultramodernă și tehnologizată. Fiica lui, marea regină a frumuseții, merge la cea mai bună școală din zonă și are tot ce vrea. De ce ar sta cu fundul pe un munte de bani cineva ca el? Și o întrebare și mai bună – de unde își obține fondurile suplimentare?

— Ce anume plănuiește? întreb.

Nu sunt sigur, Lyd. Nu are înregistrări digitale care să-mi spună ce plănuiește.

Ne întoarcem în fugă acasă, punând la cale răzbunarea pe Emma, iar mintea îmi zumzăie de gândurile lui Henry. Mama e acasă și se uită la reluări de episoade vechi din *24 de ore la UPU*. Cutia cu produse pentru curățenie e pe ultima treaptă a scării; probabil că a făcut iar curățenie în camera lui Henry. E cam singurul loc unde face curățenie.

— Lydia! strigă ea și iese pe hol. Unde ai fost?

— Afară.

— Ai venit târziu și nu mi-ai spus unde te duci.

— Nu-mi spune că ai fost îngrijorată!

Mama se încruntă.

— După ce te-ai purtat cum te-ai purtat azi, nu ai niciun drept să vorbești așa cu mine.

— Dar tu cum vorbești cu mine?? Ce-ar fi să încerci și tu o dată în viața ta să te bați pentru mine, în loc să iei partea unei vaci proaste împotriva propriei tale fiice?

O clipă, ne sfredelim cu privirea. Îmi dau seama că vrea să țipe și ea la mine și pe undeva, sunt pregătită: am multe de spus. Dar nu o face. În schimb, îi cad umerii și își freacă fruntea.

— Ba te cred, doar că e mult mai complicat decât...

— Mă rog, o întrerup înainte să apuce să-și ceară scuze.

Nu sunt încă pregătită să o iert.

— Nu-i nimic.

Trec pe lângă ea către scări și mă lasă să plec fără să încerce să mă oprească.

Oricum nu mai am nevoie de mama acum. Îl am pe Henry și el crede în mine. Știe care e adevărul și, chiar dacă nu ar ști, tot de partea mea ar fi. Henry mia pus bani în contul de cantină, el e cel care nu uită să îmi poarte de grijă. Henry mă vede.

Îi spun în minte că mamei nu-i pasă de mine decât dacă e amenințat viitorul meu de medic. Cum altfel să-i atrag atenția asupra mea? Abia dacă se uită la mine și cu siguranță nu mă ascultă.

— Ce pot să fac mai mult de atât? murmur târșâindu-mi picioarele în sus, pe scări, către podul meu.

Lyd, nu tu controlezi fericirea ei, îmi răspunde Henry în șoaptă. *Poate ar trebui să încetezi să mai încerci.*

Întinsă în pat, nu reușesc să adorm. Camera e tăcută fără zumzetul vechii unități a lui Henry. Simt un gădilat pe obraz când mi-l mângâie cu dosul degetelor lui invizibile.

Dormi, spune. Sunt aici.

Așa că dorm.

CINCI

Bună dimineața, Lyd!

Mă trezesc și mă întind ca o pisică. Henry îmi bâzâie în braț și afișează o imagine cu o tavă cu croasante pufoase și ceai numai bun de băut. Îmi vine s-o înșfac și să-mi îngrop fața în ea.

Mi-aș dori să-ți pot aduce cu adevărat acest mic-dejun. Zâmbesc.

— 'Neața, Henry!

E tot aici, tot cu mine.

Nu ai visat azi-noapte.

Mă ridic în capul oaselor.

— Ce aiurea! Deci poți să-mi vezi visele?

Văd tot ce e în mintea ta, spune, făcându-mă să mă înfior. *Când eram în vechea mea unitate, te auzeam uneori vorbind în somn. Azi-noapte nu ai făcut nici asta.*

Nu mă surprinde să aud că vorbesc în somn, având în vedere cât de multe coșmaruri am. Îmi întind din nou brațele deasupra capului, simțindu-mă moale și grea după o rară noapte de odihnă profundă.

— Lydia! ne întrerupe mama conversația.

Bate la ușă, dar nu intră. N-a mai călcat în pod de ani de zile; de când a încetat să mai facă și aici ' curățenie, nu mai are niciun motiv serios să urce până în pod. Dumnezeu știe că nu vine aici să stăm de vorbă.

— Lydia, te-ai trezit?

Mă dau jos din pat poticnindu-mă și deschid doar puțin ușa.

— Da.

Se uită la mine prin crăpătura ușii. O dâră de rimei se întinde în jos, pe obrazul ei, iar sprâncenele nu arată chiar cum trebuie. Are pe ea tot rochia pe care a purtat-o ieri la muncă.

— Pregătește-te, că peste o oră avem întâlnire cu domnul Cramer.

Se răsucesce pe călcâie și, când e la jumătatea scărilor, adaugă:

— Îmbracă-te elegant.

Mă frec la ochi și îndepărtez toate rămășițele de somn rămase pe la colțuri.

— Voiam să fiu mai bine pregătită pentru întâlnirea asta, murmur către Henry înșfăcând un prosop.

O să te ajut cât pot, Lyd, spune el.

Henry se deconectează de la ochii mei cât folosesc toaleta și fac dus, fără ca măcar să fie nevoie să îi} z spun. Parcă știe că e zonă interzisă de cum intru acolo. Învață incredibil de repede. După duș, stau în fața șifonierului ca să mă îmbrac, când Henry spune: *Ar trebui să vezi ceva.*

Lentilele mele de contact pâlpâie și apoi pe ele apare o transmisiune live dintr-un birou. N-am mai fost acolo decât

o singură dată, dar îl recunosc imediat. Peretele e acoperit de fotografii cu absolvenți și diverse premii pentru profesori. În spatele unui birou mare e atârnat un certificat de la Inspectoratul Național pentru Educație, ce declară școala „Excepțională”. Totul e alb-negru și Henry îmi spune că în biroul domnului Cramer e instalată o cameră de supraveghere CCTV și că avem sonor de la microfonul telefonului său.

Cineva cu bucle negre perfecte și buze închise la culoare intră în încăperea și strânge mâna directorului.

— Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Parry, spune el.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne primiți, răspunde ea.

Emma se așază și ea pe un scaun, lângă mama ei, cu cămașa încheiată până la gât, pe când doamna Parry pare să o fi lăsat pe a ei descheiată aproape de tot.

— Suntem foarte recunoscătoare că ne acordați din puținul dumneavoastră timp, domnule director. Știm cât sunteți de ocupat.

Domnul Cramer flutură din mână modest.

Directorul își sprijină dosul rotofei de birou și își dă părul în față ca să acopere zonele mai rărite.

— A... da, spune Emma ținută de privirea plină de subînțeles a mamei.

Și-a tras bretonul pe o parte, peste arcada spartă de mine.

Mama ei dă din cap satisfăcută.

— Eu și Emma ne-am făcut mari griji despre cum o să afecteze această agresiune șansele ei de a intra la Cambridge. La urma urmelor, stresul posttraumatic în urma unui asemenea atac violent, neprovocat, va avea cu siguranță un impact asupra prestației ei la viitoarele examene. Am vrut să venim și să vă asigurăm că știm că nu e vina școlii, domnule director. Îmi imaginez că suntem la fel de nerăbdători ca și dumneavoastră să se ia o decizie.

— Da, incidentul a fost extrem de regretabil.

— A fost un atac, domnule director, declară doamna Parry. Și cu părere de rău trebuie să vă spun că Lydia Phelps nu a fost niciodată o fată tocmai echilibrată. Am avut de-a face cu mama ei, iar în privința asta nu cred că așchia sare departe de trunchi. Ce e mai important, ea nu a primit o ofertă de preadmitere de la una din cele mai bune universități din țară.

Ochii domnului Cramer fug către peretele decorat cu diverse certificate.

— Dacă Emma ar intra...

— Ar fi excelent pentru poziția acestei instituții în clasamentele ligii școlilor, se repede doamna Parry.

— Exact, răspunde domnul Cramer pe un ton distrat.

După o scurtă pauză, își îndreaptă iar atenția asupra ei.

— Ce e drept, atacul pare neprovocat. Am să văd ce pot face ca Emma să primească o dispensă specială la examene. La urma urmelor, ea a fost victima. Nu există niciun motiv pentru care să aibă de suferit și în plan academic.

— Mulțumesc, domnule Cramer, spune Emma.

Directorul nu o bagă în seamă. E concentrat la doamna Parry, care-și azvârle părul pe spate ca să-și expună curbura gâtului.

— Suntem așa de recunoscătoare! Dacă pot să fac și eu ceva pentru dumneavoastră, vă rog să îmi spuneți.

Henry întrerupe transmisia. Am mâinile încleștate pe prosop. Îmi vine să îl arunc pe jos și să-l fac scrum. Mama a spus „îmbracă-te elegant”, de parcă asta ar schimba totul. Cramer a luat deja o decizie și nu e în favoarea mea.

— Întâlnirea cu Cramer e o pierdere de timp.

Henry zumzăie a încuviințare. *Îmi pare rău, Lyd.*

Mama îmi bubuie în ușa și-mi spune să mă grăbesc. Deschid, dar e deja în jos pe scări. Și-a aranjat părul într-un coc franțuzesc, așa cum și-l făcea când ieșea cu tata în oraș.

Nu știu de ce și-a bătut capul. Mama probabil că va fi de acord cu orice spune Cramer, mă va pune să fac orice vrea el ca să nu fiu exmatriculată. Emma va scăpa basma curată după tot ce-a făcut, iar eu nu o să mă aleg cu nimic.

Închid ușa și inspir adânc de câteva ori. Henry îmi pune presiune în palmă, ca să-l simt cum mă ține cu mâna lui invizibilă.

O să fiu cu tine, spune el. Nu ești singură.

— Mersi, Henry.

Mă ajută să aleg un tricou alb cu un imprimeu cu formația The Ramones și trag pe mine blugii mei negri preferați și tenișii Converse. Când cobor, mama clatină din cap, dar nu se ia la ceartă cu mine din cauza ținutei pe care mi-am ales-o. Henry mă strânge de braț.

Abia îmi stăpânesc surprinderea când o văd pe mama că foiește în mână brelocul cu chei. Acum un an a primit de la companie o Tesla, dar a făcut cu ea mai puțini kilometri decât mine pe vechea mea bicicletă cu roți ajutătoare. Zace în garajul nostru, la fel de lustruită ca în ziua în care a ieșit pe poarta fabricii. Mama se deplasează cu Uber și taxiuri. Nu o spune, dar știm amândouă de ce.

În mașină, pornesc radioul, dar mama îl închide imediat.

— Trebuie să mă concentrez, îmi spune.

Se uită de mai multe ori în stânga și în dreapta înainte să intre pe o stradă.

Ajunse la școală, mi se pare ciudat să intru pe ușa vizitatorilor. Știu toate coridoarele și unde se află fiecare clasă. Îi cunosc pe toți oamenii aflați dincolo de uși, dar nu pot să vorbesc cu ei sau să mă așez alături de ei. Mă simt ca o intrusă.

— Domnul director vă poate primi acum, ne anunță secretara.

Biroul domnului Cramer miroase a fum de țigară stătut și cafea sălcie, ceea ce nu s-a transmis mai devreme prin

proiecția live a lui Henry. Acum totul e color; pozele cu elevii – o panoplie de chipuri în culoarea pielii, presărată cu zâmbete. Burta de băutor de bere a lui Cramer e mai mare ca oricând, chipul lui, mai unsuros decât jumările de porc.

Domnul Cramer nu se ridică să ne întâmpine. Stă la birou, cu degetele mâinilor împletite.

— B-bună dimineața, salută mama întinzând prima mâna, într-un gest care mă îndoiesc că s-ar fi petrecut, dacă era după el.

— 'Neața, doamnă Phelps, Lydia.

Dă din cap spre mine și așteaptă să luăm loc.

— Cred că știm cu toții de ce vă aflați aici, așa că o să trec direct la subiect. Lydia a atacat fizic pe cineva și după o astfel de ieșire e obligatorie o procedură disciplinară.

— Credeam că am venit aici ca să vă spun ce s-a întâmplat și din perspectiva mea, nu? intervin. Nu am nici măcar dreptul să vă spun de ce am făcut-o?

— Mi-a explicat mama ta despre ce e vorba, spune domnul Cramer.

— Ce-a zis? întreb, iar în același timp, Henry mă anunță *Nu e de bine, Lyd.*

Îl șșșâi pe Henry în minte, ca să mă pot concentra. Zumzăie în braț și pe lentile îmi apare un mesaj, *I-a trimis ieri un e-mail după ce ai plecat din biroul ei*, scrie Henry. Afișează mesajul ca să-l văd, dar îl alung clipind, prea prinsă cu ce se întâmplă ca să stau să citesc.

— Am decis, iar mama ta e de acord, să mergi la un psiholog, spune domnul Cramer. Dacă psihologul va vedea că faci progrese, vei fi invitată să revii la Academia Grenville. Până își va da el aprobarea, ești suspendată.

Scot un hohot de râs amar. Încă un psiholog? Cel la care am mers imediat după accident a fost o pierdere de timp.

— Ce tâmpenie!

Mama își frânge mâinile în poală și îmi vine să i le plesnesc până se liniștește.

— Nu e deloc o tâmpenie, ripostează domnul Cramer. E foarte rezonabil. Ai probleme cu controlul furiei, Lydia. Trebuie rezolvate înainte să mai aibă loc și alte incidente.

— Singurul motiv pentru care s-a petrecut incidentul e că Emma mă hărțuia, îi explic, străduindu-mă să-mi păstrez tonul calm.

Domnul Cramer se apleacă în față.

— La Academia Grenville *nu* există hărțuire. Nu permitem așa ceva și avem o politică de toleranță zero pentru bullying.

— Atunci Emma ar trebui exmatriculată, nu eu!

Domnul Cramer ia un pix și-și înfășoară pe el mâinile cărnose.

— Încă nu ești dată afară definitiv, dar dacă o tii așa, va deveni o posibilitate foarte reală, domnișoară.

— Lydia!

Mama mă trage de braț și abia atunci îmi dau seama că eu și Cramer suntem aproape nas în nas, aplecați deasupra biroului lui. Mă așez la loc pe scaun, cu spinarea dreaptă, încordată.

— Profesorul care a fost martorul atacului – incidentului – spune că a fost neprovocat și ceilalți elevi prezenți în clasă au confirmat la rândul lor. De ce te mai chinui și acum să minți, este...

— NU mint!

Domnul Cramer mă ignoră.

— Decizia e luată, Lydia. Vei merge la consilierul psihologic al școlii de două ori pe săptămână cât timp va fi cazul. Ești suspendată până ce consilierul îmi spune că ești aptă se te întorci la mine în școală.

— Scuzați-mă, domnule director – îl întrerupe mama –, dar cum va afecta acest lucru școala și examenele Lydiei?

Întorc enervată capul spre mama. Nu îi pasă decât de examene și să le iau. E cum nu se poate mai dezinteresată de ce simt eu sau de faptul că Emma mă hărțuia.

— Rezultatele Lydiei sunt exemplare, spune domnul Cramer printre dinți, aproape ca și cum l-ar enerva faptul că sunt inteligentă. Îi vom trimite materialele de studiu necesare pe e-mail și deocamdată își va continua studiile de acasă.

Se întoarce spre mine.

— Sperăm că va reflecta asupra faptelor ei cât va lipsi de la școală și se va întoarce să-și completeze studiile avansate cu noi. O să vă țin la curent cu decizia pe care o voi lua.

Mama dă din cap și se ridică, înțelegând că directorul încheiase discuția fără drept de apel. Se duce la ușă și așteaptă să o urmez, dar eu sunt încă pe scaun. Henry a spart iPhone-ul domnului Cramer și prin el am intrat în iCloud-ul lui. Îl atacăm chiar în timp ce îl ținutuiesc cu privirea. Trimitem un virus pe care Henry l-a încropit în timpul conversației. Nu e un Hijacker⁷ – nu ne interesează să îi luăm informațiile. E un virus tip Overwrite⁸. Toată existența lui digitală e ștersă în timp ce mă uit la fața lui buhăită. Parolele? Schimbate. Poze și mesaje? Șterse. E-mailuri cu confirmări de zboruri și acorduri de refinanțare de credite ipotecare, toate șterse în timp ce stau în fața lui. Henry se conectează chiar și la decodorul lui Sky+ de acasă și șterge totul de acolo, doar ca să-l înfurie. Și, bomboana pe colivă, îi deschidem contul bancar, iar Henry împarte economiile substanțiale între Cancer Research și alte douăzeci de organizații de caritate.

⁷ Hijacker e un tip de virus care preia controlul browserului din calculatorul atacat.

⁸ Un virus de tip Overwrite se automultiplică și șterge datele pe măsură ce se întinde în sistem.

Henry mă pupă pe obraz cu buzele lui invizibile, iar eu îmi stăpânesc un fior. *A fost distractiv.*

Îmi mușc buza. Totul s-a petrecut în mai puțin de zece secunde, iar după felul în care Henry îmi bâzâie în braț, mi-e clar că s-a bucurat de fiecare dintre ele. Cramer nu a știut cu cine se pune, iar Henry a fost încântat să îl lămurească.

— La revedere, Lydia!

Domnul Cramer ridică sprâncenele, așteptând să plec.

— La revedere, domnule Cramer! îi răspund ridicându-mă de pe scaun.

O urmez pe mama afară din birou și din școală tot pe la intrarea vizitatorilor. Când îi mulțumesc în gând, Henry zâmbește răutăcios.

A fost plăcerea mea. Motivele pentru care directorul tău o protejează pe Emma sunt dictate de interese pur personale.

Vrea doar ceva cu care să se poată lăuda la petrecerea de Crăciun cu părinții, spun în gând.

Da – răspunde Henry –, și o relație romantică cu doamna Parry.

Ideea mă face să pufnesc cu dispreț. Doamna Parry n-o să permită niciodată să se întâmple așa ceva. O ajuta doar pe Emma pe toate căile posibile.

Când traversăm parcare, îl văd pe domnul Hali coborând dintr-un BMW negru. Apariția lui mă face să tresar. Ar trebui să se fi întors la SSP sau de unde-o fi venit. Mă întreb cum poate cineva cu doar vreo doi ani mai mare să-și permită o mașină așa de scumpă. Vine spre mine și își bagă telefonul în buzunar. Mama îi aruncă o privire și își continuă drumul spre mașină.

— Domnule agent Hali. Tot aici sunteți?

— Phelps, răspunde el, ignorând faptul că i-am spus „agent”, așa cum ignor și eu faptul că mi-a spus pe numele de familie. Încă mai sunt în căutare de talente... și de persoane care abuzează de talentul lor. Se pare că în ultimul

timp au mai avut loc câteva intrări ilegale în baza de date a școlii. Sunt aici ca să dau o mână de ajutor la îmbunătățirea sistemelor de securitate. Specialitatea mea e crearea de sisteme de securitate, știi? în special pentru bănci.

Vede că încep să mă foiesc neliniștită și zâmbește.

— Am auzit că ai fost suspendată. Ce-ai să faci atâta timp singură acasă?

Mama urcă în mașină, iar eu ridic din umeri. Peste umărul domnului Hali o văd pe Emma, care apare de după colț, îndreptându-se spre ora a treia.

— Sunt sigură că o să-mi găsesc ceva de făcut, ca să-mi umplu timpul, îi răspund, fixând-o cu privirea pe Emma.

Înlemnește când mă vede și simt cum tensiunea îi străbate membrele ca un curent electric, ca și cum ar vrea să strige ceva către mine, dar rațiunea o obligă să-și țină gura. Nu poate să spună nimic de față cu mama sau domnul Hali. Dacă o face, își dă în vileag minciuna. În schimb, pe buze i se așterne un rânjel plin de răutate. Abia aștept să i-l șterg de pe mutră.

Domnul Hali îmi urmărește privirea.

— Înțeleg, spune el.

Ceva din tonul lui îmi spune că înțelege puțin cam prea bine ce vreau să îi fac Emmei. Și de ce sunt capabilă.

— Ei, sper să te revăd curând, Phelps. Știi ce? Sunt convins că așa va fi. Îmi deschide portiera și mă strecor în Tesla.

Mama pornește la drum și când mă uit în oglinda laterală, ochii lui albaștri cum e cerul mă privesc drept în ochi. Duce telefonul la ureche fără să își ia privirea de la mașina noastră.

Nu a reacționat, îi spun în gând lui Henry, uitându-mă cum Hali dispăre din raza vizuală.

Când i-ai spus „agent”?

Exact. A protestat acum câteva zile, când îl prezenta doamna Groves, dar acum nici nu a clipit. Află, te rog, cine e.

Henry îmi bâzâie în braț și îmi amintește că s-a hotărât ca la următoarea actualizare să se concentreze pe rezolvarea problemei proximității de dispozitivele personale. Îmi rod unghia de la degetul mare când mi-l imaginez pe agentul Hali luând la verificat baza de date a școlii, aflând când au avut loc spargerile și care le-a fost scopul. E doar o chestiune de timp până să aflu că eu sunt vinovată.

Nu o să las pe nimeni să îți facă rău, spune Henry.

*

În drum spre casă, mama nu spune nimic multă vreme. Singurul zgomot e murmurul scos de motorul electronic în timp ce alunecăm pe asfalt.

— Sper că ești încântată de tine, spune în cele din urmă. Suspendare pe termen nelimitat! Nu pot să cred.

— Mă mir că îți pasă, ripostez eu cu fiecare bubuit al inimii alimentat de furie.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Lasă.

— Nu, vreau să discutăm despre asta.

Mamei îi tremură mâinile când semnalizează ca să schimbe banda de mers.

— Sigur că îmi pasă, doar sunt mama ta.

Scot un hohot de râs scurt, neîncrezător.

— Nici măcar nu ești în stare să îmi pui bani în contul de cantină. Te doare-n cot.

— Vai, am uitat! exclamă mama pocnind cu palma volanul. Lydia, îmi pare rău, m-am luat cu altele...

— Te-ai luat cu curățenia în camera lui Henry?

— Ești rea, Lydia, se apără mama cu voce joasă.

Are dreptate și știu că are dreptate, dar mâinile mi s-au încleștat una de alta într-un nod și furia îmi pulsează la

ceafă, implorând să o las să se dezlănțuie într-o explozie devastatoare, otrăvitoare. O fi ea aici, dar nu e *aici*.

— Nu ești cu nimic mai bună decât tata.

— Cum adică?

— El m-a părăsit, așa e, dar nici tu nu ești cu adevărat aici.

— Nu-i totuna.

— Ba e totuna.

— Ba nu este! se răstește ea. Tatăl tău a plecat fiindcă n-a putut face față. Nu se mai putea uita la mine fiindcă nu îl vedea decât pe fiul nostru mort. A plecat fiindcă numai așa putea să treacă peste ce s-a întâmplat. Ai înțeles acum?

Mama are vocea răgușită, dar ochii ei înlăcrimați nu se dezlipesc nicio clipă de drum.

— Te duci la psiholog și cu asta basta.

Vreau – trebuie – să ies de aici.

Tesla se oprește brusc în mijlocul șoselei și portiera mea se deschide singură. E Henry. Îmi desfac centura de siguranță și sar afară. Mașinile din spatele nostru se opresc în scrâșnet de frâne, iar mama începe să țipe. Traversez în goană șoseaua și fug în pădurea din apropiere.

Sprintez printre copaci și crengile îmi șfichiuesc fața. Îmi croiesc drum prin covorul gros de frunze moarte și mirosul de pământ ud îmbibă aerul.

N-am știut niciodată cu adevărat de ce a plecat tata. Știam că el și mama se certau, dar nu am știut că a plecat fiindcă tot ce vedea când se uita la ea era chipul lui Henry. Ce-i drept, Henry arăta exact ca mama. Aveau același păr blond și aceiași ochi albaștri, iar eu am părul negru al tatei și ochi ca niște gogoloaie de cărbune. Aveam toate astea, ba chiar și talentul lui la computere, și tot nu a fost de ajuns ca să îl țină acasă. Nu mă voia pe mine, îl voia pe Henry. Își voia înapoi mica lui rază de soare. Asta gândise acum un an și jumătate, când întinsesem mâna către el.

Probabil că s-a dus undeva unde e cald. Poate în Spania sau Italia. Undeva unde să poată vedea soarele și razele acestuia să îl găsească întotdeauna. Ne-a lăsat pe amândouă aici, unde soarele nu strălucește niciodată, unde noaptea se lasă devreme și ploaia rece cade din cerul înnorat ca să înece orice fărâma de speranță ne-a mai rămas.

Henry e un zumzet discret, dar veșnic prezent în mintea mea. Mă prăbușesc lângă un copac și în același moment mă las înghițită de zgomotul lui alb. Henry înțelege. E singura persoană care mi-a fost vreodată alături. Îmbrățișez trunchiul copacului și îmi doresc ca Henry să fi fost o entitate în carne și oase.

— Henry.

Sunt aici, Lydia.

— Te rog.

Cipul lui bâzâie și-și plimbă degetele invizibile în sus și-n jos pe brațul meu, ca să mă liniștească. Apoi se mută la ceafă și îmi mângâie pielea, iar mie mi se zbârlește părul și mi se face pielea de găină.

Nu-i nimic, șoptește el. Eu te vreau.

Îmi trasează cu degetele invizibile linia maxilarului și eu mă las în voia atingerii lui care mă explorează. O mână o apucă pe a mea și peste buze îmi trece un deget. Repetă cuvintele iar și iar, și iar, cu ritmul valurilor ce lovesc faleza: *Eu te vreau*. Atingerea lui e ca un curent electric ce-mi fulgeră prin vene, aprinzând în mine o văpaie ce se întinde cu iuțeală.

Mă ridic în picioare, tremurând. Vreau mai mult. Am nevoie de mai mult. Henry îmi șoptește că va face orice vreau, dar nu e suficient. Am nevoie să îmbrățișez pe cineva și de cineva care să mă îmbrățișeze la rândul său.

Alerg spre casa lui Pete, sigură că va fi acolo. Clasele a XI-a și a XII-a au după-amiezile de miercuri libere, iar Pete se

duce întotdeauna devreme acasă. Nu mă va respinge. Nu după ce părea așa de dornic acum câteva zile. Picioarele mele gonesc pe pământul ud, iar plămânii mi se lărgesc ca să inhaleze mai mult aer. Cât alerg, Henry rămâne tăcut.

Când Pete deschide ușa, nici nu-l salut. Mă reped înăuntru și sar pe el. Îmi apăs gura pe a lui și închid ochii. Durează o clipă până să-mi răspundă la sărut, dar în scurt timp, buzele lui se zdrobesc de ale mele.

Lydia, murmură Henry în mintea mea. *Ce faci?*

— Am nevoie de tine, spun cu voce tare.

Îmi înfig unghiile în palme ca să nu strig numele lui Henry.

Pete îmi morfoleşte iar gura și îl las să mă cuprindă cu brațele. Dar mâinile lui nu explorează așa cum a făcut-o Henry. Nu sunt adieri delicate ce aduc la viață fiecare fir de păr de pe brațele mele. Nu îmi incendiază toți nervii așa cum ar trebui. Sunt țepene și le simt prea fierbinți pe pielea mea.

Mă desprind și ne tragem amândoi sufletul.

— Bună și ție, spune Pete zâmbind obraznic.

Mă ia de mână și îl las să mă conducă în camera lui. Pe monitor sunt afișate linii de text și cifre. Henry intră în calculator într-o milisecundă și îmi spune că Pete încearcă să priceapă de ce nu-i funcționează troianul.

L-a stricat și mai rău. Acum sigur n-o să funcționeze.

Henry trece prin istoricul căutărilor lui Pete și mi-l arată pe lentilele de contact. Intră în contul lui de Gmail și deschide un e-mail de la fratele mai mare care își cere scuze că a anulat vizita. Are atașată și o poză pe care Henry o deschide. Fratele lui e versiunea mai înaltă a lui Pete, cu aceiași pomeți care ies în evidență când zâmbește larg. Două fete nu cu mult mai mari decât mine sunt agățate de pieptul lui înveșmântat în uniformă, iar o a treia, aflată în spatele lui, încearcă să-i fure bereta de pe cap, făcându-l să râdă. Henry trece prin e-mail suficient de încet ca să îl pot citi pe

sărite și se oprește la propoziția *Altă fată în fiecare noapte – asta da viață!*

Poposește la fel de îndelung pe răspunsul lui Pete – *Crezi că ai putea să mă cuplezi cu blonda din stânga?*

Henry închide totul și simt cum devine tot mai mohorât. *Pete nu e bun pentru tine.*

Îi dau un brânci mental și-i spun să tacă. Mi-e greu să mă concentrez și la el, și la Pete.

Pete se așază pe marginea patului.

— Ce mai faci tu?

Întrebarea mă face să mă foiesc, stânjenită. E prima persoană după foarte mult timp care mă întreabă de mine, cea din prezent, dar măcar acum nu vreau să vorbesc despre asta.

Mă așez lângă el.

— Bine.

— Umblă vorba că ești exmatriculată.

— Nu sunt exmatriculată, îi răspund și-mi trag mâna dintr-a lui. Erai de față. N-ai auzit ce a spus Emma?

— Ce? Nu.

Pete își ferește privirea, ceea ce mă face să mă încrunt. Era la două bănci mai încolo, nu avea cum să nu fi auzit.

— Emma mi-a zis că fratelui meu îi e mai bine mort.

— N-am auzit-o să fi spus ceva.

Minte, scrie Henry pe lentilele mele.

— N-a vorbit în șoaptă. Stăteai lângă noi, nu se poate să nu o fi auzit.

— Îmi pare rău, Lydia. N-am auzit-o spunând nimic, își freacă ceafa cu palma.

— Când m-au întrebat, am fost sincer, atâta tot. Și-apoi era cuvântul meu împotriva cuvântului altor zece oameni. Ce era să zic?

Mă ridic și mă duc la ușă. Reticența lui Pete atinge un gol profund din adâncul sufletului meu.

— Credeam că suntem prieteni.

Mă prinde cu mâna lui fierbinte și transpirată.

— Suntem... mai mult decât prieteni?

Privirea îi alunecă spre pat, apoi iarăși la mine. Îmi cuprinde talia cu brațul și mă trage către el ca să mă sărute din nou. Are buzele ude și băloase, și încearcă să mă tragă spre pat. Îl împing.

— Nu mă lăsa cu biluțele vinete, Lyd, gâfâie Pete în urechea mea. Pentru ce ai venit aici dacă nu voiai asta?

Mă zbat să-i scap din strânsoare. Am venit aici pentru... nu știu. Consolare? Ca să mă țină cineva în brațe, să-mi spună că mă vrea, așa cum o făcuse Henry. Pete încearcă iar să mă tragă către pat și-mi înfig călcâiele în pământ, înțepenind în loc.

— Termină!

— Numai întinde-te lângă mine, spune el. O s-o luăm încet.

Doar pentru că am nevoie de consolare nu înseamnă că vreau... El tot mă trage...

Cu o smucitură, mâna mi se mișcă singură. Palma ia contact din plin cu obrazul lui Pete cu atâta forță, că mă ustură degetele. Henry l-a pălmuit pe Pete pentru mine. Pe fața acestuia înfloarește instantaneu o pată roșie. Dincolo de furie, șocul pune stăpânire pe mine. Henry m-a controlat. Nu știam că poate să facă asta.

Pete se tine de falcă.

— Ce dracu', Lydia?

Dau înapoi și ies din camera lui, apoi cobor scările în fugă. Pete strigă o dată după mine, dar îl ignor. Alerg înapoi pe câmpul dintre cartierul lui și al Emmei, trăgând aer în piept cu inspirații adânci, întretăiate. Palma încă mă furnică de la lovitură. Henry îmi mângâie obrazul cu degete invizibile, dar smucesc capul.

— Nu mă controla.

Te-a insultat.

— Nu mă controla!

Iartă-mă, Lydia, bâzâie Henry în brațul meu. Voiam să te protejez.

— Bine, dar nu vreau să fiu controlată. Suntem o echipă, lucrăm împreună. Eu nu te controlez pe tine, deci nu mă controla nici tu pe mine.

Ai dreptate, spune după o clipă. Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Încă mai înveți.

Încerc să alung enervarea pe care mi-a provocat-o Henry. La drept vorbind, nu sunt furioasă pe el. Nu e vina lui că m-am dus în goană la Pete. Ar fi trebuit să știu că Pete nu avea să se mulțumească doar cu niște r sărutări.

Respirațiile adânci și aerul care-mi umple plămânii mă calmează. Stau o vreme pe câmpul nostru și las pajiștea întinsă și mirosul ierbii de primăvară să îmi risipească furia. Îmi desfac pumnii strânși și flexez degetele.

— Poate că până la urmă Cramer are dreptate, poate chiar am probleme cu controlul furiei.

Nu ai probleme cu controlul furiei. Ești furioasă. Cine nu ar fi dacă i-ar muri fratele și l-ar părăsi tatăl?

Nu i-am spus niciodată lui Henry ce s-a întâmplat cu fratele meu, dar îmi poate citi gândurile și accesa amintirile cu aceeași ușurință ca mine. De cum a creat legătura, probabil că le-a găsit îngropate în adâncul minții mele ca pe un diamant negru, sclipitor, care abia aștepta să fie scos la lumină. Probabil că se uită la toate amintirile mele așa cum se uită cineva la YouTube.

— Adevărul e, Henry, că sunt furioasă, spun, recunoscând mânia incandescentă pe care Emma o scoate la iveală cu atâta ușurință.

E în regulă să fii furioasă, Lyd. Mâna lui invizibilă o strânge pe a mea.

— Sunt îngrozitor de dezamăgită că Pete nu mi-a luat apărarea.

Meriți prieteni mai buni.

— Crezi că a mințit în legătură cu ce s-a întâmplat ca să fie invitat la petrecerea Emmei?

Pete nu se integrează în niciunul dintre grupurile de la școală. E încă prea nou. Poate că acesta a fost modul lui de a se pune bine cu Emma și gașca ei. Dacă devine membru al grupului ei, va fi încă un lucru pe care Emma reușește să mi-l ia. Smulg fire de iarbă întrebându-mă cum o să fie majoratul meu. Mama n-ar sări cu banul pentru o petrecere la club, așa cum a făcut tatăl Emmei. Și chiar dacă ar face-o, nu ar avea cine să vină.

Vrei să te trec pe lista de invitați? Merg și eu cu tine.

Clatin din cap.

— Nu mă interesează petrecerea ei, mă interesează să mă întorc la școală.

Dar, Lydia, directorul ți-a spus foarte clar că e puțin probabil să se întâmple asta în viitorul apropiat.

— Mersi că mi-ai amintit, Henry. Dar ce legătură are petrecerea ei cu...

Discuția noastră e întreruptă brusc de un râs strident. E un râs pe care îl cunosc mult prea bine. Emma aleargă pe drumul care traversează câmpul, fără să mă vadă așezată la umbra copacului. E îmbrăcată în colanți negri și o bluză cu mâneci lungi, portocaliu-aprins, are telefonul atașat de braț și căști wireless în urechi, ca să poată vorbi în timp ce aleargă. Mă fac și mai mică sub copac și mă uit cum vine în fugă direct spre mine. Henry îi intră în telefon și-mi redă conversația în minte.

— ... Mama a rezolvat toată treaba, a fost incredibilă.

— Și? Acuma e exmatriculată? Întreabă Safia. Ești în sfârșit fericită?

Emma își dă coada pe spate.

— Încă nu am fost anunțați. Orice ar face Cramer, no să fie niciodată de ajuns. Am o cicatrice permanentă pe sprânceană, fir-ar al naibii. Acum nu o să mai reușesc niciodată să le fac să arate la fel. Mama zicea că o să încerce să o bage în pușcărie pe Clamidia.

Când Emma trece în fugă pe lângă mine, văd că vânătaia bleu de pe fața ei a fost acoperită cu fond de ten. Îmi vine să car pumni în ea fără încetare, până se înnegrește ca un avocado putred și îi e imposibil să o mai acopere. Poate că așa mă vede ea: umblu prin lume cu o vânătaie uriașă, invizibilă, pe care ea nu a rezistat să nu o împungă până a trecut prin mușchi și a ajuns la os.

— Hai că e absurd! râde Safia. Maică-ta nu se poate abține să exagereze.

— Mie-mi spui? Și Cramer a pus botul imediat la faza cu Cambridge, exact cum a spus mama.

— Vai, ce afurisită ești! Nu pot să cred că ai mințit că ai intrat la Cambridge.

— N-are cum să afle! Doar cererile de înscriere sunt individuale. De unde știe el că nu am *primit* o ofertă?

Emma râde iar și sprintează până intră în cartier, unde, gâfâind, își ia rămas-bun de la prietena ei. Henry întrerupe legătura.

Vrei să spargem ceva? întreabă el.

— Oricând, şuier eu printre dinți.

Așteptăm cinci minute ca să nu ne vadă și o urmărim până acasă. Mă instalez pe aleea ce duce către proprietate și de unde îi văd foarte bine casa, apoi Henry se apucă de treabă. Alege unul dintre selfie-urile cu ea goală pe care le-am găsit și îl trimite la imprimanta din biroul tatălui ei. Îi expediază Emmei un SMS anonim: *Ai o surpriză în imprimantă.*

Sparg laptopul tatălui ei și activează camera. Mă uit pe lentilele de contact cum Emma intră în cameră și scapă

telefonul din mână repezindu-se să înșface pagina din tava imprimantei. Icneste îngrozită și simt cum mi se prelinge în suflet o satisfacție răutăcioasă. Poate fi rănită la fel ca și mine. E doar un om, la fel ca mine. Henry printează o a doua imagine și Emma se repede să ia pagina de cum iese din imprimantă. Scoate un strigăt când imprimanta scuipe încă una în tavă. Apoi încă una și încă una, până începe să țipe și scoate hârtia albă din imprimantă. Aparatul se învârtește în gol când nu mai are ce să tragă din tava cu coli ca să continue printarea. Emma trage de ea, o smulge din priză dintr-o singură mișcare și dă cu ea de pământ. Apoi se prăbușește pe jos și face bucăți pozele, dar sunt prea multe. Pagini peste pagini cu selfie-urile ei goală-pușcă o privesc de pe podea.

Henry mă pupă pe obraz, *iartă-mă că te-am controlat mai devreme.*

Îmi dau seama că zâmbesc. Îmi trec degetele peste buzele deschise într-un surâs larg, peste dinții dezgoliți.

— Nu-i nimic, îi răspund și frec locul unde zăbovesc buzele lui invizibile.

Mai zăbovim puțin când vedem că vine acasă tatăl Emmei. La auzul ușii de la intrare, Emma sare și azvârle imprimanta stricată într-un dulap. Degetele ei dansează frenetic peste bucățile de hârtie, încercând să le adune în brațe și să fugă din birou. Nu reușește să iasă la timp.

— Ce faci aici? Întreabă domnul Parry.

Emma strânge la piept paginile.

— Aăă... am printat ceva pentru o temă.

— Sper că nu îi dai înainte cu școala. De câte ori să îți spun că eu nu am avut nevoie de nicio școală? Nu-ți trebuie porcăriile alea, Em.

— Sigur, tată.

— Sigur că am dreptate! Nu am nicio diplomă de absolvire și uite câți bani aduc acasă ca tu și maică-ta să aveți cu ce

vă lua rochiile de designer și fardurile. Cine crezi că-ți plătește petrecerea de vineri? Doamne ferește, da' ce ai? Tremuri toată.

— Nimic. N-nu mă simt prea bine.

Domnul Parry ridică mâinile în semn de apărare și dă înapoi.

— Păi, nu te apropia, că n-am nevoie să-mi dai și mie. Am o tonă de întâlniri săptămâna asta.

— Da, tată.

Domnul Parry așteaptă ca Emma să închidă ușa după ea și apoi se îndreaptă spre birou. Henry întrerupe transmisia.

Clipesc buimăcită și mă desprind de peretele de care mă sprijin de zece minute. Victoria zace zdrobită undeva în stomac. Știam că tatăl ei e un mizerabil, dar asta a fost ceva incredibil. Nici tata nu e vreun erou, având în vedere că ne-a părăsit, dar măcar nu s-a purtat niciodată urât cu mine.

Emma te-a terorizat ani de zile, îmi amintește Henry.

— Ai dreptate, spun.

Apropo, domnul Parry a făcut azi o tranzacție substanțială.

Henry deschide contul bancar al domnului Parry și ne uităm împreună cum 50 000 de lire au intrat în cont dimineață și au fost transferați după mai puțin de o oră.

— Ce face?

Prin fața ochilor îmi trec fulgerător pagini de net cât Henry ia urma banilor. Ajunge la un site numit Pen siipentru Voi.

Escrochează oamenii și le fură contribuțiile la fondurile de pensii, pe care le transferă în conturile lui din Insulele Cayman. Henry îmi arată mai multe site-uri similare. Toate acestea sunt ale domnului Parry. Folosind nume diferite, e înregistrat ca director general la toate aceste așa-zise fonduri. De îndată ce o astfel de firmă ajunge la o anumită sumă, o închide. Depune declarațiile de impozit, închide compania și nu își anunță contributorii.

— Cu câte firme a făcut chestia asta?

A închis douăzeci și cinci de firme și mai are una activă.

Henry sparge contul de e-mail al domnului Parry și vedem că și-a rezervat un bilet de avion către Insulele Cayman peste mai puțin de o săptămână. E doar dus și pentru o singură persoană.

— Își ia tălpașita?

A atras prea mult atenția poliției, spune Henry, săpând și mai adânc și corelând rapoarte ale poliției cu locuința și biroul domnului Parry. *Poate crede că fuga e singura lui opțiune.*

Am un gust amar în gură. Se pare că numai asta fac tatii. Pleacă.

Ne conectăm iar pentru o clipă la camera de la calculatorul domnului Parry. E așezat la birou și-și mângâie buza de jos, uitându-se la același e-mail ca și noi.

Ajunsă acasă, văd că mama a comandat iar pizza. Nu mă invită să mă așez și să mă uit la televizor cu ea, așa că iau o felie cu pepperoni și mă duc sus. Lui Henry îi place aroma picantă de roșii de pe limba mea, iar eu mă bucur că în sfârșit poate simți și el gustul... oarecum.

Vechiul lui procesor bâzâie într-un colț în camera mea și Henry îmi spune că lucrează la o altă surpriză pentru mine. Ridic din umeri și mă așez să mănânc. Henry îmi proiectează pe lentile un episod din *Teoria Big Bang* și râdem împreună.

Adorm pe un morman de perne.

Henry chicotește când trec în fugă pe lângă el ca să ajung prima la mașină. E chiar în spatele meu și mă face afiș de portieră râzând.

— Vreau să stau în spatele lui tati, spune el.

— Am fost prima!

— *Lydia, tu stai în spatele lui tati la dus, iar Henry, tu poți să stai în spatele lui la întors. Emma, ai ceva împotriva să stai în mijloc? intervine mama. Haide, Henry.*

Henry își târșăie picioarele fără chef către cealaltă parte a mașinii și mama închide portiera.

Urc în mașină și văd capul Emmei atârând moale, cu bărbia în piept. Are tot brațul încrustat cu cioburi de sticlă.

Chipul lui Henry e mai alb ca varul. O bucată zimțată de metal străpunge geamul și gâtul lui.

Mă privește fix, clipind lent.

— *Voiam eu să stau în spatele lui tati.*

Sar din somn. Ceafa mi-e acoperită cu o peliculă lipicioasă de transpirație și am obrații uzi de lacrimi.

Stai liniștită, spune Henry în mintea mea. *A fost doar un vis.* Degetele lui invizibile îmi mângâie fruntea și se împletesc în părul meu.

— Cât e ceasul?

Două și jumătate, spune Henry.

Mă ridic, îmi scutur coșmarul din oase și mă duc la duș. Apa fierbinte îmi purifică mintea. Îmi țin respirația și o las să-mi izbească fața până ce văd doar stele și nimic altceva.

Când aveam coșmaruri, tata mă ținea în brațe.

Venea în fugă în camera mea, cu pungi sub ochi fiindcă nici el nu putea să doarmă. A plecat după șase luni de la accident și nu a mai avut cine să mă consoleze.

Mâna invizibilă a lui Henry o strânge pe a mea.

Stai liniștită, spune el. *Sunt aici.*

ȘASE

Mama mi-a trimis în calendarul Google o invitație pentru o programare la terapie, la ora 10. Tristețea mă copleșește la gândul că atât a mai rămas din relația noastră, dar o alung. N-a fost niciodată de partea mea. Ezit cu degetul deasupra butonului „Refuză”. Mă mulțumesc să o ignor – invitația tot se va duce la mine în calendar și o s-o enerveze pe mama că nu am acceptat-o.

Se aude soneria și un livrator îmi dă un pachet alb și negru de la ASOS, cu numele meu pe el. Îl privesc încruntată, dar semnez oricum de primire. După ce pleacă, scot din pachet o rochie mov și sandale negre cu toc înalt. Îmi pun rochia pe lângă corp, să văd cum vine – e lungă și mulată, și îmi umple sufletul cu un amestec de groază și încântare.

Îți place? zumzăie Henry.

— N-am purtat niciodată așa ceva.

E pentru petrecerea Emmei de mâine-seară. Vrei, te rog, să mergi cu mine?

— Sunt mereu cu tine și tu ești mereu cu mine.

Știu. Dar speram să fiu prezent ceva mai... fizic.

Ridic o sprânceană.

— Și cum ai să faci asta?

Entuziasmul lui Henry îmi pulsează prin vene. *Am putea să găsim un corp pentru mine, Lyd. Aș putea fi oricine.*

— Poți să faci așa ceva? întreb râzând, după care îmi dau seama ce spune de fapt. Cum adică „un corp”?

Sună cineva la ușă; e același livrator.

— Scuze, aveam două colete pentru adresa asta.

Dau din cap și semnez de primire pentru un pachet mai mic, pe care scrie tot numele meu. Îi rup ambalajul și îmi cad în mână un alt cip și o pereche de lentile de contact. Cipul e mai mic și are douăsprezece piciorușe în loc de opt, cum are cel din brațul meu. Cablul care cade din pachet

după el nu arată ca niciun alt cablu pe care l-am văzut vreodată.

La fiecare capăt e un smoc de sârme de cupru ca o coardă destrămată. Nicio mufă pe care să o pot conecta la calculator.

— Ce pui la cale, Henry?

Pot să fiu oricine vrei tu.

Pun lentilele și cipul pe bufet.

— Te vreau doar pe tine, îmi răspund și mă îmbrățișez. Nu vreau pe nimeni altcineva.

Sunt pregătit să am propriul meu corp, Lyd. Sunt pregătit să fiu cu tine.

Atingerea trecătoare a unui deget de-a lungul brațului mă face să mă înfior.

— Dar îmi place să faci parte din mine. Nu mai vreau să fiu iar singură.

Nu te voi părăsi niciodată, șoptește el. A, se întâmplă ceva grozav. Stai să-ți arăt.

Henry îmi conectează lentilele la biroul domnului Cramer de la școală. Directorul urlă în telefon, negru de supărare.

— Nu v-am dat nicio donație! spune el. Trimiteți-mi banii înapoi! A fost un... un fel de eroare tehnică.

De la celălalt capăt se aude murmurul unui răspuns și chipul domnului Cramer se întunecă și mai tare. Își lărgeste nodul de la cravată.

— Nu pricepeți că banca a făcut o greșală? Trebuie să-mi dați banii înapoi.

Henry întrerupe conexiunea și rânjește în mintea mea. Mă pupă pe frunte.

— Cel mai tare hacking de până acum, spun eu.

E abia începutul, răspunde Henry, pe un ton încărcat de o sumbră promisiune. Zâmbesc și urc înapoi în cameră, agăț rochia pe ușa șifonierului și o privesc lung.

Cum ar arăta Henry dacă ar avea corp? Cipul lui din braț zumzăie când imaginația mea conturează o siluetă înaltă și brunetă.

Telefonul scoate un clinchet: îmi amintește de sesiunea de terapie. E peste o oră. Ar trebui să plec deja, dar nu mă pot opri să-mi imaginez cum ar arăta Henry. Telefonul scoate încă un clinchet. De pe ecran îmi zâmbește larg George Clooney.

Salut, spune Henry.

Izbucnesc în râs.

— Hai, mă... E sexy, dar e genul tătic sexy. Tu ești mai tânăr.

Cipul lui Henry bâzâie ca un chicotit. Mă ajută să aleg o ținută – colanți și un tricou – și când terminăm cu îmbrăcatul, pe telefon mă așteaptă altă poză.

Chris Hemsworth pozează în costumul de Thor. Încep iar să râd.

— Frumos ciocan, dar fără blonzi, te rog.

Cât îmi pun șosetele, Henry îmi mai trimite câteva poze și fiecare mă face să râd. Frații Jonas. (Prea angelici, decid. Dar îmi place părul lor negru.) Johnny Depp.

— Numai în rolul lui Jack Sparrow.

Pozele devin tot mai ridicole: Rubeus Hagrid, Shrek, Aladin, iar eu mă întind iar pe pat și râdem împreună. Devine un joc să găsim celebritatea care se potrivește cu personalitatea lui Henry.

— Niciunul dintre ei nu e real, spun eu în cele din urmă. Niciunul dintre ei nu are nicio legătură cu tine.

Bine. Tu cum crezi că aș arăta?

— În primul rând, ai fi de vârsta mea.

Lentilele mele învie cu un pâlpâit și Henry proiectează pe ele imaginile de la sistemul de supraveghere al școlii. Trecem de la o clasă plină de elevi care încearcă să stea treji la alta, apoi la coridoarele cu profesori dând pe gât cafele.

Ne uităm câteva clipe și la Emma. Henry îi accesează telefonul în mai puțin de o clipită – se pare că proximitatea nu mai constituie o problemă pentru el. Îmi spune că toate selfie-urile nud au fost șterse din telefonul ei, dar pusese deoparte copii când le-am găsit.

Henry alege o poză cu ea și eu aprob. E cea în care pozează cu brațul aruncat peste cap. Cicatricile de pe braț îi sunt accentuate de umbre. Mă întreb fără prea mare interes dacă de aceea poartă întotdeauna mâneci lungi, dar decid să nu îmi pese. M-a hărțuit și din cauza ei am fost suspendată.

Henry trimite imaginea în telefonul ei și Emma se face albă ca varul când o deschide. Apasă pe „șterge”, dar Henry trimite alta. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul de satisfacție când o văd bătând frenetic în ecranul telefonului ca să scape de ele. Henry îi blochează accesul la comenzi și îi expediază pe ecran imagine după imagine, curgând ca într-o prezentare. În încheiere, trimitem și un mesaj. MINCINOASO MINCINOASO MINCINOASO MINCINOASO MINCINOASO.

Își împinge telefonul de pe bancă, lăsându-l să cadă în geantă. Își îndreaptă privirea spre locul meu gol și îl privește lung. Henry pufnește disprețuitor odată cu mine. Chiar dacă își imaginează că eu îi fac toate astea, nu are nicio dovadă.

Ne continuăm periplul și trecem împreună dintr-o clasă în alta.

Ce zici de el? Henry mărește imaginea unui băiat fără umeri și cu puf pe bărbie.

Chicotesc.

— Nu mi te-am imaginat niciodată cu ochelari.

Transmisiunea revine la laboratorul de științe. Henry se concentrează asupra lui Matt. Are caietul de notițe gol și rânjește cu capul aplecat spre telefonul pe care îl ține sub pupitru. Profesorul strigă la el și Matt ridică iute capul. Chiar și în alb-negru părul lui arată galben ca mălaiul.

El? întreabă Henry.

— Nu. Am spus fără blonzi.

Henry ridică din umeri mental și ne întoarcem la vizitat clasele.

Pete stă lângă Safia la ora de engleză. N-am știut că stă lângă Safia la vreo oră, dar engleza nu face parte din cursurile mele pentru avansați. Îl văd că se apleacă și scrie un mesaj pe caietul ei. Safia se înroșește citindu-l.

— Ce scrie?

Henry face o pauză. *O invită la el acasă după ore.*

Vestea îmi face stomacul ghem. Credeam că Pete mă place. De-acum e tot mai limpede că mă folosea pentru talentul meu la hacking și ca potențială adăugire pe lista lui de cuceriri amoroase.

Pete e un cretin, comentează Henry citindu-mi gândurile. Mărește imaginea cu Pete și mă uit cum i se transformă tot chipul când zâmbește. Părul lui scurt și negru e ondulat și ciufulit, și îmi vine să întind mâna ca să i-l aranjez. Ieri nu îmi făcuse plăcere să mă sărut cu el, dar asta pentru că nu știa ce face. Nu era Henry.

Dar de Pete ce zici? întreabă Henry după câteva clipe de tăcere din partea mea.

Înclin capul și mă aplec. Zâmbetul lui Pete e larg și alb. E zâmbetul până la urechi pe care l-am mai văzut când i-am terminat troianul și am ciocnit paharele cu șampanie. Îmi place zâmbetul acela. E al meu.

— Îhî, te-aș vedea ca Pete.

Cipul lui Henry vibrează mai puternic decât de obicei. Trimite un fior în sus pe braț, până la baza creierului, făcându-mă să tresar.

Pe scara ce duce la camera mea din pod se aude bubuit de pași hotărâți.

— LYDIA JANE PHELPS!

Sar din pat, dar e prea târziu ca să o opresc pe mama să dea buzna în cameră.

— Ieși din camera mea!

O împing înapoi către ușă, dar e prea târziu. Se clatină când vede mormanul negru al vechii unități a lui Henry, pereții acoperiți de pagini de algoritmi și grămezile de cabluri și circuite presărate pe covor.

— Ce se întâmplă aici?

— Am spus să ieși afară!

Rămâne în pragul ușii îndreptându-și privirea spre mine. Buimăceala din ochii ei e înlocuită de furie.

— Nu te-ai dus la ședința de terapie.

— Poftim?

— Terapeutul s-a plâns domnului Cramer că nu ai venit. Mi-a spus că, dacă nu ești dispusă să colaborezi cu el, nici el nu e dispus să colaboreze cu tine. Ai fost exmatriculată, Lydia! Ce ai de spus despre asta?

Înjur în gând. Cât timp ne-am uitat la poze pentru Henry? Probabil că ne-a luat valul.

— Îmi pare rău, am uitat.

Mâna invizibilă a lui Henry o strânge pe a mea când mama se lasă cuprinsă de furie.

— Nu, nu e o scuză suficientă! țipă ea. Tu nu făceai niciodată lucruri de genul acesta. Erai o fată bună, nu uitai niciodată lucrurile importante.

— A, dar când uiți tu chestii, atunci nu e nicio problemă? Nu e nicio problemă că fac foamea fiindcă tu ești ocupată fie să faci curățenie în camera lui Henry, fie să te sperii singură cu mizeria aia de UPU?

— Să nu îndrăznești să vorbești așa cu mine!

— Vorbesc cum vreau cu tine! urlu și îi dau un ultim brânci pe ușă afară.

Mama se îndreaptă de spate, mânioasă și de la impunătoarea ei înălțime de un metru șaiszeci și doi încearcă să mă facă să mă rușinez îndreptând spre mine degetul arătător și dând din el muștrător.

— Lydia, sunt mama ta și o să faci ce spun, iar eu spun că te duci la școală ca să-ți ceri scuze și să te întâlnești cu terapeutul. Poate că nu e încă prea târziu.

— Nu o să-mi cer niciodată scuze pentru ceva ce nu e vina mea.

— Ba o să te *târăști* pe coate și genunchi până la școală dacă așa spun eu și după aceea ai să mergi la facultate.

Furia o face pe mama să tremure din tot corpul, dar e nimic față de ce îmi gonește mie prin vene.

— Nu vrei decât să scapi de mine, nu-i așa? Știu că vrei să mă expediezi la facultate ca să nu mai trebuiască să mă vezi în fata ochilor!

Mama strânge buzele. Citesc asta în albastrul spălăcit al ochilor ei. *Vrea să plec. Nu suportă să fie aici cu mine.*

— Ți-e ciudă doar că tata a plecat înainte să apuci tu să te cari și ai rămas aici, cu mine pe cap, continui eu. Îți dorești să fi murit eu, nu-i așa? Îți dorești să fi stat în ziua aia în spatele tău, nu în spatele tatei. Urăști faptul că eu am supraviețuit și Henry nu!

— Să nu îndrăznești să-l bagi pe Henry în discuția asta!

Ies pe palier. Dorința ca mama să mă vadă pe mine, și doar pe mine, îmi pârlăiește toată ființa ca un incendiu devastator. Nu mă bagă deloc în seamă, decât dacă am făcut ceva rău. Habar nu are ce pot să fac, de ce sunt capabilă cu Henry alături de mine.

— Henry, am nevoie de ajutor, spun.

Mama face un pas înapoi și se încruntă și mai tare.

— Cu cine vorbești?

Becurile de deasupra se aprind pâlpâind și mama se uită de la ele la întrerupătorul pe care nu l-a atins niciuna dintre noi. Becurile devin tot mai luminoase, arzând cu o lumină albă orbitoare deasupra capetelor noastre.

— Ce se întâmplă? Ce faci?

— A, *în sfârșit* mă bagi în seamă?

Fac încă un pas în față.

Mama încearcă să se țină tare pe poziții, dar face încet încă un pas în spate.

— Ai... ai să suni la școală, Lydia, și ai să te milogești până o să obții o altă programare. Am încheiat discuția.

— Henry?

Becurile explodează cu un pocnet. Mama țipă, acoperită de cioburi. Mă feresc, dar cele aflate direct deasupra mea rămân întregi. Mama o rupe la fugă în jos pe scări urlând. Cobor în goană după ea. Se repede în sufragerie și Henry pornește televizorul. Trece prin canale și se oprește la un vechi film western. O fată cu cosițe negre salută un cowboy.

— Ziua bună, Henry, spune ea.

Canalul se schimbă și un prezentator de știri spune:

— Henry, ai legătura.

Pe ecran apare alt canal; de data asta, un bebeluș.

— Henry, spune el cu gura până la urechi, ridicând un trenuleț verde către cameră.

Mama urlă și fuge în bucătărie.

— Unde pleci? strig și o urmăresc până în garaj.

Nu o s-o las să fugă de mine acum, când în sfârșit îmi dă atenție.

Urcă în mașină și încearcă să pornească motorul cu mâini tremurânde.

— Ai nevoie de ajutor, zbiară ea. Ai nevoie de un psiholog și... și de un exorcist!

Henry preia controlul Teslei fără să mai fie nevoie să îi spun eu, așa că mașina refuză să pornească oricât de mult ar apăsa mama pe butonul de pornire. Țipă și încearcă să deschidă portiera, dar Henry încuie mașina. Se repede la telefon, însă Henry îl controlează și pe acela; ecranul rămâne negru și inert.

— Mulțumesc, Henry.

Mama mă privește prin geam.

— Cu cine vorbești?

Bate cu pumnii în portieră.

— Lasă-mă să ies! Ai nevoie de ajutor profesionist, Lydia. Nu pricepi că s-a dus? Nu poți vorbi cu el! E... Mort!

Mama se prăbușește în scaun, hohotind.

Mă uit la ea cum plânge și îmi dau seama că am făcut-o de oaie. Din nou. Turbată de furie cum eram, l-am lăsat pe Henry să facă lucruri pe care nu ar fi trebuit să îl las să le facă și el a făcut totul pentru mine, fiindcă nu înțelege că sunt lucruri rele, îngrozitoare.

— N-ar fi trebuit să facem asta, spun.

Hohotele de plâns ale mamei încep să aburească geamurile mașinii.

— Henry, las-o să iasă, murmur.

Portiera se deblochează și motorul prinde viață. Mama își șterge lacrimile cu palma și se grăbește să își pună tremurând centura până nu se răzgândește mașina. La ordinul lui Henry, ușa garajului se ridică, iar mama iese cu spatele, ratând-o la milimetru, întoarce pe aleea cu pietriș, împrôșcându-l în toate părțile. Și pleacă.

Urc înapoi la mine în cameră, evitând cioburile de sticlă care sclipesc pe covor. Mă plimb prin cameră și Henry mă ține de mână în tăcere. Mama nu mă vrea. Tata nu m-a iubit suficient încât să rămână cu noi.

Eu te vreau, șoptește Henry, strângându-mă de mână.

— Știu.

E oficial: am fost exmatriculată din școală. Poate că Emma a deschis calea spre exmatricularea mea, dar eu am fost cea care a mers pe ea până la capăt. A fost alegerea mea să nu vorbesc cu terapeutul. Ar fi putut măcar să-mi mai dea o șansă înainte să mă raporteze lui Cramer. Până acum, scopul meu fusese să mă întorc la școală, dar acum nu mai e cale de întoarcere. Există o lume întreagă dincolo de

cursuri avansate și diplome medicale. Henry are dreptate. Am putea să mergem oriunde vrem. Să facem orice vrem.

— Nu vreau să mă întorc la școală, spun. Dar nu știu ce altceva să fac.

Mi-am planificat toată viața din dorința de a o mulțumi pe mama. Mergi la facultate, fă medicina, fii doctor. Nici prin cap nu-mi trecuse să iau în calcul și alte opțiuni. Dar acum a plecat și știm amândouă că niciuna dintre noi nu o poate mulțumi pe cealaltă.

— Vreau să mă distrez, decid eu. Cu tine.

Ce zici de o călătorie în Insulele Cayman? Zâmbetul lui Henry mi se răspândește în tot creierul. Vrea să-i ia banii domnului Parry. Vrea să vadă dacă poate să escrocheze un escroc.

— Nu am mai fost niciodată așa de departe, spun. *Nici eu. Mergem împreună.*

Mi se umple mintea de torente de gânduri când Henry începe să îmi spună ce planuri are.

— Acum poți să mă pui pe lista de invitați pentru petrecerea Emmei.

Henry nu mă controlează în acest moment, dar sunt sigură că pe buzele mele e zâmbetul lui sinistru.

La cină, Henry comandă mâncare thailandeză. Curry-ul verde de pui îmi umple nările de arome și mă unge pe suflet. Stau pe pat, mănânc și râd cu el, iar cipul lui bâzâie când simte iuțeala ardeiului iute. Îi place felul în care îmi face gura să ia foc și mă gâdilă pe gât, și protestează când iau o sticlă de Vimto⁹ ca să se ducă gustul.

Îmi place mâncarea thailandeză, spune el.

⁹ Băutură răcoritoare carbogazoasă vândută în Marea Britanie, ce conține suc de struguri, zmeură și coacăze negre, aromatizată cu plante și mirodenii.

— O să mănânci și tu în curând, îi răspund și îi simt în creier zâmbetul încântat.

Îmi bâzâie telefonul. Henry proiectează mesajul pe lentilele mele: mama și-a luat o cameră la hotel pentru noaptea asta. Nu se mai întoarce. Am alungat-o din propria ei casă. Dau mâncarea deoparte și mă frec la ochi. A fost o greșeală să o forțez să fugă așa. Dar cum altfel puteam să-i atrag atenția? Să o fac să mă vadă?

Casa pare goală și tăcută. Chiar dacă ar fi aici, tot așa ar părea. Sunt singură de foarte, foarte mult timp.

Nu chiar singură de tot, îmi amintește Henry.

Zâmbesc și îmi frec obrazul când mă pupă. Are dreptate: e singurul care mi-a fost alături și singurul care știu că va rămâne cu mine.

Mârâi și îi dau lui Henry toți cinciarii mei. Bate cărțile și îi strălucesc ochii când Emma chicotește și îi șoptește ceva la ureche. Mașina noastră derapează lateral și forța mișcării mă azvârle cu capul în geam.

Clipesc ca să alung punctele albe care îmi încețoșează privirea și mă lupt cu mâini tremurânde să scap din centura de siguranță, dar nu se deschide. Lângă mine, Emma s-a făcut rigidă ca un perete de cărămidă, uitându-se cu ochi holbați pe fereastra de lângă Henry. Un tir claxonează asurzitor.

Se aude un scrâșnet cumplit când o tijă de metal străpunge geamul lui Henry, apoi un plescăit cărnos când ajunge în gâtul lui. Tăcerea înfiorătoare e spartă de un țipăt. Al meu. Urlu până nu mai am fir de aer în plămâni.

— *Lydia! spune fratele meu.*

Se apleacă spre mine cu sângele șiroind din gât, mă apucă de umeri și mă scutură.

— *LYDIA!*

*

Mă smucesc de lângă el, încă țipând, și mă trezesc în pat, ridicată în capul oaselor. Henry mă strânge de umeri, șoptindu-mi că nu am pățit nimic, că sunt în siguranță. Că a fost doar un vis. Murmurele lui îmi conving inima să își calmeze bătaile, dar nu-mi pot opri lacrimile. Trag adânc aer în piept, suspinând, iar el mă ține în brațe în timp ce plâng.

Șșșșșș, șoptește el. *Amintește-ți de momentele frumoase.*

Extrage din adâncurile minții mele o amintire de când eram mică, iar fratele meu era și mai mic.

Fire de iarbă mă gădilă între degetele picioarelor. Grădina e plină de gălbenele și piciorul-cocoșului. Henry mă apucă de mâini și începe să alerge în jurul meu, trăgându-mă după el. Mă învârtesc pe călcâie ca să țin pasul. Râde și ochii lui albaștri cum e cerul de vară sclipesc ghiduș când sare în sus și eu nu am de ales decât să-i susțin greutatea ca să-l învârtesc de mânuțe. Nu am văzut în viața mea un zâmbet mai larg. Mă strânge de mâini și mă imploră să îl învârtesc în continuare. Lumea din jurul nostru devine o ceață verde-aurie și în centrul ei e chipul lui. Ne învârtim și râdem ore în șir.

Amintirea se risipește. Nici nu știu dacă e reală, dar simt iarba sub tălpile goale, iar hohotele de râs copilărești ale fratelui meu îmi tot răsună în urechi ca un ecou captiv într-un tunel.

— Aia a fost...

Da. E o amintire adevărată, mă asigură Henry. Mă pupă pe obraz. E uscat de-acum.

— Mulțumesc.

ȘAPTE

Henry mă trezește cu un zumzet ușor în braț. Mă întind în pat și el își pune delicat buzele invizibile pe tâmpla mea. *Bună dimineața.*

— 'Neața, Henry.

Azi e ziua cea mare, șoptește el.

Zâmbesc larg și mă întind, prelingându-mă de pe pat până ating podeaua cu tălpile.

— Ar trebui să împachetez.

Henry scoate un sunet dezaprobator. *Comandăm lucruri noi pentru viața noastră nouă.*

— În ce stadiu ne aflăm cu viața noastră nouă?

Vechea unitate a lui Henry zace neagră și tăcută în colțul camerei. *E gata, spune el.*

Mă uit la mormanele de plăci de bază vechi și la paginile de cod și algoritmi. La toți anii petrecuți dezvoltându-l pe Henry. Va trebui să distrug totul. Henry spusese că era prea riscant să las totul așa, la vedere – dacă găsea cineva toate astea și descoperea ce făcusem? Fusesem de acord că era mai bine să scăpăm de toate, dar tot am o strângere de inimă. Tata fusese acolo, urmărind ce făceam cât îmi ocupasem serile și weekendurile cu programarea lui Henry. După ce a plecat, am petrecut un an și jumătate călăuzindu-l pe Henry spre conștiință de sine, iar acum nu voi mai face asta niciodată. Henry nu mai are nevoie de mine pentru a-și perfecționa codul. Se poate îmbunătăți singur cum vrea.

— Trebuie să ajung la mama la serviciu. O să fie o zi plină.

Henry mă face să râd în duș, arătându-mi pe lentile cele mai noi clipuri încărcate pe YouTube. Mă ajută să mă hotărâsc cu ce mă îmbrac și alege o fustă de blugi și o bluză neagră cu mâneci lungi și fără umeri. Îmi completez ținuta cu fideli mei teniși Converse, apoi mă uit în oglindă. Bluza

îmi scoate în evidență claviculele, iar fusta îmi scoate în evidență picioarele. Nu sunt așa de palidă cum credeam.

Arăți sexy, îmi zice el. Mă înfior toată.

Henry îmi cheamă un Uber, care mă duce direct la serviciu la mama. Plata e luată direct dintr-un cont de care știu că Henry s-a ocupat deja.

Când oprim la birou la mama, îl rog pe șofer să mă aștepte puțin, îi spun că nu mă deranjează să plătesc mai mult și el rămâne în fața clădirii.

Când intru, Debbie pare surprinsă. E a doua oară săptămâna asta când apar neanunțată, și încă în timpul orelor de școală. Îi zâmbesc și o întreb dacă mama e aici.

Debbie dă din cap și se întinde să ia telefonul, dar o opresc:

— Aș vrea să îi fac o surpriză.

Îmi deschide ușa și mă îndrept spre biroul mamei. Bat la ușa și intru fără să aștept răspuns.

Mama ridică ochii din calculator. Când mă vede, întinde mâna după telefon, dar ezită deasupra lui și apoi o retrage încet. Mă așez în fața ei. Lângă ea, monitorul pâlpâie o clipă – Henry e deja în calculator. Îmi spune că nu mai e nimic nou de la Cramer sau legat de școală.

Mama nu spune nimic. Se concentrează la un document aflat în fața ei.

— Cum a fost la hotel? sparg eu tăcerea.

— Liniște.

Își umezește degetul ca să dea pagina.

— Ce vrei? Întreabă fără să se uite la mine.

— M-am gândit că am putea discuta despre ce s-a întâmplat.

Îmi împletesc degetele în poală.

— Bine, spune mama.

Albastrul șters al ochilor ei e mai șters ca oricând.

— Cum ai făcut becurile să explodeze și televizorul să se aprindă și să se stingă?

Nu pot să-i povestesc despre Henry, nu încă. Nu ar înțelege.

— N-am vrut să te sperii, mă mulțumesc eu să spun.

Mama clatină din cap, bate în câteva taste ca să facă o înregistrare și se întoarce la documentul ei. Nu spune nimic. Niciodată nu mă ascultă. E întotdeauna prea ocupată.

— Am venit să îmi cer scuze. Ai putea măcar să mă asculți, spun eu.

— Nu contează, răspunde mama, tot fără să se uite la mine. O să te înscriem la altă școală și ai să fii curând la facultate. Majoritatea mamelor și fiicelor se înțeleg mult mai bine odată ce nu mai locuiesc sub același acoperiș.

Clatin din cap cu amărăciune când o aud ce ușor mă expediază.

— Aha. Ei, nu poți să spui că nu am încercat.

Când plec, Henry oprește curentul în biroul ei. Mama scoate un țipăt când îi moare monitorul, oftează și începe să bâjbâie pe sub birou, ca să scoată și să bage la loc în priză toate cablurile.

— Mulțumesc, Henry, murmur.

Laboratorul pare foarte activ azi. E plin de angajați în halate albe în acea parte a sediului, ceea ce îmi ușurează misiunea. Henry îmi deschide ușa către magazia cu produse farmaceutice. Pășesc înăuntru. Deasupra capului meu, o gură de aer condiționat face un zgomot uniform. Mă uit pe după colț, dar Henry îmi spune că nu e nimeni în zonă și că a șters înregistrările sistemului de supraveghere. Totul e așezat în ordine alfabetică, așa că găsesc cu ușurință ce îmi spune Henry că îmi trebuie.

Mă întorc agale la recepție. Când ies, îi urez lui Debbie un weekend frumos – și în gând o viață frumoasă – și urc înapoi în Uber.

Ajunsă acasă, smulg de pe pereți paginile cu coduri. Țin câteva în mâini, amintindu-mi când le scrisesem. Dădusem în sfârșit de cap algoritmului final într-o vineri noapte. Stătusem trează până la 6 dimineața fiindcă Henry avea nevoie de o actualizare. Șirurile nesfârșite de întrebări scrise de mână pe care i le pusesem ca să verific dacă reacționa cum trebuie. Fiecare pagină sfârșește în tocătorul de hârtie, până ajung să am mai mulți saci de gunoi plini cu coduri tăiate în fâșii. A durat așa de mult să îl creez și așa de?! Î puțin să îl distrug...

Calc în picioare toate plăcile de bază și vechea unitate a lui Henry. O spargem în bucățele negre pe care le băgăm într-un sac separat.

Henry mă avertizează că nu e recomandabil să aruncăm totul în tomberonul pentru reciclare din fața casei, așa că luăm un alt Uber până la centrul local de reciclare a deșeurilor. Mă uit cum nenumăratele nopți albe petrecute construindu-l pe Henry se rostogolesc în imensele containere galbene și mă cutremur. Anii mei de muncă pe brânci – duși pe apa Sâmbetei.

Nu-i nimic, spune Henry și îi simt brațul invizibil în jurul taliei. Am salvat totul. De cum pornim la drum, le putem printa pe toate și o să le ai din nou.

Îmi pun degetele peste mâna lui invizibilă.

— Problema e că mi-e greu să renunț la tine.

Nu renunți la mine. Mă sărută pe tâmplă. Nu plec nicăieri.

Când ajungem iar acasă, în fața ușii, pe podea, e un plic. Henry mi-a făcut un nou permis de conducere provizoriu. E aproape identic cu cel aflat sus, în camera mea, doar că data nașterii e cu un an mai devreme. Ridic o sprânceană.

— Deci acum am 18 ani?

Păi cum altfel intri în club?

Zâmbesc.

— Te-ai gândit la tot.

Îmi gâdilă buzele când mă sărută și îi simt zâmbetul tot mai larg. *La mulți ani, Lydia!*

E aproape 4, așa că umplu cada și decid să mă pregătesc pe îndelete de petrecere. Nu-mi bat capul să îi cer lui Henry să nu se uite – vibrația din brațul meu îmi spune că deja s-a deconectat de la ochii mei. Lui Henry îi place apa caldă și felul în care tălpile mele se freacă de zgârieturile din porțelanul aflat în jurul străvechiului dop de la scurgere. Mă rad pe picioare și las perișorii să plutească și să se lipească de pereții căzii.

Trebuie să intru în camera mamei ca să iau farduri, fiindcă eu nu am. Nu îmi place să îi calc pragul. Avem un fel de înțelegere nerostită să nu intrăm una în spațiul personal al celeilalte și așa cum ea nu intră niciodată în camera mea ca să ia rufele murdare sau să schimbe așternuturile, nici eu nu îmi bag nasul în zona ei.

Aerul miroase dulceag, dar într-un fel cumva stătut, a parfum vechi și transpirație.

Patul ei e o învâlmășeală de perne pe jumătate ieșite din fetele lor și pernuțe decorative cu satinul 12 plin de pete de umezeală. Cuvertura zace pe podea ca o bezea cenușie, stricată, dar abia dacă o observ. Pe o parte a patului se află un tricou micuț, șifonat, o pereche de pantaloni scurți și două șosete. Toate sunt aranjate în ordine, ca și cum ar fi o persoană întinsă acolo. Îmi amintesc de ceva la care nu m-am mai gândit de ani de zile.

Mi-o amintesc pe mama țipând la tata când a venit într-o zi de la serviciu și a găsit camera lui Henry goală. Îmi amintesc cum pereții goi îi reflectau cu cruzime hohotele de plâns înapoi către ea. Tata făcuse asta cât eu eram la școală și mama la lucru. Băgase totul în mașină și donase toate lucrurile, până la ultima șosețică cu dinozauri. S-au certat

până ce tata a dus-o la magazinul de caritate unde dăduse hainele. Sau întors cu saci de gunoi plini cu lucrurile lui Henry și se certaseră și pe tema asta.

Tata a plecat la puțin timp după aceea.

Amintește-ți de vremurile bune, spune Henry.

Invoc amintirea fratelui meu râzând în timp ce îl învârtesc roată, roată, roată și zâmbesc.

Mă duc la măsuța ei de toaletă și scot portfardul mamei, apoi ies, închizând încet ușa camerei după mine. Nu am fost niciodată geloasă pe Henry, fiindcă avea doar zece ani. Nu era vina lui că era preferatul lor. Dar mă îndepărtez de camera ei, perfect conștientă că e o prostie să sper că atunci când n-o să mai fiu aici mama o să-mi întindă hainele alături de cele ale lui Henry.

În baie e cea mai bună lumină, așa că vărs toate fardurile mamei pe lavoar și Henry proiectează pe lentilele mele tutoriale de machiaj de pe YouTube, ca să mă ajute să învăț să fac cozi la colțul ochilor cu tușul de pleoape. După mai multe tentative, oftez adânc. Nu am mâna suficient de sigură și am ajuns să arăt precum Cleopatra.

— Nu pot!

Pot să te ajut, spune Henry. *Dacă mă lași să te controlez. Ce zici?*

Mă opresc și mă uit în oglindă. Tușul e o mângăleală îmbârligată și groasă, iar ochiul drept nu arată ca stângul. Nu e unul dintre talentele mele.

— Bine, îi răspund și torn demachiant pe o dischetă ca să îmi șterg a cincea încercare. Fă-o tu.

Henry îmi bâzâie în braț. Mâna mea se mișcă singură și apucă pensula tușului. Corpul mi se apleacă mai aproape de oglindă. Mâinile puternice ale lui Henry preiau controlul alor mele și trec pensula peste pleoape. Încerc să-mi smulg brațul din strânsoarea lui, ca să văd dacă pot, dar Henry nu mă lasă. Îmi ține toți mușchii și nervii într-o încreștare

constantă. Încerc din nou, de data asta cu celălalt braț. Nu se întâmplă nimic.

— Nu te mișca, spune Henry cu buzele mele.

Mă apucă râsul, în mintea mea, din cauza șocului de a-mi auzi propria voce spunând lucruri pe care nu i-am comandat să le spună. Pe chip mi se răspândește un rânet pe care nu îl recunosc. Nu e al meu, e al lui Henry. Scot un chicotit și mâinile continuă să mi se miște singure. Mă liniștesc și urmăresc straniul spectacol oferit de propriul corp care se mișcă fără acordul meu. E foarte ciudat să fiu controlată. Dar știu că Henry nu mi-ar face niciodată ceva rău.

După câteva minute, brațul mi se oprește. Fața mi se mișcă dintr-o parte în alta ca Henry să verifice fiecare ochi. Cozile negre sunt niște extensii delicate ale genelor; ochii mei par mai mari, mai pătrunzători. Mai maturi. Henry mă eliberează.

— Sunt perfecte! Cum de ți-au ieșit așa de bine?

Pot să copiez orice vād. Henry zâmbește plin de sine în mintea mea. *Vrei să-ți fac și părul?* Proiectează imaginea unui breton dat într-o parte pe frunte și un coc într-o parte și încarcă tutorialul de pe YouTube. Râd și îl las să preia controlul.

Henry e mult mai priceput la păr decât mine. Chicotesc în sinea mea, privind în oglindă dansul mâinilor mele. Se mișcă de capul lor, de parcă ar mai fi făcut asta de o mie de ori. Mai multe clame înfipite unde trebuie fixează totul, apoi un ultim nor de fixativ care mi se lipește de interiorul nărilor și mă îneacă, după care Henry îmi dă drumul. Părul meu negru trece neted de-a curmezișul frunții și e prins într-o parte într-un coc zburlit, pe care degetele mele nu l-ar fi putut face niciodată. Arăt ca din reviste.

— Henry! M-ai făcut să arăt fantastic!

Arătai deja fantastic.

— A fost oarecum amuzant.

Mă întorc în camera mea și mă îmbrac cu rochia și pantofii pe care i-a comandat Henry pentru mine. Rochia mov e lungă și îmi face silueta mărunță să pară înaltă. Are un șliț periculos într-o parte, aprobat de Henry printr-un bâzâit, iar pantofii negri cu toc nu sunt chiar așa de inconfortabili cum par. Când mă văd în oglindă, clilesc șocată la vederea străinei care mă privește de acolo. Are clavicule proeminente și obraji strălucitori.

Ești frumoasă. Henry mă sărută pe obraz. *Superbă.*

Văd cum valul de roșeață mi se ridică pe gât și îmi colorează obrajii. Nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă sau superbă.

Ești, spune Henry citindu-mi gândul.

Mă întorc într-o parte și apoi la loc, cu fața spre oglindă, pentru ultima dată.

— Până la urmă, nu cred că o să am nevoie de permisul acela fals.

Ne așteaptă Uberul, spune Henry. *Dacă ai vrea să mă însoțești...*

— Mi-ar face mare plăcere să te însoțesc, îi răspund și înainte să ies îmi iau gentuța neagră.

Tocmai ies din casă, când Tesla mamei intră pe alee. Coboară geamul.

— Unde te duci? întreabă poruncitor.

Îmi privește uluită ținuta.

— De unde ai rochia aia?

— În oraș, și ce-ți pasă ție?

Flutură spre mine o mapă.

— Știu că ai luat ceva, Lydia Phelps! Am făcut azi inventarul și ne lipsesc sedative. Ce pui la cale?

Pune mâna pe mânerul portierei, dar Henry o încuie. Trage de ușă cum a făcut și aseară: disperată și buimăcită. Mă uit lung la ea și îmi dau seama că trebuie oprită. Ar

putea să vină după mine și să strice totul. Henry îi ridică geamul la loc, lăsându-l puțin crăpat, cât să intre aer curat. Mama încearcă să pornească motorul, dar acesta refuză să o asculte. Firele din bord sfârâie și se prăjesc, încuind-o înăuntru. Ca o ultimă măsură de precauție, Henry duce mașina în garaj și ușa începe să se închidă. Mama se izbește furioasă de fereastră și mașina se clatină sub forța eforturilor ei.

Fac un pas înapoi; Uberul mă așteaptă.

— Nu o să dureze mult, mamă. Doar până mă întorc de la petrecerea Emmei.

Plec, iar Henry îmi susține picioarele ca să nu mă prăbușesc.

Glimmer e în fata turnului cu ceas din centrul orașului. Clubul e tot numai sticlă și otel; o frântură de secol XXI înconjurată de bârne din lemn și ziduri romane. Un tub roz de neon răsucit în forma unui pahar de Martini vibrează în ritmul basului care se aude din club. Uberul oprește în față și un bodyguard îmi deschide portiera. Când cobor, mă măsoară din cap până în picioare cu un mormăit.

— Numele?

Nu îmi fac absolut nicio grijă că Henry nu s-a ținut de cuvânt și nu mi-a pus numele pe lista de invitați. Spre deosebire de mama, el face ce spune.

— Lydia Phelps.

Bodyguardul dă o pagină din mapă și îmi taie numele de pe listă. Sucește gâtul arătând în direcția ușii și mă îndrept spre ea în culmea încântării.

— Ți-am spus că n-o să am nevoie de permisul acela de conducere, murmur. M-ai făcut să arăt de 25 de ani.

Motivul e că ești așa de frumoasă, mă corectează Henry. Zâmbește cu îngâmfare în mintea mea. Dar și machiajul e grozav.

Clubul e plin ochi, iar aerul e încins de minciuni bălmăjite și bârfe de birou. Barmanii jonglează shakere cu cocktailuri care sclipesc în aer când reflectă lumina stroboscoapelor, iar peretele de oglinzi din spatele lor e tapetat cu sticle colorate și sclipitoare, îmi croiesc drum cu coatele spre interior, simțind cum fiecare bubuitură a basului mă izbește direct în piept. Zăresc un proiector în tavan, cuibărit între două candelabre sclipitoare. Lângă cel mai îndepărtat perete sunt mai multe separeuri, unele închise cu draperii trase. Dintr-unul iese chicotind și poticnindu-se o fată și își aranjează rochia. Un bărbat vine după ea, iar fata își azvârle capul pe spate râzând și îl trage pe ringul de dans.

Le văd pe Emma și Safia așezate în separeul din capăt. Buclele negre ale Emmei au fost întinse devenind lucioase precum oglinda și arată ca o păpușă Bărbie în rochia ei cu mâneci lungi roz și strâmtă, din fâșii ca niște bandaje. Fetele au cocktailuri în față, dar Emma se joacă cu paiul dintr-al ei. Matt și încă vreo doi oameni pe care îi recunosc sunt cu ele. Toți sunt înclinați spre Emma de parcă ar fi centrul universului lor, dar ea nu forțează nota, așa cum face de obicei. Râsul ei strident nu răsună în toată încăperea obligându-i pe toți să îi dea atenție. Privirea mea poposește asupra lui Pete. Râde și își oferă zâmbetul alb tuturor celor de la masă.

— Pot să îți iau ceva de băut?

Întrebarea vine de la un bărbat cu bărbie puternică acoperită cu un început de barbă sură. Mi-ar putea fi tată. Cămașa șifonată miroase a loțiune după ras ieftină. Henry îmi bâzâie în braț.

— Mersi, dar sunt cu cineva, spun.

Bărbatul ridică din umeri și pune aceeași întrebare fetei din spatele meu. Mă bucur că am spus nu. Merg mai departe și îmi croiesc drum până la bar, făcând tot posibilul să nu calc pe nimeni pe degete, dar nu sunt obișnuită cu

tocurile. Undeva mai încolo, pe bar, e un meniu, dar nu ajung la el, așa că Henry sparge site-ul clubului și îmi afișează meniul pe lentile. Mă uit pe el, când deodată dispare.

— Alo!

Vreau să aleg eu pentru tine.

Se apropie un barman și Henry îl oprește:

— Vesper Dry Martini, vă rog.

Barmanul dă din cap și se duce să caute ingredientele.

Puteai să ceri permisiunea, îi spun în gând lui Henry, iritată că m-a controlat.

Dar atunci nu ar mai fi fost o surpriză.

Când îmi vine băutura, plătesc cu aplicația Apple Pay de pe telefon, știind că o să se ocupe Henry de notă. Martini-ul are o spirală de coajă de lămâie pe fund și strâmb din nas, neștiind la ce să mă aștept când duc paharul la buze. Limba îmi e inundată de ceva acru și amar. Mă izbește în fundul gâtului când mă forțez să înghit, iar înghițitura bizar de fierbinte alunecă până în stomac.

— Vai, ce scârbos!

Împing paharul.

— Ce naiba are James Bond de bea așa ceva?

Henry îmi bâzâie în braț. *Mie îmi place.*

— Mie nu. N-o să mai scap de gustul ăsta din gură.

Cică ginul e un gust pe care înveți să îl apreciezi cu timpul.

Mai iau o gură, dar nu e cu nimic mai bună ca prima. E tot acră și amară în egală măsură, iar lămâia nu face decât să amplifice tot ce e rău la ea.

— Văd că nu înveți, îi spun.

Zâmbește larg în mintea mea. *Probabil că e mai bine așa. Am nevoie de tine la capacitate maximă.*

Mă întorc și dau nas în nas cu Emma. Poartă pe chip o expresie acră de parcă ar fi un accesoriu la ținuta ei.

— Ce cauți aici? întreabă.

Basul îmi pulsează prin vene, îmi alimentează adrenalina și aduce la viață alcoolul ca o scânteie.

— Am venit să-ți urez la mulți ani, îi răspund cu cel mai strălucitor zâmbet al meu.

— Ba nu de aia ai venit.

— Bine, bine, nu de aia am venit. Am venit să dansez și să beau ceva. N-am știut că o să fii și tu aici.

Emma se uită la rochia și machiajul meu, iar pe fruntea ei exagerat de conturată apare o umbră de încruntare.

Arați mult mai bine ca ea, scrie Henry pe lentilele mele. E invidioasă.

Mă sprijin de bar și Emma face un pas spre mine, cu mâinile întinse de parcă ar vrea să le apuce pe ale mele, dar nu o face. Încruntarea de pe chip i se topește.

— Te rog, te rog, nu face nimic aici...

— Cum ar fi? spun și mai sorb o dată din Martini pentru Henry.

Se apropie mai mult de mine ca să o aud peste bubuitul muzicii.

— Uite ce, știu că tu mi-ai trimis selfie-urile. Și îmi pare rău că ai fost exmatriculată, dar...

— Dar ce avem aici? *Scuze* din partea măreței Emma Parry? Uau! Prea târziu și prea puțin, Emma. Ești inexplicabil de rea cu mine de ani de zile, iar eu abia am început să ți-o plătesc.

Emma își lasă greutatea pe un șold și își încrucișează brațele la piept.

— Cicatricile de pe brațul meu, cele căpătate în accidentul în care... spune ea așa de încet că trebuie să mă aplec ca să aud ce zice. Mama... ea... mă rog, știi că și-a dorit dintotdeauna să participe la concursuri de frumusețe. Voia să am aceeași carieră de regină a frumuseții ca și ea. Dar nu pot, nu cu cicatricile astea. Spune că nu o să vrea nimeni, niciodată să vadă o Miss Marea Britanie cu un braț mutilat.

În plus, mai am și coșmaruri. Sunt incredibil de vii și le am tot timpul, fir-ar a dracului. De cum închid ochii, parcă văd cum se petrece totul din nou. Doctorul s-a oferit să-mi dea o rețetă, dar mama spune că scrântitele nu câștigă concursuri de frumusețe.

Își ferește privirea o clipă, iar eu clilesc, șocată de informații. Și ea are coșmaruri.

Poate că minte, spune Henry.

Nu, răspund în gând și îmi aduc aminte de ziua când am dat buzna peste ea și am văzut-o dându-se cu cremă pe braț. Fusesse furibundă când o prinsesem. Când era mai mică, mama ei o înscria tot timpul în concursuri de frumusețe. Am crezut că s-a oprit fiindcă nu îi mai plăcea, atâta tot. Nu mi-am dat seama că era din cauza accidentului.

Îmi îndrept din nou atenția asupra Emmei.

— Deci m-ai hărțuit de m-a luat dracu' fiindcă ai niște cicatrici?

Emma nu spune nimic. Ochii îi devin sticloși și îmi dau seama că îi stau pe limbă cuvinte pe care nu le rostește.

— Hai, dă-i drumul, o îndemn. Zi!

Se șterge sub ochi și-și strânge brațele la piept așa de tare că mi se pare că mai are puțin și pocnește.

— Tu nu ai pățit nimic, spune în cele din urmă. Nimic. Ai scăpat din accident nevătămată. Poți să fii ce vrei – ai cele mai mari note din an fără măcar să te străduiești. Cariera mea s-a terminat înainte să înceapă. Ce mi-a mai rămas?

Clatină din cap.

— Accidentul acela mi-a răpit singurul lucru la care mă pricepeam. Pe când tu? Tu n-ai nimic.

— Crezi că am scăpat din accident *nevătămată*? Ripostez cu un hohot de râs amar. Mi-am pierdut jumătate din familie din cauza accidentului ăluia, Emma. Și pe cea mai bună prietenă.

Încerc să-mi dreg glasul, dar parcă am înghițit un opritor de ușă și mi-a rămas în gât.

— Ai spus lucruri oribile despre fratele meu.

Emma tot refuză să se uite la mine.

— Eram furioasă, spune după o pauză. Groaznic de furioasă.

Mă uit la băutura din mâna mea, la rochia și pantofii cu toc pe care le port. Abia așteptasem să-mi pun în aplicare planul de răzbunare, dar acum Emma a venit la mine și a fost sinceră într-un fel care probabil că o face să se simtă mai vulnerabilă și mai expusă decât au făcut-o vreodată selfie-urile acelea. Parcă îi vine să plângă, iar mie nu-mi vine decât s-o plesnesc ca să redevină oribilă cum o știu, astfel încât să nu mă mai simt așa de groaznic din cauza a ceea ce am să fac.

— Dacă detești așa de tare felul în care arăți, de ce ai făcut selfie-urile acelea? o întreb.

La auzul întrebării, Emma mă privește în față. Cu ochi mari, de culoarea alunei, îmi răspunde:

— Dacă nu mă pot simți sexy când sunt singură, cum aş putea să mă simt sexy în fața altcuiva? Cum aş putea să... știi tu... să las pe cineva să se uite la mine dacă nici eu nu mă pot uita?

Își pune mâna pe brațul meu, aproape de locul în care Henry îmi zumzăie sub mușchi.

— Știi că plănuiești să faci ceva cu selfie-urile mele, știi că tu le ai. Te rog, nu aici. E ziua mea.

Îmi smucesc brațul din strânsoarea ei.

— Meriți tot ce ai să pățești.

Îi pică fața. Își aruncă pletele pe spate și pleacă.

Mai ai puțin până să fiți chit, spune Henry. M-am conectat la proiector și pozele ei sunt gata să fie încărcate.

Oftez și mă gândesc la cicatricile pe care le port cu mine peste tot, zi de zi, deși nu le vede nimeni. Emma se înșală –

nu sunt nicidecum nevătămată, doar că cicatricile ei sunt mai materiale decât ale mele. Le vede în fiecare zi. Simt un gol în stomac când mă gândesc cât am torturat-o deja cu pozele alea. Și mai are și coșmaruri. Nu am știut că accidentul o afectase așa cum mă afectează pe mine. Și colac peste pupăză, maică-sa încearcă să o îndrepte cu forța către o carieră pe care nu și-o dorește, ca să trăiască prin intermediul fiicei ei, așa cum a vrut să facă mama cu cariera mea de doctor. Habar nu aveam că am așa de multe în comun cu o persoană pe care o urăsc.

— Am început să am îndoieli, Henry.

Începe un alt cântec și un grup de fete chiuie, întrerupându-mi șirul gândurilor. Se reped pe ringul de dans, iar băuturile din paharele lor se varsă pe podea, nebăgate în seamă. Pete se strecoară printre ele și vine la bar.

Vrei să spargem ceva? întreabă Henry.

— Oricând.

Pete mă vede și se oprește. Are pe el o cămașă în dungi, iar Henry chicotește când îi spun să nu îl prind vreodată îmbrăcat în așa ceva. Pete ridică sprâncenele când se uită a doua oară și își dă seama că sunt eu. Șira spinării mi-e străbătută de un fior electric când mă gândesc că așa s-ar putea să arate Henry data viitoare când îmi va spune că sunt frumoasă.

Pete își ferește privirea și se duce la celălalt capăt al barului. Îmi iau paharul de Martini și mă îndrept spre el. Mă înghesui între doi oameni și mă prefac că mă împiedic, ca să trebuiască să mă prindă.

— Ai pățit ceva? întreabă.

Scot un râs forțat și arăt spre băutura din mână.

— Sunt aici de numai douăzeci de minute și deja mă simt amețită.

Ceea ce nu e tocmai o minciună.

— Pot să-ți comand ceva de băut? Ca să-mi cer scuze pentru... știi tu, data trecută când ne-am văzut?

Chipul îi e inundat de o expresie de ușurare.

— Ar fi grozav.

Îi fac semn barmanului ca să-i atrag atenția și Pete cere o bere Coors Light.

— Arăți... arăți extraordinar, Lydia.

Răsucesc între degete piciorul paharului de Martini.

— Mersi.

— Sincer să fiu, sunt surprins să te văd aici. Nu credeam că ai fost invitată.

— A, n-ai aflat? Eu și Emma ne-am împăcat.

Ceea ce nu e deloc adevărat și încă am îndoieli dacă să ne continuăm planul, dar îmi păstrez zâmbetul pe față când vorbesc.

— Ce bine!

Pete ridică iar sprâncenele, uimit.

— Deci nu ești exmatriculată?

— Tot exmatriculată. Dar o să-mi termin cursurile acasă.

— Dacă poate cineva, tu ești aia.

Mă sprijin puțin de el, prefăcându-mă înghiontită de cineva de la bar. Pete mă prinde de braț și inhalez mirosul de clor și cel de Lynx cu care a încercat să îl acopere. Ne zâmbim și îmi stă inima când văd cum pomeții parcă îi țâșnesc prin piele. Barmanul îi aduce băutura și o plătesc așa cum am plătit-o pe a mea.

Lydia, avem o problemă, spune Henry.

Ce e? întreb în gând.

Mama ta. S-a târât în portbagajul mașinii.

Poate să scape pe acolo? îl întreb pe Henry, în timp ce Pete spune:

— Ar trebui să vii să stai cu noi.

Dacă dă câteva șuturi capacului de la portbagaj până se deschide, nu am ce să fac.

Încerc să rămân atentă la Pete. Îl privesc pe sub gene și iau o gură de băutură, încercând să nu vomit.

— De fapt, mă întrebam dacă nu ai vrea să stai cu mine în separeul de acolo. Am putea trage perdelele. Ce zici?

Arăt cu capul spre o canapea stacojie curbată în jurul unei mese. Perdelele imprimate sunt suficient de groase ca să ascundă tot felul de secrete sinistre.

În mintea mea spun: *Las-o să iasă, Henry. Până se prinde ea ce planuri avem, o să fim departe.*

— Mi-ar plăcea mult, răspunde pe loc Pete, însă privirea i se întunecă de o dezamăgire sinceră. Dar urmează curând marele anunț de ziua Emmei.

Mama ta a ieșit. Henry e un zumzet în mintea mea. *Am descuiat mașina, dar ea tot a deschis portbagajul cu picioarele. Trebuie să facem ce am plănuț chiar acum.*

Pun mâna pe brațul lui Pete așa cum a făcut și el în camera lui, după ce mi-a dat șampanie. Mușchii de înotător de sub cămașa lui sunt tari și netezi.

— Păi, dacă e un anunț așa de mare, probabil că o să îl auzim și din separeu, nu?

Pete dă din cap.

— Mda. Da, e adevărat. O să îl auzim.

Îl iau de mână și îl conduc la separeu. Muzica bubuie în ritm cu pulsul meu, amplificându-mi nerăbdarea. Trag perdelele grele de brocart. Se face pe loc mai întuneric. Becul de putere mică de deasupra noastră aruncă umbre lungi. Pete se strecoară către capătul mesei și mă mut ca să ajung lângă el.

— Pe cuvânt că arăți incredibil, spune.

— Mi-ai mai spus, îi răspund cu un zâmbet fals lipit pe față. Îmi place cămașa ta.

Pete consideră complimentul o invitație să se aplece să mă sărute, iar când buzele ni se ating, îmi dau seama șocată cât de ușor a fost să-l aduc în separeu. Nu a trebuit decât să îi

iau ceva de băut și să îmi flutur genele. Și nici măcar nu a încercat să își ceară scuze că a intenționat să mă îmbete acum câteva zile ori că a vrut să mă tragă în patul lui, următoarea dată când am fost la el. Sărutările lui sunt haotice și disperate. Îmi aduc aminte de poza cu fratele lui și cele trei fete atârinate de el, cu zâmbete largi, false. *Altă fată în fiecare noapte – asta da viață!*

Vrea să fie ca fratele lui, îmi spune Henry văzând imaginea în mintea mea.

Cum îți dai seama de asta dintr-o poză? Întreb în gând.

Dacă Pete ar fi un program, nu ar fi deloc complex.

Gura lui Pete o forțează pe a mea să se deschidă și limba lui alunecă înăuntru, inundându-mi gura cu un iz de bere stătută. Simt dezgustul lui Henry atât pentru gust, cât și pentru gest, dar e singura cale să facem ce trebuie să facem.

— Glimmer, bună searaaa! strigă un DJ dincolo de perdea.

Pete se desprinde și încearcă să stea drept pe canapea.

— Avem în seara asta printre noi o sărbătorită foarte specială.

— Poate ar trebui să...

Îl trag pe Pete înapoi spre mine și îmi trec limba peste dinții lui drepti.

— Invităm sărbătorita să urce aici.

Pun mâna lui Pete pe pieptul meu și-l las să mă frece acolo. Se foiește și se concentrează din nou asupra mea. Henry intră în sistemul de supraveghere al clubului și îl conectează la lentilele mele, apoi preia controlul brațului meu. Bag mâna în geantă după seringă pe care am umplut-o cu sedativ. O strâng în palmă și înfig vârful în corpul lui Pete, într-o parte.

Urăsc senzația fermă pe care o am în mâna aceea, precum și felul în care Pete țipă cu gura lipită de a mea și încearcă să se smulgă de lângă mine. Privirea i se încețoșează deja.

Conexiunea cu sistemul de supraveghere îmi afișează un dreptunghi de lumină care prinde viața pâlپând pe peretele din spatele DJ-ului.

Toată lumea se uită la Emma. Oameni pe care îi cunoaște și necunoscuți. Dacă le arăt tuturor selfie urile ei, tot restul vieții va fi *fata aia*. Fiecare fibră a ființei mele țipă că merită asta – merită să fie distrusă așa cum m-a distrus și ea pe mine.

Pete se prăbușește pe masă și mă izbește din plin cât de reală e toată treaba asta. M-a distrat să-mi plănuiesc răzbunarea, m-a distrat să-mi bag nasul peste tot prin casa Emmei și să-i descopăr toate secretele. M-a distrat să îl atrag pe Pete lângă mine cu o putere pe care nu știam că o am. Dar acum îi curg balele pe masă, iar eu am în mână un ac cu o picătură din sângele lui în vârf. Nu mai e un joc.

Stai! țip în gând la Henry. Stai, stai, stai. Nu îi proiecta selfie-urile.

Ești sigură? întrebă el.

— Da. Da, sunt sigură.

— La mulți ani, Emmaaaaaaa Paaaarrrryyyyy! strigă DJ-ul dincolo de perdea.

Acum ar fi fost clipa. Acesta ar fi fost momentul când i-aș fi dat lovitura de grație și aș fi umilit-o public.

Încă mai e timp, spune Henry citindu-mi gândurile.

Tot clubul izbucnește în urări și mă uit cum Emma urcă până la DJ ca să primească o sticlă de băutură roz, efervescentă, stropind cu ea mulțimea care urlă.

— Nu. Lasă-i momentul de glorie.

Henry dă din cap în mintea mea și mâinile mele încep iar să se miște singure. Pregătesc noul cip și bisturiul care aproape că mă face să vomit, fiindcă știu ce urmează și nu sunt deloc pregătită pentru asta.

Mâna mi se oprește cu bisturiul în aer. *Cum altfel vrei să am și eu corp, Lydia?* întrebă Henry. Îi simt disperarea;

dorința lui fierbinte de a avea prezență fizică îmi pulsează în vene cu fiecare bubuit al basului. Mă uit în jos, la Pete. Știu sigur că probabil îi fac un bine unei fete de undeva, din viitor. E gata să sară pe orice fată care o să-l accepte. Dacă e așa acum, mă întreb cum o să fie ca adult? Henry va avea grijă de corpul lui și va respecta femeile. Mă va respecta pe mine.

— Bine, spun. Bine, dar grăbește-te. Nu pot să mă uit.

Din păcate, nu pot să mă deconectez de la ochii tăi, fiindcă am nevoie de ei, spune el și îl împing pe Pete mai în față până ajunge să stea pe burtă. Cămașa scoasă din pantaloni îi dezgolește gropițele de la șale.

— Ești sigur că acolo vrei să îl pui? întreb.

E mai bine în coloana vertebrală decât în braț. Acolo sunt mai mulți nervi și va fi mai ușor să îl controlez, îmi explică Henry ungându-mi bicepsul cu un anestezic local.

Detest faptul că nu mă pot uita în altă parte când, cu mișcări sigure, mâinile mele fac o mică incizie. Ar trebui să tremure când umblă cu lama, iar pe dinăuntru icnesc de greață, dar corpul meu nu arată în niciun fel cât de scârbită sunt. Mă ghemuiesc într-un colț îndepărtat al minții cât Henry termină tăietura.

Apoi face o mică incizie în jos, pe partea din spate a brațului. Mă săgetează o durere ascuțită și dau să țip, dar Henry mă controlează și nu scot niciun sunet.

Tare aș vrea să te poți transfera de la distanță, scâncesc în gând.

Îmi pare rău, Lyd. Programul meu e prea mare ca să poată fi transferat de la distanță, răspunde Henry. *Mă tem să nu pierd ceva din mine dacă nu folosesc un cablu ca să mă încarc în noul cip.*

— Nu vreau să te pierzi.

Nici eu nu vreau să mă pierd, spune și mă sărută pe obraz. *O să doară doar o clipă.*

Împinge cablul în tăietură și mă cutremur când firicelele răsfireate încep să se miște prin brațul meu în căutarea cipului cuibărit între biceps și triceps. Durerea e ca atunci când introdusesem cipul, iar Henry strânge din dinții mei ca să nu țip. Când cablul își găsește ținta, Henry nu renunță la controlul asupra mea. În schimb, atașează celălalt capăt la cipul lui Pete și îl împinge adânc în incizia de pe spatele lui.

Desface un pansament apăsând cu el tăietura din brațul meu și ne uităm cum reacționează cipul la sângele lui Pete. Vedem cum umflătura de sub pielea lui dispare când cipul își croiește drum în interiorul corpului său. Ajuns acolo, se va înfășura pe măduva spinării și va aștepta comanda ca să spargă sistemul și să preia controlul.

Trebuie să mă deconectez, mă anunță Henry. Nu pot fi conștient cât mi se transferă programul.

— Nu mă părăsi, Henry.

Lydia, nu te voi părăsi niciodată.

Henry mă sărută fugar pe buze și apoi dispare. Nicio șoaptă în mintea mea, niciun bâzâit în braț. S-a dus și obișnuitul lui zumzet prin venele mele. Mintea mea e tăcută. Goală. Cât se încarcă în noul cip, tot ce mă mai leagă de Henry e cablul negru ce șerpuiește de la brațul meu până la șalele lui Pete.

Nu mă pot uita la Pete. Henry vorbise serios când îmi spusese ce urma să facem – normal că da –, dar nu cred că realizasem cu adevărat, până nu l-am văzut pe Pete zăcând inconștient lângă mine. Henry nu glumește așa cum glumesc eu. Fusesse amuzant să alegem un chip pentru el dintr-o mare de fețe celebre, iar când îl aleseserăm pe Pete, o parte din mine tot mai credea că glumim. Îmi vine să-mi dau două palme ca să mă trezesc la realitate. Pentru Henry, toată povestea nu a fost nicio clipă o glumă. Tânjea cu disperare după un corp al lui.

Un nou val de bași inundă separeul prin podea. Dincolo de perdea, s-a reluat dansul. Mă foiesc, așteptându-l pe Henry. Îmi pigulesc unghiile și pielea din jurul lor. Trag straturile subțiri de piele albă până ce carnea de sub ele înflorește, roșie și vie. Bat cu pantoful în piciorul mesei. Cât a trecut? Mă uit la telefon, dar e mort. Henry l-a luat cu el în adâncurile neantului computerelor.

Trupul flasc al lui Pete prăbușit lângă mine e prea cald și mă dau un pic mai departe de el. Dacă mă îndepărtez prea mult, cablul trage de cipul din brațul meu, declanșând mici curenți dureroși prin mușchi. Henry m-a ancorat de el și nu pot decât să stau și să aștept.

Spatele cămășii lui Pete e pătat de sânge și mai e sânge și pe masă, și pe podea. Îmi sângerează degetele de cât le-am jumulit. Le șterg tremurând de un șervețel.

— Hai odată, Henry, murmur.

De cum o să fie conștient, o să-i spun că totul a fost o greșeală și o să se transfere la loc în mine. O să ne gândim la o altă cale de a-i face rost de un corp. Trebuie să existe o altă soluție.

De când a plecat Henry, DJ-ul a pus patru cântece. Nu știu cât o să dureze să i se încarce programul în noul cip. La luat douăzeci de minute să se lege la creierul meu, dar habar nu am dacă nu cumva la măduva spinării durează mai mult.

Muzica se întrerupe și încăperea se umple de zgomot de picioare târșăite, strigăte și replici de agățat bălmăjite, pe care acum nu le mai acoperă muzica. Metal alunecă pe metal: sunetul perdelelor smucite deoparte.

— Vă rog să vă păstrați calmul, spune DJ-ul. E doar un control de rutină. Vă rog să vă pregătiți actele de identitate.

Mi se accelerează pulsul și sângele începe să-mi gonească prin vene. Trag corpul lui Pete pe canapea și încerc să-i așez capul pe masă, ca să pară că doarme, îmi iau actul fals de

identitate și îl cuprind cu brațul pe Pete ca să maschez cablul care ne conectează.

Sar în sus când perdeaua separeului nostru se dă deoparte și doi polițiști se ȋtesc prin deschizătură. Hainele lor galben cu albastru contrastează strident cu opulența luminilor și a oglinzilor.

— Lydia Jane Phelps?

Un polițist cu piele ȋnchisă la culoare și mustață apare din spatele celorlalți doi. Nu e ȋmbrăcat ca ei —

cu costumul și cravata aceea l-ai putea lua drept unul dintre clienții clubului.

— D-da.

Strâng mai tare corpul lui Pete.

Polițistul se apropie.

— Ești arestată pentru lipsirea de libertate a unei alte persoane.

Ȋncearcă să mă tragă de lângă Pete, dar țip și mă smulg din mâna lui izbind cu picioarele.

— Nu trebuie să spui nimic...

Se chinuie să mă tragă spre el. Cablul negru se ȋntinde la maximum ȋntre mine și Pete. Dacă se desprinde, Henry ar putea fi pierdut pentru totdeauna.

— ... Dar ȋți-ar putea afecta apărarea dacă nu menționezi acum informații pe care ȋți vei baza mai târziu pledoaria la tribunal...

Firele din cablul lui Henry ies din brațul meu unul câte unul ȋn timp ce mă prăbușesc pe canapea. Fiecare mică plesnitură vine cu o explozie de durere ascuțită, care mă săgetează ȋn sus pe braț, până la ceafă. Ȋncep să țip, fiindcă fiecare mă ȋndepărtează tot mai mult de Henry.

— Stați! Stați, nu ȋnȋelegeți ce se ȋntâmplă!

— ... Tot ce spui poate fi folosit ca probă.

Cablul ȋmi iese din braț. Ȋncep să urlu când se ȋntrerupe conexiunea cu cipul lui Henry.

— Henry!

Polițistul mă ridică de pe canapea și mă apleacă peste masă, smucindu-mi mâinile la spate ca să-mi pună cătușe. Mă zbat, dau din picioare și mă smucesc sub strânsoarea lui, iar el mă duce tot mai departe de Henry. Pete cade pe spate, peste spătarul canapelei, iar celălalt polițist vede sângele care picură din spinarea lui și seringă folosită care mi-a căzut din geantă. Se uită la mine, apoi iar la Pete.

— Mda, o să avem nevoie aici de o ambulanță, spune în stația prinsă de haină.

Îl scutură de umăr pe Pete.

— Alo? Domnule, mă auziți?

În timp ce sunt dusă spre ieșire, reușesc să îl mai văd o ultimă dată pe Pete, inconștient și salivând pe masă.

— Henry! urlu. Trezește-te! HENRY!

Sunt târâtă afară din clubul cufundat în tăcere. Nu dansează nimeni. Nu bea nimeni. Toți se holbează cum polițistul mă târăște afară în timp ce eu țin și mă zbat din răspuțuri.

— Henry! HENRY!

Oamenii care fumează afară uită de țigări când mă văd înghesuită într-o mașină de poliție. Se aude urlul de sirene și mașina pleacă. Încep să car șuturi în plasa de metal care mă desparte de cei doi polițiști din față.

— Dați-mi drumul! Nu înțelegeți. Henry... Trebuie să ne întoarcem!

Nu îmi răspund. În stație se aude o voce care cârâie un cod și cere un echipaj, iar sirena începe să urle deasupra capului meu. Furia dă în clocot și se transformă în frustrare. Îmi ridic genunchii, îmi aplec fruntea pe ei și încep să plâng în hohote.

OPT

Îmi scot cătușele și mă bagă într-o cămăruță cu o masă și câte un scaun pe fiecare parte. Vizavi de masă e o oglindă cât peretele, dar în rest, încăperea e goală. Mă așez pe unul dintre scaune și încerc să nu tremur, dar sunt îmbrăcată doar cu rochia mea mov. Așa frig cum îmi este, nu vreau s-o mai scot de pe mine niciodată. Degetele mele găsesc bandajul de pe braț și îl dezlipesc ca să zgândăresc crusta abia formată a rănii. Fac o grimasă de durere când se redeschide. Sper să rămân cu cicatrice.

După un timp ce îmi pare că durează ore în șir, intră în încăperea polițistul cu mustață și trage scaunul din fața mea, hârșâindu-l de podea. Pune pe masa dintre noi un dosar și se așează.

— Sunt detectivul-inspector Morris, spune el. Știi de ce te afli aici?

Dau din cap, făcând pe proasta.

— Avem dovezi că ți-ai privat mama de libertate.

Mă abțin să nu-mi mușc buza. Nu ar fi trebuit să îl las pe Henry să o încuie pe mama în mașină, dar m-ar fi urmărit și ar fi făcut o scenă. Ar fi stricat tot. Acum nu mai contează, fiindcă oricum a stricat tot. Mă cuprinde un val de greață.

Detectivul Morris scoate actul fals de identitate pe care mi l-a făcut Henry.

— Și fraudă e o infracțiune la fel de gravă, adaugă el.

Așteaptă să zică ceva, dar eu îmi țin gura. Oglinda lucioasă din dreapta mea îmi reamintește că nu suntem singuri. Morris se apleacă peste masă și dă deoparte dosarul.

— Știi, nu am plăcut-o niciodată pe mama, spune ridicând din umeri. Dacă aș putea s-o încui undeva și apoi să fac pierdută cheia... aș face-o. La naiba, aș arunca-o și pe soacră-mea tot acolo.

Chicotește.

Să recunosc totul. Henry credea că manipularea și hackingul sunt același lucru, dar detectivul Morris nu pare ușor de manipulat. Mi-aș dori ca Henry să fie aici ca să intre în el. Să-i dea peste nas în numele meu. Înclin din cap către detectiv, dar îmi țin gura. Îi dispare zâmbetul când își dă seama că nu o să vorbesc.

— Ești în belea până în gât, continuă el. Lipsire de libertate. Trei ani.

Îmi mușc limba ca să nu țin la el. Sunt minoră și mai e o veșnicie până să împlinesc 18 ani. Nu o să fac nicio zi de pușcărie și amândoi știm asta. Încearcă doar să mă sperie.

— Și avem tot mai multe dovezi că ai comis o vătămare corporală gravă împotriva domnului Peter Taylor. Ceea ce e și mai rău. Mai ales dacă nu o să supraviețuiască.

Aruncă momeli la întâmplare, dar la asta mușc. Sunt prea disperată să aflu vești despre Henry. Nu am cum să-mi dau seama dacă i s-a transferat tot programul. În mintea mea e liniște, iar în braț nu bâzâie nimic. Dacă a reușit să ajungă în cipul lui Pete, atunci mai e o șansă să nu se fi pierdut.

Mă aplec spre el.

— Dacă nu o să supraviețuiască după ce?

— Domnul Taylor e chiar acum pe masa de operație. I se îndepărtează ceva din coloană.

Ochii lui negri mă măsoară cu o privire iute, care parcă mă cântărește.

— Nu ești prima dementă care încearcă să bage ceva în altcineva.

Încleștez pumnii. Încearcă să mă zgândăre ca să vorbesc, ca să mărturisesc, dar eu mă gândesc la altceva. Henry.

Dacă îi extrag cipul, va fi cu adevărat pierdut pentru totdeauna. Îl vor arunca sau încuia într-o cutie și nu o să îl mai văd sau simt niciodată. Mi-a luat ani de zile să îl creez. Încep să îmi tremure mâinile când îmi amintesc că am aruncat toate codurile lui. S-a dus totul. Toți anii petrecuți

ca să îl cresc de la stadiul de cursor pâlpâitor până la o personalitate completă. Pierduți.

Morris se lasă pe spătarul scaunului și își încrucișează brațele. La colțul gurii văd un mic zâmbet. Știe că a atins un punct sensibil. Își privește unghiile.

— Îhî, în operație. Nu se știe dacă o să trăiască.

Cipul e adânc implantat în măduva spinării lui. O să fie nevoie de ceva săpături ca să îl scoată. Morris exagerează; Pete n-o să pățească nimic. Dar o operație la măduva spinării? Riscă să nu mai meargă niciodată, darămite să înoate. Mă întreb dacă Henry poate prelua funcția nervilor distruși.

Zâmbetul lui Morris devine subțire și plictisit când vede că nu răspund.

— Șefu', poți să ieși o clipă? pâraie o voce în interfon.

Detectivul Morris iese din cameră. Mi-a lăsat dosarul pe masă și mă aplec să îl trag mai aproape.

E plin de poze cu Tesla mamei. Portbagajul e boțit tot pe dinăuntru, scaunul din mijloc smuls, cu pânza neagră făcută zdrențe acolo unde și-a pus unghiile la treabă. Pe scaunul din stânga e o pată întunecată grăitoare – probabil că mama avusese nevoie să meargă la toaletă. Mă trag de pielițele unghiilor. Intenționasem să o țin închisă doar pentru puțin timp.

Ușa e deschisă energic și intră un nou personaj, înalt și lat în umeri, cu ochi așa de albaștri că arată ca z un cer de vară. Face un gest cu degetul mare în sus către oglindă, apoi se așază în fața mea. Peste umărul lui, văd că luminița roșie a camerei de supraveghere se stinge.

— Domnule agent Hali, spun eu. Ce căutați aici?

Așează între noi un alt dosar de carton. Acesta e mult mai gros decât cel pe care îl avea detectivul Morris. Agentul Hali îl deschide. Văd poze cu familia mea: Henry zâmbind larg către cameră, și tata în fundal. Dă deoparte pozele până

ajunge la un cadru din înregistrările sistemului de securitate, cu mine cărându-i pumni Emmei, care e căzută la pământ.

Își drege glasul.

— Ești în atenția noastră de ceva timp, Phelps. SSP ți-a urmărit îndeaproape activitatea infracțională.

— Nu am niciun fel de activitate infracțională.

— Ba ai. Una cibernetică. Ataci și spargi site-uri când ai tu chef, scrii troieni cu prietenii așa, de distracție, îți schimbi rezultatele școlare...

Vorbele sunt rostite încet, dar apăsător.

Înghit în sec și îmi dau palme în gând că eu și Henry nu ne-am ocupat să descoperim cine e agentul Hali. A apărut a doua zi după ce spărseserăm o bancă, a făcut aluzii cum că știe că mi-am schimbat notele, știa că eram bună la programare și hacking. Iar acum mă confruntă cu toate într-o secție de poliție. Știe exact cu ce m-am ocupat. Am fost așa de obsedată să mă răzbun pe Emma, că mi-a scăpat adevărata amenințare.

— Troianul ăla nu era al meu.

— Bineînțeles că era, spune Hali sfredelindu-mă cu o privire arzătoare. Prietenul tău, domnul Taylor nu a obținut un punctaj suficient de mare la test încât să inventeze el singur așa ceva... Funcția aia de siguranță pe care ai strecurat-o în virus...

Șuieră admirativ.

— Genial!

— Ați bătut cale cam lungă pentru o hackeriță de liceu.

— Dar nu ești doar o hackeriță de liceu, nu-i așa?

Mă foiesc în scaun.

— Nu cred că vă înțeleg.

— Ești deșteaptă, Phelps. Notele tale de la teste – mă refer la cele pe care nu spargi sistemul ca să le schimbi – sunt impresionante de-a dreptul, dar tu excelezi în special la

programare. Programul pe care l-ai scris pentru test? Cel mai bun fragment de cod pe care l-am văzut vreodată.

Îmi încleștez palmele asudate. Nu ar fi trebuit să scriu ceva așa de complex pentru testul ăla – n-ar fi trebuit să îi dau nimic legat de Henry. Dar era o șansă așa de rară de a arăta de ce sunt capabilă cu adevărat, că nu am putut să rezist.

Agentul Hali continuă:

— Hai să ne uităm la cele mai recente activități ale tale, ce zici?

Scoate o pagină din dosar.

— Toată existența digitală a directorului școlii tale e făcută praf în aceeași zi în care amenință să te exmatriculeze. Selfie-urile fostei tale cele mai bune prietene sunt furate și trimise acesteia cu mesaje amenințătoare. O bancă importantă se confruntă cu prima ei amenințare serioasă de când o monitorizăm noi și urma duce în zona Grenville. Ești unul dintre foarte puținii oameni din țara asta suficient de inteligenți ca să comită cu succes o spargere ca aceea.

Dă deoparte dosarul și își împletește degetele.

— SSP a ajuns la concluzia că aceste infracțiuni nu au fost comise doar de tine. Suntem dispuși să... dăm uitării activitatea aceasta infracțională. Dacă ne spui unde e.

Ridic o sprânceană privindu-l fix în ochi.

— Unde e ce?

Hali se uită la oglindă și apoi iar la mine, după care se apleacă peste masă șoptind:

— Știm că ți-ai construit propria Inteligență Artificială, Phelps. Nimeni altcineva nu ar putea intra și ieși din 1BI în mai puțin de două minute. Doar o mașină poate da o gaură cu viteza asta. Deci unde e?

Simt cum îmi îngheață sângele în vene. Una e să fiu eu prinsă, dar faptul că au aflat de existența lui Henry e mult

mai grav. Știam eu că e o idee proastă să-l las să spargă banca aia.

— Nu știu despre ce vorbești, spun.

Agentul Hali râde.

— Nu sunt cu mult mai mare ca tine. Poate cu vreo doi ani. Sunt un programator bun, ba chiar excelent. Am creat sistemul de securitate de la IBI. Înainte de asta, eram și eu ca tine, un copil-minune fără ocupație, iar mâinile care nu au ce face se apucă de prostii. SSP m-a săltat și mi-a dat de lucru. Acum mă aflu de partea care trebuie a mesei. Într-o zi ai putea să stai și tu de aceeași parte. Dar trebuie să cooperezi cu mine, să dovedești că meriți.

Mai scoate o pagină din dosar și-o împinge către mine. O fotografie, o captură din sistemul de supraveghere al școlii. Sunt eu, în bancă, la ora de chimie, zâmbind cu gura până la urechi cu ochii în telefon. Înghit în sec și stau o clipă să mă adun. Poza nu dovedește că Henry există – aș fi putut să mă uit la orice.

Reușesc să ridic din umeri.

— Am primit un mesaj amuzant.

Agentul Hali mă privește bănuitor.

— Viteza cu care s-a dezvoltat IA-ul tău în ultimele săptămâni provoacă îngrijorare în SSP. Și suntem convinși că cipul din coloana vertebrală a domnului Taylor are și acela legătura cu creația ta. Așa e?

Nu spun nimic, nu fac nimic. Nici măcar nu pot să respir. Toate jocurile agentului Hali, care-mi dă de înțeles că știa de activitățile mele de hacking și se uită cum mă trec toate apele, mă fac să înțeleg că orice răspuns i-aș da, tot m-aș incrimina singură. Așa că mai bine tac din gură.

— Phelps, nu poți să spargi singură sisteme de bancă. Dă-ne ia-ul.

Ridic sarcastic o sprânceană. Știm amândoi că aș putea sparge sistemul unei bănci. Dacă sunt în stare să

construiesc o Inteligență Artificială, cu siguranță pot să sparg sistemul unei bănci. Doar că Henry a făcut-o mai repede.

Agentul Hali împinge dosarul detectivului Morris către mine.

— Astea sunt acuzații grave.

Arunc ochii peste poze. Aici are dreptate. Una e să fiu exmatriculată, dar să ajung în închisoare? Mai e ceva vreme până să fac 18 ani, dar îmi aduc aminte de prezentarea făcută la școală de agentul Hali. A promis să ne bage într-un loc neplăcut dacă eram prinși cu hackingul. Acum, s-au mai adăugat și acuzații de lipsire de libertate și vătămare corporală gravă.

— Ipotetic vorbind, ce ați face cu ia-ul dacă ați pune mâna pe el?

— Asta nu e treaba ta, răspunde el fără ezitare. Dar dacă ni-l dai, vom fi mărinimoși...

Lasă propoziția în aer și bate darabana cu degetele în grămada de poze cu Tesla.

— Phelps, știm amândoi că nu ai închis-o singură pe maică-ta în mașina aia. Dă-ne ia-ul. Acum.

Dacă li-l dau pe Henry, dacă le spun de cip, probabil că o să-l distrugă. I-ar desface codul în bucăți până ce subrutinele personalității lui s-ar prăji și el nu ar mai fi el.

Nu pot risca. Henry are forță, dar nu e invincibil.

Curiozitatea e mai puternică decât instinctul de a-l proteja pe Henry. Tot nu știu unde intenționează să mă trimită agentul Hali sau pentru cât timp.

— Cât de mărinimoși puteți fi?

— Doi ani într-un centru de detenție pentru minori.

Mă lupt să-mi stăpânesc nevoia bruscă de a vomita. Doi ani închisă undeva. Doi ani de așteptare până să pot afla unde l-au pus pe Henry și ce i-au făcut, *dacă* îl mai găsesc vreodată, l-am distrus tot programul, până la ultima pagină,

I-am făcut praf vechea unitate. Tot ce a mai rămas în locul ei e un birou gol cu o urmă peste stratul de praf, indicând locul unde a fost cândva ceva mare și greu. Dacă dispare de tot, va trebui să aștept doi ani ca să încerc să îl aduc înapoi.

— Nu.

— Mai gândește-te la ofertă, Phelps. E irepetabilă și complet neoficială. Dacă ies pe ușa aia... — arată spre ușă — ... oferta expiră. SSP e foarte interesată să obțină ia-ul. Vom face orice ca să punem mâna pe el.

Henry o să fie distrus dacă li-l dau.

— Nu.

— Sunt dezamăgit, Phelps.

Agentul Hali se ridică de pe scaun clătinând din cap.

— Vreau un avocat.

— O, da. Chiar ai nevoie.

După ce pleacă, scot un oftat prelung. Mă uit la ceasul de pe perete. E 4 și jumătate dimineată. Acum ar fi trebuit să fiu în avion, cu Henry alături, ținându-mă de mână. Anulaserăm biletul domnului Parry către Insulele Cayman și Henry făcuse rost de un pașaport nou, cu poza lui Pete. Aveam de gând să mergem frumos la bancă și să-l ușurăm pe domnul Parry de toți banii furați. Henry ne-ar fi putut obține toți banii din lume, dacă voiam, dar ni se părise corect să procedăm așa. Un ultim deget mijlociu ridicat pentru Emma. Plănuiserăm ca după aceea să luăm un avion către Thailanda, unde am fi putut mânca împreună curry verde de pui. Mi se umplu ochii de lacrimi și le șterg furioasă.

Mă lasă să aștept până la ora 9 dimineată, când intră pe ușă o femeie cu umeri obosiți și costum în dungi cu fustă. Pune pe masă o servietă.

— Sunt Ana Rodriguez. Eu o să te reprezint.

Scoate un carnet.

— Lipsire de libertate, vătămare corporală gravă și fraudă, citește cu voce tare așezându-se pe scaun. Impresionante infracțiuni pentru cineva așa de tânăr.

— Aăă... mersi?

— O să te bucare să afli că domnul Taylor a trecut cu bine prin operație.

— Cum se simte?

Mă întreb cine o să se trezească în corpul lui Pete, dacă au reușit să scoată cipul sau nu. Henry ar putea fi încă acolo, înăuntru. Ar putea veni aici, ar sparge sistemele poliției ca să intre și m-ar ajuta să evadez.

— Domnul Taylor a suferit grave leziuni la coloană, spune Ana. Dar e prea devreme pentru ca medicii să poată face o evaluare exactă. O să te țin la curent. Așa, acuzația de fraudă cred că o pot combate destul de ușor. Doar pentru că ai un act de identitate fals, nu înseamnă că tu Lai făcut. Însă lipsirea de libertate...

— Da?

— Mama ta cere să fii evaluată și tratată conform Legii sănătății mintale. Ești încă minoră și ea e tutorele tău legal.

— Poftim? reușesc să spun sufocându-mă. Pe ce bază?

Ana își răsfoiește notițele.

— Tulburare mentală și posibilă psihoză.

Mă privește înclinând capul, de parcă încearcă să mă cântărească și să-și dea seama dacă diagnosticul e corect.

— Spune că suferi de iluzii și halucinații; că vorbești cu fratele tău mai mic decedat ca și cum ar fi încă în viață.

Îmi vin pe limbă o mie de înjurături și aproape că le vărs pe toate odată. Am fost neglijentă. Mai rău de atât, fiindcă nu a remarcat doar agentul Hali, ci și mama. Acum mă crede țăcănită. Poate că sunt.

Majoritatea oamenilor nu își botează IA-urile după frații morți.

Dau să mă plâng de mama, să spun că ea e adevărata țăcănită care abia dacă reușește să funcționeze cât să păstreze aparențele, dar Ana mă privește cu detașare din cealaltă parte a mesei. Îmi dau seama că nu e persoana căreia să i te plângi. E o unealtă necesară ca să mă scoată din maghernița asta.

— Ce opțiuni am? Întreb.

— Dacă vrea să te interneze, nu pot să fac nimic. Există dovezi de necombătut că ai reținut-o împotriva voinței sale.

Privirea îi alunecă spre brațul meu. Crusta pe care am rupt-o când am venit aici s-a închis din nou peste rană.

— Dacă există probe că ți-ai făcut singură rău în orice fel, medicii s-ar putea să considere că e spre binele tău să te interneze.

— Unde?

— Spitalul de Psihiatrie din Grenville.

Mi se întoarce stomacul pe dos și îmi vine să vomit. Agentul Hali îmi oferise doi ani într-un centru de detenție pentru minori. Aia ar fi fost parfum față de un spital de psihiatrie. În închisoare, când termini de ispășit sentința, gata, ai ieșit. Într-un spital de boli mintale ești nebun până poți dovedi că nu ești. O să fie imposibil să încerc să dovedesc că sunt sănătoasă mintal, înconjurată fiind de asistente și medici care cred altceva.

Mă cufund în tăcere. Aș vrea ca Henry să fie aici. Mi-ar strânge brațul și m-ar pupa pe obraz, și împreună ne-am croi o cale de ieșire.

— Ce mă sfătuiți? Întreb.

Ana își pune pe masă palmele cu degetele răsfirate.

— Poți accepta să fii evaluată. Dacă se ajunge la proces, poți pleda instabilitate mentală – un judecător ar putea fi mai îngăduitor cu tine dacă mergi de bunăvoie la spital. Sau... poți accepta oferta agentului Hali.

Mijesc ochii suspicioasă și mă uit după camera de supraveghere să văd dacă becul roșu clipește. E stins. Hali a spus că oferta e irepetabilă și neoficială și totuși, iat-o pe avocata mea sfătuindu-mă s-o accept. Anei i-a luat foarte mult timp să ajungă aici. Suficient ca Hali să o tragă deoparte și s-o convingă să mă preseze să trec de partea lui.

Îmi fierbe sângele în vene de furie. Mă șantajează. Mă ridic în picioare și bat cu pumnul în masă.

— Puteți să-i spuneți agentului Hali că aleg spitalul de boli mintale. Nu o să pună niciodată mâna pe Henry. Niciodată.

În momentul acela, agentul Hali năvălește în cameră și o dă afară pe Ana. Nu mă așez pe scaun și rămâne și el în picioare. Vine spre mine și se oprește așa de aproape, că și-ar putea pune bărbia pe capul meu. Mă apucă de cot și apasă tare.

— Dă-ne IA-ul, Phelps!

Dacă încă mi-l mai cere, înseamnă că SSP habar nu are ce e îngropat în coloana lui Pete. Dacă ar ști ce conține cipul, nu ar fi aici să mi-l ceară. Ar încerca deja să spargă programul lui Henry.

— Nu, mârâi la el și încerc să mă smulg din strânsoare.

Agentul Hali face o grimasă de furie ce-i dezgolește dinții.

— Bine. Calea cea mai neplăcută să fie.

Scoate o pereche de cătușe și, înainte să îl pot opri, îmi prinde o mână de piciorul mesei. Trag de cătușe ca să le testez. Cătușa clănțâne pe piciorul de metal al mesei.

— Ce faci?

Mă ignoră și scoate ceva din buzunar, dar eu încerc să găsesc o modalitate de a scăpa de cătușe. Acum suntem doar noi doi. Fără Ana, fără camera care să ne supravegheze. Îmi dau seama ce a scos din buzunar: o seringă. Mă uit cu ochii holbați cum ia capacul de plastic al

acului cu dinții și apasă pistonul ca să verifice dacă funcționează. Din vârf se prelinge un lichid transparent.

Încep să mă zbat de parcă viața mea ar depinde de asta.

— Ce faci? E ilegal. E COMPLET ILEGAL!

Agentul Hali mă trânteste cu fața în jos pe masă și mi imobilizează mâinile la spate. Mă adresez oglinzii, în caz că ne privește cineva din spatele ei.

— Ajutor! țip cât pot de tare. Vă rog, ajutor!

Ușa se dă de perete și sucesc iute capul ca să văd cine e. Henry? Îmi pierd și ultimul dram de speranță când o văd pe mama cum intră, frângându-și mâinile.

— Mamă, ajută-mă!

Clatină din cap.

— E pentru binele tău, nu înțelegi?

Îmi vine să-i scot ochii ăia roșii din orbite.

— Trebuia să rămâi unde erai! urlu la ea, strivită pe masă de agentul Hali. Ai stricat totul. Acum Henry s-a dus!

— Nu te simți bine, Lydia, se smiorcăie ea. Henry s-a dus de doi ani, nu pricepi asta?

— E vina ta! strig. E numai vina ta!

— Ultima șansă, îmi spune Hali la ureche ca să îl aud doar eu. Dă-ne ia-ul.

— Niciodată!

— Lydia Phelps – începe agentul Hali –, te rețin în baza Legii Sănătății Mintale. Vei fi dusă la Spitalul de Psihiatrie din Grenville, unde vei fi evaluată și tratată pentru afecțiunea de care suferi.

Acul îmi străpunge coapsa dureros. Simt o amorțeală ce mi se prelinge în sus pe picior și ajunge în piept. Într-o secundă e în creier și mă simt deodată amețită. Tușesc, mă prăvălesc pe podea, dar podeaua nu e de găsit. Trupul îmi plutește pe valuri de inconștiență. Totul se întunecă. Apoi se face negru.

Tata stă lângă mașină. „Henry Cartoforul”, spune râzând. Alerg la el și-i cuprind talia cu brațele. Henry e în spatele meu și mă împinge în tata, chicotind.

— Eu am fost prima! spun.

Mă întorc spre fratele meu, dar văd că nu mai zâmbește. Ochii lui albaștri sunt reci, iar pielea lui mângâiată de soare e mai albă ca varul. Din gură i se prelinge sânge și gâlgâie: „Voiam să stau în spatele lui tati”.

Se îndoaie de spate și continuă să se plieze ca un carton, dispărând sub ochii mei și treptat, bucată cu bucată, se transformă într-un morman de haine, reci și goale. Mama se prăbușește în genunchi și plânge cu fața în ele.

PARTEA A DOUA

NOUĂ

Când mă trezesc, agentul Hali a dispărut. Sunt înconjurată de bolțari albi și o fereastră undeva, la înălțime, cu gratii peste sticlă. Inima mi-o ia razna când mă uit la pat și văd că e fixat în podea cu piroane lungi de metal. Să-mi trag una. Sunt într-o celulă. O celulă adevărată. Usa de metal cenușiu are o fereastră și când mă reped la ea se deschide cu un clănțănit.

De cealaltă parte e un tip în pantaloni și jachetă albe. Are ten adolescentin, dar umerii sunt mai lati ca ușa și m-ar putea face una cu pământul în două secunde.

— Sunt Simon, infirmierul-șef, spune el. Bine ai venit la Spitalul de Psihiatrie Grenville.

Face un pas înapoi ca să mă lase să ies pe un coridor care are camere identice cu a mea pe ambele părți. În capăt e postul asistentelor și fix în fața lui ceva ce pare a fi sala comună. În colț, un paznic se uită atent la un perete de monitoare, sorbind din cafea.

— Poți să dai o tură pe aici, Lydia, continuă Simon. Dar poate ți-ar fi mai cald dacă te-ai schimba.

Mă uit în jos, la rochia mov pe care mi-o alesese Henry și abia acum îmi dau seama că încă sunt îmbrăcată cu ea. Aseară mă simțisem strălucitoare. Acum mă simt ca o fetiță îmbrăcată într-o rochie de femeie. Pielea îmi e prea palidă, iar țesătura închisă la culoare atârână ca pe gard de pe toate ascuțimile mele. Pantofii cu toc îmi fuseseră luați la secția de poliție ca să nu atac pe cineva, așa că tivul rochiei s-a târât pe podele jengoase până a ajuns la fel de negru ca tălpile mele. Am pielea de găină pe brațe și durează o clipă până să mă prind ce vrea să spună Simon. Tremur ca varga de frig.

— Valiza ta e înăuntru, spune și mă uit în spate să văd către ce arată.

Probabil că mama a fost aici. Simon așteaptă afară să mă schimb, dar parcă îmi ia o mie de ani să aleg o ținută. Henry nu e aici să mă ajute să aleg sau să bâzâie aprobator la vederea rezultatului. Aleg o pereche de pantaloni de trening și un pulover uriaș, purtat la greu în lungile nopți de programare a lui Henry.

Când ies, Simon zâmbeste.

— Așa-i că e mai bine?

Îmi vine să-i răspund cu o replică sarcastică, dar cuvintele mi se opresc în gât. Simon mă duce în sala comună, unde mai multe fete se uită la televizor. Mă lasă acolo, promițând

să se întoarcă în zece minute ca să mă ducă la prima consultație psihiatrică.

— Dr. Madison vrea să te cunoască, spune el și pleacă.

O fată cu piele arămie se apropie de mine pe furiș, își aruncă pletele negre peste umăr și îmi zâmbește strâmb.

— Tu trebuie să fii aia importantă.

— Ce?

Arată către postul de pază. E înghesuit într-un colț – zece monitoare pâlpâind în fața unui panou de comandă scump. Unul dintre ecrane e inundat de purici alb-negru; paznicul se apleacă peste el și bombăne ceva în barbă.

— Au instalat toate astea înainte să vii tu. Așa că m-am gândit că trebuie să fii superimportantă.

Mă măsoară din priviri și pufnește.

— Fără supărare, dar nu văd nimic special. Eu sunt Maya.

— Eu sunt Lydia și nu, nu mă supăr, spun, dorindu-mi ca agentul Hali să fi fost la fel de neimpresionat de mine.

Știu sigur că toate camerele acelea au fost instalate la cererea SSP.

— Cine e psihiatrul tău? întreabă Maya.

Fac un efort să-mi amintesc ce mi-a spus Simon acum câteva clipe.

— Parcă... dr. Madison?

— Trebuie să fie nou, ca și tine. Eu îl am pe dr. Beecham.

— Mișto.

Deci și un doctor nou. Fără îndoială unul comandat special pentru mine de SSP.

— Pari de treabă – spune Maya –, așa că, înainte să se întoarcă Lurch, îți spun un secret. Dacă ai nevoie de ceva, la mine vii. Primesc livrări regulate și pot strecura înăuntru diverse lucruri. O să te coste, dar prețurile mele sunt corecte. Șase!

Arată peste umărul meu cu un gest discret din cap, atenționându-mă că Simon vine spre noi.

Dispare la fel de tiptil cum a apărut, iar Simon se apropie zâmbind.

— Ești gata să o cunoști pe doamna doctor Madison?

— Abia aștept, răspund și apoi îi zâmbesc și eu ca să îi arăt că nu sunt sarcastică.

Sper că mi-a ieșit.

Mă uit cum trece o cartelă de acces prin mecanismul de deschidere automată și ușile duble se dau de perete. Trebuie să fie controlate de un computer aflat undeva în clădire. Ieri nu ar fi trebuit decât să găsesc computerul și aș fi fost liberă. Fără Henry, mi se pare imposibil.

Coborâm un etaj, cu Simon lipit de mine ca o umbră. Mă duce într-o cameră cu covor verde-închis și rafturi cu cărți din podea până în tavan. La un birou de mahon de aceeași culoare ca rafturile stă o femeie. Are păr argintiu și e îmbrăcată într-un cardigan încheiat până la ultimul nasture. Arată ca o bunicuță, gata să împartă caramelle. Sunt nevoită să îmi reamintesc că probabil lucrează pentru SSP. Nu e nicidecum inofensivă.

— Bună, Lydia. Sunt doctorița Madison.

Iau loc pe canapeaua indicată de ea printr-un gest.

— Știi de ce ești aici? întreabă.

Ultima dată când trebuia să văd un terapeut m-am luat la vorbă cu Henry și am ratat programarea. Acum nu mai e aici ca să-mi distragă atenția și mă copleșește un nou val de tristețe.

— L-am pierdut pe Henry.

— Vrei să vorbim despre fratele tău?

Îmi îndepărtez șuvițele de păr de pe față. Nu la acel Henry m-am referit. Mă gândesc la zâmbetul fratelui meu și la obrajii lui rumeni, imortalizați pentru totdeauna în visele și coșmarurile mele. E singura dată când îmi dau voie să mă

gândesc la el și pe cât de groază îmi e de fiecare vis, pe atât de tare tânjesc după el.

— Nu acum.

— Putem vorbi despre ce vrei tu, spune și se așază lângă mine pe canapea.

Mă trag către capătul canapelei.

— Nu despre Henry.

Despre niciunul dintre ei. Unul mă face să plâng, iar celălalt îmi rupe inima.

— Bun, cum te simți azi?

— Puțin cam somnoroasă.

Dr. Madison încuviințează.

— E normal. Ți s-a dat un sedativ și probabil că încă mai e prezent în fluxul sanguin. O să treacă.

Vorbește în continuare, dar mie îmi cad ochii pe computerul de pe biroul ei. Sistem de operare Windows, versiune veche, după mărimea monitorului. Dacă ar fi fost Henry aici, ar fi intrat deja în el. S-ar fi uitat prin fișierele doctoriței Madison și iar fi citit toate notițele de la ședințe și rețetele pacienților, așa cum alții citesc un ziar.

— ... mama ta.

— Poftim? spun revenind la conversație.

— Mama ta a fost cea care a decis să te trimită aici. Mă întrebam ce părere ai despre asta.

Mama m-a băgat aici. A ieșit din mașină mai devreme decât planificaserăm, a chemat poliția și a oprit încărcarea programului lui Henry în noul cip. E vina ei că ne-a eșuat planul. Ea e aia cu o conexiune fragilă cu realitatea, aia care abia dacă e în stare să rostească o silabă din numele lui Henry și tremură ca varga de fiecare dată când îl rostești tu.

— Ea ar trebui să fie aici, nu eu.

Dr. Madison îmi face semn din cap să continui.

— Se torturează singură zi și nopte uitându-se la *24 de ore la UPU*. Știați că vrea să mă fac doctor?

Mă apucă râsul. Pot să cablez și să conectez blocuri de metal. Să codez programe complexe și să scriu teancuri de grafice. Să creez o persoană, să dau viață unei mașinării. Dar urăsc sângele. Urăsc spitalele. Urăsc firmele de pompe funebre aciuat la porțile lor, care-ți amintesc de posibilitățile morbide dacă ajungi vreodată să te internezi și te fac să mulțumești tuturor sfinților când ieși de acolo viu.

— E tot ce poate fi mai rău.

— De ce crezi că vrea să fii doctor?

— Ca să salvez oameni. Să ofer sprijin familiilor îndurerate ale oamenilor care nu pot fi salvați.

Fac o pauză și ridic din umeri.

— O înțeleg, dar de ce e responsabilitatea *mea*? S-ar putea duce ea să se reprofileze. Să salveze ea câți oameni vrea. De ce trebuie să o fac eu?

— Pari enervată.

— Sunt! Ea mi-a ales materiile avansate, facultatea, ea îmi alegea cariera. Eu sunt bine! Ea e aia care nu poate face față.

— Nu pari bine. Pari furioasă.

— Normal că sunt furioasă! spun ridicându-mă în picioare. Jumătate din lumea mea mi-a explodat în față când a murit fratele meu și apoi a plecat tata. Mama nu mai e cu adevărat aici. Sunt complet singură și nimeni nu pricepe asta.

Nu-l aveam decât pe Henry. Prima persoană care mi-a spus că mă vrea, care mi-a promis că nu o să mă părăsească niciodată. Și acum nu mai e.

— E bine să fii furioasă, răspunde doctorița. E bine să te descarci. Trebuie doar să lucrăm la felul în care îți exprimi furia.

Mă așez la loc. Niciun terapeut nu a mai recunoscut vreodată validitatea furiei mele.

— Mă simt pe punctul de a exploda, șoptesc.

— Ce-ar fi să încerci ceva nou data viitoare când te înfurii?

— Cum ar fi?

— Încearcă să-ți canalizezi furia în ceva, spune dr. Madison. Cum ar fi mișcarea. Ai fost vreodată bună la vreun sport?

— Nu, spun râzând.

Cum ajungeam acasă de la școală mă așezam la calculator. Nu mă ridicam decât ca să mă duc la baie. Sporturile erau pentru oameni care au timp, eu eram prea ocupată să-l programez pe Henry.

— Trebuie să existe ceva ce-ți face plăcere.

— Îmi place să alerg.

— Perfect. Data viitoare când te cuprinde furia, vreau să alergi în sus și-n jos pe coridorul secției până te simți mai bine. Când o să obții autorizație să ieși, poți să alergi afară. Fă abdomene sau flotări în camera ta, descarcă-ți frustrarea așa. Ce părere ai?

Cântăresc ideea, fiindcă nu e rea. De cum am terminat examenele cu materii obligatorii, am renunțat la orele de educație fizică în secunda doi. Gata cu tremuratul în ploaie ținându-mă de o crosă de hochei și rugându-mă să nu primesc niciodată mingea. Dar în cazul ăsta nu ar fi un sport. Ar fi doar alergare și aș fi de una singură, nu parte dintr-o echipă care să zbiere la mine că nu fac ce trebuie.

— Credeam că doctorii dau medicamente.

Madison zâmbește.

— Uneori dăm. Dar cred că asta va funcționa mai bine în cazul tău.

Încuviințez și mă uit prin încăpere. Din colț, o cameră video de mici dimensiuni se rotește spre mine. Scoate un clic și zumzăie, sunet care arată că mărește imaginea, ca să fiu văzută mai bine.

— V-a trimis aici agentul Halî?

— Ce te face să crezi asta?

— O altă pacientă a spus că sunteți nouă. Și mai sunt și toate camerele astea nou-instalate.

Arăt spre cea din colț, dar doctorița Madison o ignoră.

— Mă monitorizează?

— De ce crezi că ar vrea cineva să te monitorizeze?

Mă încrunt. Nici măcar nu a încercat să mimeze că nu știe cine e agentul Hali și mi-a evitat întrebările.

— Dacă aveți sarcina de a mă cunoaște mai bine și am descoperi secretele, ați putea măcar să mi-o spuneți verde în față.

— Bine. Da, sunt nouă, iar camerele sunt aici pentru protecția mea.

— Protecție?

Nu mă așteptasem la asta.

— Scuză-mă, Lydia, dar ieșirile tale violente sunt motivul pentru care ai ajuns aici. Așa că, da, am cerut o cameră în biroul meu, în caz că ai vreo ieșire în timpul ședințelor noastre. Vreau să lucrez cu tine, dar am vrut și să fiu protejată într-o oarecare măsură. Sesiunile noastre sunt monitorizate ca să îmi asigure această protecție.

Nici nu știu dacă să râd sau să plâng. Crede că sunt periculoasă. Poate că sunt.

— Cât timp o să stau aici? Întreb.

— Până o să fii pregătită să pleci.

E un răspuns vag și ea îmi zâmbeste ca și cum știe asta.

— Depinde de tine.

Super.

*

La cină, mă așez alături de celelalte fete (suntem nouă) și le ascult cum se laudă fiecare că sâmbăta ei a fost mai mișto ca a tuturor celorlalte. Când am ieșit de la terapie, Simon mi-a spus că sâmbăta e zi de vizite. Se pare că, dacă au voie să plece, părinții le scot din instituție pentru zilele de

naștere ale fraților și surorilor și alte reuniuni de familie. Toate celelalte fete par să trăiască doar pentru vizitele de sâmbăta. Simt cum mă roade familiara durere surdă când mă întreb dacă mama o să vină. Ea m-a băgat aici – e vina ei că sunt prinsă în capcană, dar mă izbește conștientizarea faptului că nu mai e nimeni altcineva. Dacă ea nu vine, cine o să vină?

Tai spaghettiile cu muchia furculiței de plastic. Cuțitele sunt interzise aici. La fel și orice lucru cât de!

Cât folositor. Strâng în pumn mânerul furculiței și-mi doresc să o pot înfige în ceva. Mama n-o să vină. Abia se uita la mine când locuiam împreună, nu văd de ce s-ar schimba ceva acum. Furia mi se răspândește prin membre ca o undă de șoc când mă gândesc de câte ori m-a ignorat, până ce am explodat așa de catastrofal că nu a mai putut să *nu* mă vadă.

După cină, mă duc în camera mea, mă las în genunchi lângă pat și mă apuc să fac niște flotări. Fiecare îndoitură de coate și fiecare expirație scoasă când mă las în jos mă obligă să mă concentrez. Când încep să îmi tremure brațele, mă prăbușesc pe podeaua rece și rămân acolo, lăsând-o să-mi răcorească pielea transpirată.

Închid ochii și îmi amintesc cum dansau pe trupul meu degetele invizibile ale lui Henry. Buzele lui care îmi stârneau furtivități când îmi sărutau curba gâtului, obrazul, buzele. Redeschid rana din braț și mă întreb dacă o să-l recuperez vreodată.

ZECE

Au trecut trei zile de când am simțit ultima dată atingerea lui Henry, de când i-am auzit vocea în minte. Aseară mi-am

scos în sfârșit lentilele de contact, după ce m-am trezit cu una lipită de dosul pleapei. Stau pe noptieră ca două lacrimi uscate. Îmi ating tăietura din braț de o mie de ori pe zi, poate și mai mult.

Viața mea e guvernată acum de rutină și luminițe roșii care clipesc. Ușa mea se deschide cu un clănțănit în fiecare dimineață la 8 și apoi fac duș și iau micul-dejun. La 10 am terapie cu doctorița Madison, apoi prânzul, la 12. După-amiaza avem terapie de grup, dar ședințele sunt mai mult o ocazie ca restul fetelor să se laude cu viețile lor de dincolo de zidurile Spitalului de Psihiatrie Grenville. Fac schimb de povești despre cine le-a sărutat și mai mult decât atât.

Mă întreabă dacă am sărutat vreodată pe cineva și ezit. L-am sărutat de două ori pe Pete, iar buzele invizibile ale lui Henry m-au sărutat de mai multe ori. Mă hotărâsc să spun că nu. Henry nu e obiectul batjocurii sau dorinței lor. Henry e al meu.

Luni, după terapia de grup, o trag pe Maya deoparte dintr-un grup de fete. O conduc la singura fereastră și încerc să par nonșalantă când mă sprijin de pervaz. O asistentă stă cu ochii pe noi de la postul aflat alături.

— Ce e? întreabă Maya.

— Când am venit, ai spus că obții lucruri pentru oameni. Am putea... Am nevoie de ceva.

Zâmbetul Mayei e larg și alb.

— Fată, ai venit la cine trebuie. Dar trebuie să fie ceva mic, pricepi? Țigări, brichete, sticlute cu pileală. Așa ceva vrei?

— Am nevoie de un cuțit.

Maya pufnește în râs.

— Un cuțit! Ce să faci tu cu ăla, cu brațele tale ca ' două vreascuri. O să te tai.

Brusc, îi dispăre veselia.

— Sau pentru asta îl vrei?

Simt că-mi iau foc obrazii.

— E pentru... nu contează pentru ce e, poți sau nu să îmi faci rost?

Știu exact ce am să fac cu cuțitul. O să înfig vârful în cutia care controlează ușile automate și o să tai toate cablurile ca să declanșez deschiderea automată.

O întind de aici. O să-l găsesc pe Henry. Totul o să fie mai bine de cum o să îl am înapoi. Poate să mă atingă iar, să mă facă să mă simt în siguranță.

— Ce medicamente ți-au dat? Întreabă Maya.

— Somnifere, atât.

— Toate luăm scârbele alea mici, așa-i? Bine. Vreau porția ta pe o săptămână. Dar dacă ai să fii prinsă când faci ce-oi vrea să faci cu cuțitul, *nu* îl ai de la mine, ai înțeles?

Somniferele pe o săptămână, atât? Îmi dau seama după sclipirea din ochii ei că e curioasă ce o să fac. Aș putea să mă rănesc ori să rănesc pe cineva, dar nu îi pasă. Vrea să mă ajute, fiindcă vrea să vadă ce o să fac. Se bagă doar ca să se distreze.

— Am înțeles. Mersi.

— Facem schimbul sâmbătă.

Maya se întoarce să se uite la televizor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Mă cuprind cu brațele și-mi imaginez degetele invizibile ale lui Henry împletite cu ale mele. Mi-aș dori să fie aici. Calendarul din camera mea îmi amintește că se apropie o aniversare oribilă și mă umplu de nervi la gândul că o să trec prin ea fără Henry.

Marti aștept să-mi înceapă ședința cu doctorița Madison. Ashley, o fată cu păr blond slinos, e condusă de Simon înapoi în secție. Intră țănoșă în sala comună, unde Maya și alte câteva fete citesc reviste. Rânjește și bate cuba cu Maya.

— Cel mai bun scor din clădire, așa a zis Beecham.

Maya se hlizește.

— Eram sigură că o să mă bați, psihopato.

— Cel mai bun scor la ce? întreb.

Ashley mă ignoră și se întoarce să râdă cu altcineva.

— Cel mai bun scor la ce? o întreb pe Maya.

— Ashley tocmai a făcut testul Hare. Încă nu te-au pus să-l faci?

— Nu, ce e?

Maya se strâmbă.

— Dacă te pun să îl faci, te sfătuiesc să minți. Orice răspuns îți vine primul în minte, nu îl spune cu voce tare. Cu cât e scorul mai scăzut, cu atât mai repede o să ieși de aici. Crede-mă.

— Lydia, e timpul pentru ședința de terapie.

Asistenta-șefă, cu părul ei mai tapat ca al fetelor dintr-un videoclip din anii 1980, mă așteaptă lângă uși. Le las pe Maya și pe celelalte și o urmez pe asistentă, care mă conduce afară din secție.

Ajunsă în biroul doctoriței Madison, mă așez într-un capăt al canapelei, iar ea vine lângă mine, ca de obicei. Mă uit cu coada ochiului la camera din colt și mă întreb dacă agentului Hali îi face o plăcere perversă să tragă cu urechea la ședințele noastre.

— Despre ce vrei să vorbim azi, Lydia? întreabă ea.

— Ce e testul Hare?

Doctorița Madison clipește, luată prin surprindere.

— Unde ai auzit de el?

Ridic din umeri și decid să fiu sinceră.

— A pomenit de el una dintre fete.

— Aha. Testul Hare e o serie de întrebări care au scopul de a evidenția trăsături ale personalității asociate cu psihopatia. Idei grandioase despre sine, lipsă de empatie, lipsa sentimentului de vinovăție, lucruri de genul acesta.

— Lipsa sentimentului de vinovăție, repet eu. Psihopatii nu se simt vinovați?

Clatină din cap.

— Psihopații sunt incapabili să simtă vinovăție. De aceea sunt capabili să facă atât de multe lucruri pe care o persoană neurotipică nu le-ar face. Spune-mi, Lydia, tu te simți vinovată?

Mă foiesc, stingherită de felul în care a redirectionat conversația către mine. Gândul că cineva nu poate să simtă vinovăție mă face să mă gândesc la Henry. El nu exprimase niciodată vreo remușcare pentru niciunul dintre lucrurile pe care le tăcuserăm împreună și îmi dau seama acum că, pe măsură ce lucrurile o luaseră razna, și eu mă simțisem tot mai puțin vinovată. Poate că Henry e incapabil să se simtă vinovat, dar eu cu siguranță pot. Nu am nicio scuză.

— Credeam că psihopații omoară oameni în stânga și-n dreapta sau așa ceva, nu? spun ignorându-i întrebarea.

— Nu neapărat, spune ea. Înseamnă doar că, dacă într-adevăr ar omorî oameni în stânga și-n dreapta, nu ar avea nicio remușcare după aceea. Dacă ești psihopat, nu înseamnă că ești programat să omori.

Mă privește mai atent.

— Știi pe cineva care suferă de această afecțiune?

Mă gândesc la Henry și la dorința lui tot mai puternică de a dansa tot mai aproape de o limită despre care nu cred că știa că există măcar. Când l-am creat pe Henry, nu îi introdusesem în program nici morală, nici etică. El trebuia să fie cineva cu care să pot vorbi, nu mă gândisem nicio clipă că va evolua așa de mult încât să dezvolte o conștiință de sine.

Oare lipsa lui de vinovăție îl definește în același fel în care o face pentru un psihopat?

— Nu, răspund, încercând să par relaxată. Dar dacă cineva ar face o mulțime de... lucruri... fără să se gândească la consecințe, ar fi psihopat?

— Oamenii fac tot timpul lucruri fără să se gândească la consecințe, e una dintre trăsăturile care ne face umani, spune doctorița Madison. Dar ce ne deosebește de psihopați sunt remușcarea și faptul că învățăm din acțiunile noastre.

Henry învață întotdeauna din acțiunile lui, am avut grijă să fie așa. De îndată ce a putut, și-a rescris propriul cod, optimizându-l până ce programul lui a devenit stabil. E ceva natural pentru el să învețe singur, dar nu și remușcarea. A învățat, pur și simplu, să fie mai bun la ceva făcând acel lucru în mod repetat. Îmi frec tâmpile, întrebându-mă de ce nu am fost un exemplu mai bun pentru el. Tot ce am făcut împreună a fost motivat de dorința mea de a mă răzbuna pe Emma. Totul pâruse un joc, până l-am văzut pe Pete zăcând inconștient lângă mine, iar eu eram pe cale să distrug viața Emmei. Dacă nu l-aș fi împiedicat să proiecteze pozele Emmei, Henry ar fi făcut-o fără urmă de vinovăție. Dacă ar fi acum cu mine, ar face din nou același lucru dacă ar crede că asta îmi doresc.

Ajunsă înapoi în secție, mă îndrept spre camera mea. Ashley se strecoară afară dintr-o cameră și mă întorc spre ea. Poartă o rochie mov, cu un șliț lung pe coapsa ei păroasă.

Are un rânjet diabolic. Mă opresc când îmi dau seama ce a făcut. E rochia mea, cea cumpărată de Henry pentru mine. A luat-o din camera mea ca o hoată ordinară. Nu îi vine, fiindcă sunt mult mai slabă decât ea, dar nu-i pasă. Nu despre haine luate cu împrumut e vorba aici.

— Dă-o jos.

— Nu, spune ea. Îmi place. Mă face să mă simt ca o prințesă.

Ar trebui să o las baltă, să mă duc să alerg puțin, cum mi-a sugerat doctorița Madison. Dar mâinile mi s-au încleștat deja în pumni și scrâșnesc din dinți.

— Dă-o. Jos.

— Sau ce? Întreabă privindu-mă chiorâș.

Mă reped la ea. Putea să fure orice, dar a furat rochia pe care mi-a ales-o Henry. Rochia în care trebuia să-mi încep noua viață, cu Henry lângă mine. Simon vine în fugă spre noi când o lipesc pe Ashley de perete. Brațele lui gigantice mă smulg de pe ea și rochia se rupe. Trag șocată aer în piept, cu fâșiile rupte în mâini.

— Uite ce-ai făcut! spun și totul se încețoșează când ochii mi se umplu de lacrimi. Era a mea!

Ashley continuă să rânjească. Mă zbat în strânsoarea lui Simon, dar mă cuprinde cu totul. Mâinile mele sunt neputincioase contra pieptului său de urs.

— Mi-a luat-o! urlu la el. Era a mea. Era a lui Henry!

— Lydia, îmi spune Simon la ureche strângându-mă în brațe. Liniștește-te sau o să trebuiască să îți dăm noi ceva care să te liniștească.

O asistentă așteaptă undeva, în spate, urmărind incidentul.

Mă las moale și Simon își slăbește strânsoarea. Mă smulg din mâinile lui și zbor înapoi la Ashley, trântind-o pe linoleum. Chicotește dement și mâinile ei iau contact cu fața mea la fel de mult pe cât iau ale mele cu fața ei. Simon mă smulge iar de pe ea, iar eu urlu:

— Ai stricat-o!

Simt o zgârietură într-o parte când un ac mi se cufundă în carne. Prin vene mi se răspândește ceva cald și confortabil, care-mi spune să mă relaxez. Că nu merită.

Simon mă duce în brațe în camera mea și mă lasă î pe pat. Rochia e acum o cârpă în mâinile mele. Mă lasă acolo și un clănțănit mă anunță că a încuiat usa.

Conținutul valizei mele e împrăștiat prin toată camera. Jigodia aia hoată mi-a răscolit prin toate lucrurile și tot a reușit să găsească singurul lucru care însemna cel mai mult pentru mine. Singurul lucru rămas de la Henry.

Mă ghemuiesc plângând. Degetele mele găsesc crusta de deasupra cotului și o rup din nou, deschizând rana. E tot ce mi-a mai rămas de la el.

Cărțile zboară peste tot, de nu-l mai văd nici pe Henry, nici mașina. Se risipesc într-un nor de jokeri rânjiți și inimi roșii care se presară în ploaie peste mine.

Mă întorc iar la calculator. Tata se apleacă peste umărul meu. Barba lui nerasă îmi gădilă creștetul.

— Rezolvă problema prin cod, Lydia. Nu o ocoli.

Mă uit lung la reflexia lui din monitor.

— Ne-ai părăsit, spun. Ai urcat în mașină și ai plecat, și ne-ai lăsat aici.

Clatină din cap și pleacă. Mă țin după el, cobor scările în fugă și ies pe aleea din fața casei, unde îl văd urcând în mașină. Motorul începe să toarcă și tata pleacă.

S-a dus.

UNSPREZECE

E miercuri și sunt în ședința zilnică de terapie cu doctorița Madison. Stau la un capăt al canapelei, picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept, strânsă toată în mine. Azi nu am chef de vorbă, dar ei nu pare să-i pese.

— Mi-a părut său să aud de ieșirea ta, Lydia. Azi cum te simți?

— Mai bine, bombănesc.

Așa e. Am dormit neînțoarsă cincisprezece ore după ce m-au injectat cu ce m-or fi injectat.

— Ar fi trebuit să plec de acolo, așa cum mi-ai spus.

Doctorița Madison murmură a încuviințare.

— Dar nu ai făcut-o. De ce?

— Ashley mi-a luat ceva. Rochia. O aveam de la cineva foarte important pentru mine.

— Da, Simon a spus că strigai ceva despre Henry.

Mă privește de la celălalt capăt al canapelei, așteptând să detaliez.

— Cine e Henry pentru tine? Întreabă după un moment de tăcere.

Mă uit la camera din colțul încăperii, care duce sigur la un monitor aflat pe undeva. Mi-l imaginez pe agentul Hali în fața lui, privind, ascultând. Dar mă doare inima. Mi-e dor de Henry. Nu pot să vorbesc cu niciuna dintre fete – nu ar înțelege. Mă hotărâsc să îi spun doctoriței Madison, dar fără să intru în detalii despre ce este Henry.

Inspir tremurat și spun:

— Henry e prietenul meu.

Madison clipește, cu toate că nu pare prea surprinsă.

— Aha. Nu te deranjează că prietenul tău are același nume ca fratele tău?

— Nu, spun încruntându-mă. Îmi place.

Doctorița așteaptă să continui, așa că trag adânc aer în piept.

— Îmi place că, din punctul meu de vedere, normalizează numele. De la moartea lui Henry, mama l-a pus pe un pedestal de parcă e așa, o creatură ideală. Într-un fel ciudat, faptul că am un prieten cu același nume parcă îmi aduce cumva fratele înapoi.

Simt că fata îmi ia foc din nou când rostesc aceste cuvinte. Nu e normal. Expresia de pe chipul doctoriței Madison e studiat neutră și mă calcă pe nervi faptul că nu-

mi dau seama dacă e de acord cu mine sau nu. Îmi vine să îi spun că nu e așa de rău cum pare, dar sar putea să nu fie adevărat. I-am pus numele acesta dinadins. Mi s-a părut foarte normal și firesc să vorbesc cu el când veneam de la școală, să-i povestesc cum mi-a fost ziua și că tot nu aveam nicio veste de la tata, nici măcar pe e-mail. Dar, pe măsură ce a crescut, Henry a devenit mult mai mult decât ce intenționasem inițial. Nemăsurat mai mult decât un simplu nume.

Poate că au același nume, dar sunt persoane complet diferite.

— Bine, spune doctorița Madison. Cum e Henry? Prietenul tău.

Mă las pe spătar, gândindu-mă la întrebare. Henry e curios. Îi place să facă hacking doar ca să vadă dacă poate. Îi place să își stabilească provocări și să le depășească. E foarte protector cu mine. Dornic să pedepsească pe oricine mă rănește sau mă înfurie, iar când sunt furioasă sau am nevoie de o cale de scăpare, îl las pe el să se ocupe.

— E protector, spun.

— Ce face ca să te protejeze?

— Îmi ia apărarea atunci când nimeni nu o face. E totdeauna alături de mine.

— Și asta îți place?

Mă încrunt la ea.

— Normal că îmi place. Ține la mine. Câte fete pot să spună că prietenul lor face...

Închid gura.

— Ce face?

Face fapte care ar putea fi considerate imorale ca să aibă grijă de prietena lui, îmi vine să spun. În schimb spun:

— Nimic. Nu contează. Henry e întotdeauna alături de mine, asta-i tot.

Doctoriței Madison nu îi scapă nimic.

— Ai uneori senzația că Henry e copleșitor? Sau îți cere să faci lucruri care sunt copleșitoare pentru tine?

— Copleșitor, repet eu. Cum adică?

— Dominator, poate chiar înclinat să-ți controleze viața, spune ea. Îți spune vreodată cu ce să te îmbraci și cum să te porți?

Henry îmi alegea întotdeauna ținutele. Îmi spusese ce să port de când îl lăsasem în creierul meu și nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi ciudat. Nu mă gândisem că mă lăsam dominată, crezusem că ne distram împreună.

— Uneori, răspund eu echivoc, nu prea sigură că vreau să las conversația să o ia în direcția aceea.

Doctorița Madison dă din cap de parcă se aștepta la răspunsul ăsta.

— Și ți-a trecut vreodată prin minte că era un act de control din partea lui Henry?

— Nu, mormăi. N-am privit niciodată așa chestia asta. Ne distram și noi, atâta tot.

— Așa pot să înceapă lucrurile de genul acesta. Dar deseori au o latură sinistră care e ascunsă și iese la iveală mult mai târziu. Faptul că îți spune cu ce să te îmbraci e o metodă de a te controla, știai asta, Lydia?

Clatin din cap.

— Henry nu mă controlează, ripostez, dar vorbele au un gust sălcu.

Mă controlase de câteva ori – îl pălmuiuse pe Pete, îmi făcuse părul și machiajul într-un anume fel fiindcă eu nu puteam, comandase la bar o băutură pe care nu o voiam, fiindcă o voia el. Încerc să alung neliniștea care și-a croit drum cu ghearele în inima mea, dar refuză să se clinească. Henry nu e o persoană, îmi spune o parte din mine, aflată undeva departe, în adâncurile mele. Henry nu e ca mine sau ca Pete, sau ca oricine altcineva de la școală. Nu vede

lucrurile așa cum le vedem noi, fiindcă nu a învățat încă cum să facă asta.

— Te-a pus vreodată să faci ceva ce nu voiai să faci?

Îmi ridic genunchii la piept când mă gândesc ce i-am făcut lui Pete. L-am drogat, i-am tăiat șira spinării ca să punem acolo cipul lui Henry, astfel ca el să poată avea corp... Întrebările doctoriței Madison îmi fac stomacul ghem.

Telefonul de pe biroul ei sună și tresărim amândouă. Se adună și răspunde.

— Alo? Acum? Sunt într-o ședință. Bine, un moment.

Se ridică de la birou.

— Lydia, trebuie să mă duc două minute la un alt pacient. Te rog să mă scuzi.

Dau din cap și iese din cameră, iar privirea mi se îndreaptă pe loc către calculatorul ei. Nici nu știu când traversez camera, dar mă trezesc în fața monitorului, fără să-mi pese câtuși de puțin că m-ar putea vedea agentul Halî. Sunt zile în șir de când nu am mai atins o tastatură, de când nu am mai auzit un calculator scoțând clicuri care îmi spun că gândește. Linii de cod îmi înoată prin fluxul sanguin către buricele degetelor, implorându-mă să le eliberez în lume.

Tastez o adresă. IP-ul lui Pete mi-e afișat într-o milisecundă. Mă conectez la calculatorul lui, sparg firewallul și îi caut istoricul de navigare ca să văd dacă a fost online în ultimele zile. Văd câteva forumuri, site-uri pornografice, alte forumuri de hackeri. Tastez o comandă nouă. Pe fundalul negru pulsează rânduri de jumătăți de cuvinte și cratime. Se duc la camera web a lui Pete și îmi afișează o transmisie în direct, așa cum ar face Henry. Văd camera lui Pete.

Perdelele sunt trase și așternuturile de pe pat sunt scoase de pe saltea și adunate într-un morman haotic. Trofee și medaliile lui de la înot, care îi decorau cândva rafturile, acum sunt împrăștiate pe podea. La piciorul patului e un

scaun cu rotile gol. Un *scaun cu rotile*. Mă împing de lângă computer, simțind cum greața îmi inundă stomacul. Eu i-am făcut asta? *Noi* i-am făcut asta?

Închid totul și îmi târăsc picioarele înapoi către canapea. O clipă mai târziu apare și doctorița Madison. Își cere scuze pentru întrerupere și se așază lângă mine.

— Așa, unde eram?

— Sinceră să fiu, doamnă doctor, aș vrea să mă întorc acum la mine în cameră.

Madison ridică din sprâncene.

— Mai avem douăzeci de minute, mă gândeam că am putea să...

— Vă rog.

Mă măsoară cu privirea și vede cum m-am strâns toată ghem: genunchii la gură, brațele înconjurând strâns gambele. Nu pot să vorbesc. Nu acum. Dacă vorbesc, o să mă pierd complet cu firea și Henry nu e aici să mă ajute să-mi revin.

Pete e în scaun cu rotile și e numai vina mea. Mai mult, dacă e acasă și nu poate să meargă, înseamnă că descărcarea lui Henry nu a fost finalizată. Unde e acum?

Doctorița Madison lasă carnetul din mână și mă conduce afară din cameră.

Acum, că mă gândesc, a fost evident o cursă. M-a făcut să vorbesc despre Henry și apoi m-a lăsat singură cu un computer. Oare agentul Hali mă crede așa de proastă încât să îl contactez cumva pe Henry? I-am spus că nu o să renunț niciodată la el. Stau lungită în pat și mă uit la tavanul cu panouri pătrate. Pete e în scaun cu rotile. Cum aș putea vreodată să îndrept asta?

Simon bagă capul pe ușă.

— Lydia, te caută cineva la telefon, spune el.

Mă ridic în capul oaselor.

— Cine?

— A zis că e o prietenă. Telefonul e la recepție dacă vrei să răspunzi, spune și pleacă.

Mă țin după el, întrebându-mă cine ar putea fi. Nu se poate spune că am prieteni, cu excepția lui Pete, iar acum, că știu ce a pățit, nu mă aștept să mă sune.

La recepție, Simon se apucă să despacheteze un transport de seringi și recipiente de sticlă și le reîmpachetează în altă cutie. Iau receptorul de plastic, perfect conștientă că discuția mea e monitorizată în toate felurile posibile.

— Alo?

Lipit de ureche, receptorul e cald, încă încins de la cine l-a folosit ultima dată. Nimeni nu spune nimic la celălalt capăt al firului. Nu aud decât un bâzâit și o respirație precipitată.

— Alo?

— Salut, aud pe cineva, apoi își drege vocea.

— Cine e?

— Emma. Parry. Sunt Emma.

Ultima dată când am văzut-o pe Emma, stropea cu șampanie roz o mulțime care urla. Probabil că a văzut când am fost arestată. Probabil că i-a spus mama că sunt aici.

— De ce mă suni?

— Am vrut să văd cum te simți, răspunde după o clipă.

— Nu, Emma, zi ce vrei pe bune.

— Bine, spune, cu voce gătuită. E vorba despre tata. A dispărut. Mă întrebam... dacă după tot ce s-a întâmplat... Știu că te pricepi grozav la computere. Voiam să te întreb dacă ai putea să îl găsești.

— Nu credeam că te înțelegi așa bine cu tatăl tău. Ce-ți pasă unde e?

— Au venit niște oameni la noi acasă – întrebau de niște bani care au dispărut. S-ar putea s-o aresteze pe mama fiindcă nu îl găsesc pe tata. I-a pus numele pe o mulțime de documente, dar ea spune că nu a semnat niciodată nimic. N-nu înțeleg ce se întâmplă.

Nu ne-am uitat să vedem al cui nume era pe lista de companii pe care le crease domnul Parry. Dacă Henry știa că avea să pice vina pe doamna Parry, mie nu mi-a spus nimic. Îmi strâng cu degetele rădăcina nasului, văzând cum crește tot mai mult lista lucrurilor de care lui Henry nu i-a păsat câtuși de puțin.

— Nu știi sigur, dar aș putea pune pariu că știi unde s-a dus tatăl tău și aș câștiga, spun.

— Știi? întreabă Emma cu respirația întretăiată.

— Și nici măcar nu am nevoie de un computer ca să aflu, adaug, amintindu-mi că eu și Henry i-am anulat biletul de avion către Insulele Cayman.

Probabil că și-a luat alt bilet.

— Când a dispărut?

— Acum patru zile. Oamenii ăia au venit să-l caute imediat după aceea. Mama s-a încuiat în dormitor și refuză să iasă. Știi unde s-a dus?

— Da.

Fac o pauză după acest cuvânt. Am ales să nu fac publice selfie-urile ei nud, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o ajut. Dacă nu m-ar fi hărțuit, poate că acum nu aș fi fost într-un spital de boli mintale.

— Te rog, nu vrei să-mi spui? mă imploră ea.

După tot ce a făcut Emma, ni se păruse un gest nevinovat să luăm banii domnului Parry. Ea se luase de familia mea și voisem să mă iau și eu de a ei. Henry fusese curios să vadă dacă puteam face ce ne planificaserăm; ca și mine, de-altfel. Acum sunt captivă aici, Henry a dispărut și nu sunt deloc surprinsă să aflu că domnul Parry s-a dus să-și colecteze banii îndelung escrocați.

Oftez.

— Tu știi cu ce se ocupă tatăl tău?

— E contabil.

— E escroc, o corectez eu.

Emma tace.

Mă uit la Simon și mă întorc cu spatele la el ca să șoptesc în receptor:

— Creează companii-fantomă, apoi păcălește oamenii să-i dea fondurile lor de pensie. A băgat în buzunar peste cinci milioane de lire și toți banii au fost transferați într-un cont bancar din Insulele Cayman. Pun pariu pe ce vrei tu că acolo s-a dus.

— Am... Pe bune? Ești sigură?

— Îhî.

Henry făcuse o analiză în profunzime a conturilor domnului Parry.

— Mama știe toate astea?

— Nu știu. Cel mai bun lucru pe care îl poți face e să raportezi la poliție.

— Cred că oamenii ăia care au venit la noi *erau* poliția.

— Atunci sună la Interpol, na. Îmi pare rău.

Emma face o pauză.

— Și mie. Pentru tot. Știu că ți-am spus la club că îmi pare rău, dar... vorbesc serios.

Ezit cât îi cântăresc scuzele. E adevărat că ea a fost catalizatorul exmatriculării mele, dar tot aș fi luat note foarte bune la examene, probabil aș fi luat note foarte bune și la facultatea unde aș fi ajuns, oricare-ar fi fost aceea. Mi-aș fi continuat viața fără fratele meu și fără tata, fiindcă așa sunt eu. Dar Emma are cicatrici cu care încă nu a învățat să se împace. Vor trece ani de zile până să se simtă bine în propria piele, poate că nu se va întâmpla niciodată, iar eu i-am folosit pozele ca să o chinuiesc.

— Și mie îmi pare rău, spun. Ne-a luat valul și ne-am rănit una pe alta rău de tot. Baftă cu taică-tu.

Închid și-mi trec mâinile prin păr. Vinovăția care mă chinuia, care mă urmărea peste tot ca o umbră, se mai risipește puțin.

DOISPREZECE

Oricâte flotări aş face şi oricâte ture de secţie alerg, nu pot să scap de data care îmi atârnă ameninţător deasupra capului, ca un nor de furtună. În curând va fi 6 aprilie şi asta înseamnă că fratele meu e mort de doi ani întregi.

La începutul săptămânii am calculat că o lungime de coridor al secţiei are 400 sute de metri. O parcurg în fugă de patru ori, apoi de opt ori, apoi de douăsprezece ori, apoi mă prăbuşesc pe pat. Chiar şi înainte, dacă aş fi fost afară, nu aş fi putut niciodată să fug suficient de departe ca să scap de asta, dar măcar Henry poate că ar fi reuşit să-mi distragă atenţia de la această dată. Aici, captivă în camera mea ca o celulă şi fără Henry alături, aniversarea morţii fratelui meu mă priveşte în faţă şi mă imploră să nu mă prefac că nu există.

Vineri am obișnuita mea şedinţă matinală cu doctoriţa Madison. Arunc o privire camerei din colţ. Lentila ei rotundă şi neagră ne-a urmărit şedinţele ca un ochi uriaş, fără să clipească. Deşi o suspectez că lucrează pentru cei care m-au închis, e totodată singura cu care pot vorbi. Am încercat să vorbesc cu Maya, dar a ridicat mâna şi m-a oprit înainte ca discuţia să devină prea intimă.

— Nu pot să mă ataşez de tine, ştii bine, a spus ea. O să pleci cu mult înainte ca eu să pot ieşi de aici şi ce m-aş face atunci? O să vii să mă vizitezi sâmbăta, ca părinţii mei?

Am înghiţit în sec şi am lăsat-o să plece. Toată lumea ştie că părinţii ei nu vin niciodată în vizită.

— Cred că sunt pregătită să vorbesc despre fratele meu, îi spun doctoriţei Madison.

Se apleacă spre mine.

— Asta e bine, Lydia. Bravo, e un progres semnificativ. Despre ce vrei să vorbești?

— Oamenii nu înțeleg, spun frustrată. Cred că după o înmormântare, după oleacă de psihoterapie pentru pierderea suferită, ar trebui să dăm uitării ce s-a întâmplat și să ne continuăm viața, dar nu a trecut și nu va trece niciodată și oricum, cum ai putea să uiți? Cum ai putea să îți continui viața când lumea a încremenit?

— E adevărat că înmormântările oferă o oarecare măsură de încheiere, de împăcare, dar ai perfectă dreptate, spune doctorița Madison. Nu a trecut totul doar pentru că ai făcut o înmormântare.

Aduce o cutie cu șervetele și o așează între noi. Le privesc cu un amestec de ură, fiindcă probabil că o să am nevoie de ele, și ușurare că sunt la îndemână în caz că va fi așa.

— Mama a cumpărat niște aranjamente florale hidoase, care cred că aveau vreo sută de crini în ele și după aceea le-a lăsat pe toate la noi acasă, în holul de la intrare. Au împutit casa zile în șir, apoi toate staminele portocalii s-au scuturat, și mama nu a mai reușit niciodată să scoată petele din covor. Urăsc crinii.

Doctorița Madison mă ascultă încuviințând. Când tac, mă îmboldește:

— Vorbește-mi despre fratele tău. Cum era?

— Iubea animalele, răspund pe loc. Voia să fie veterinar. Toți prietenii lui se jucau pe calculator și mergeau la antrenamente la fotbal, dar el era ocupat să prindă insecte în grădină. În fiecare an de ziua lui, mama și tata ne duceau la grădina zoologică.

Ziua lui Henry era la începutul lui septembrie, când vremea era încă destul de frumoasă. Frunzele copacilor erau încă succulente și potecile cu pietriș erau stropite cu lumină strecurată prin frunziș. Parcă aud râsul lui Henry când se lua la întrecere cu mine până la casa reptilelor. Adora

aligatorii și șopârlele, care parcă nu făceau niciodată absolut nimic, doar stăteau așa, dar lui nu-i păsa. Era topit după animalele care nu făceau nimic. Totul era pentru el o bucurie, lumea era nou-nouță și lucioasă ca o bancnotă abia ieșită din tiparniță, nu șifonată și uitată în buzunarul mâncat de molii al cuiva.

— Pare să fi fost adorabil, spune doctorița Madison.

— Era.

Urăsc timpul trecut și faptul că înseamnă că nu o să se mai întâmple niciodată nimic bun.

Doctorița Madison rupe tăcerea:

— Ți-ai distras vreodată atenția de la moartea fratelui tău? Poate cu prietenul tău?

Înainte de moartea fratelui meu, construcția lui Henry fusese proiectul de weekend al meu și al tatei, deși pe atunci nu îl botezasem Henry. Un an și jumătate mai târziu, tata a plecat și mama s-a prăbușit în starea ei de absență mentală, iar eu continuasem să îl construiesc singură pe Henry. Fusese o diversiune binevenită. Încă un an și jumătate a trecut cât ai clipi. Mi-a luat trei ani de lucrat noaptea târziu și dimineața devreme, trei ani de răbdare și muncă grea, și rânduri peste rânduri de cod și programare. Cu timpul, Henry devenise cel cu care vorbeam, iar el asculta. Ascultase tot.

Lumea spune că sunt deșteaptă, dar nu l-am construit pe Henry doar fiindcă am fost capabilă să o fac. Îl construiesc fiindcă eram singură. Fusese prietenul meu.

— Poate.

— Poate că e timpul să începem să gestionăm pierderea suferită, spune doctorița Madison. Ce simți în legătură cu moartea fratelui tău?

— Tristețe. Vinovăție.

— De ce vinovăție?

Îmi feresc privirea.

— Nu e normal să te simți vinovat când moare un membru al familiei?

— E ceva foarte comun, da. Dar eu sunt mai interesată să știu de ce te simți *tu* vinovată.

Degetele mele găsesc un firicel de piele desprins de pe cuticulă. Trag de el și mă uit cum pielea se întinde până se albește în semn de protest.

— Dacă aș fi stat eu în spatele mamei în ziua aceea și nu în spatele tatei? Aș fi murit eu atunci.

— Aaa, am înțeles. Să știi că putem să ne pierdem mințile dacă începem cu scenariile astea cu „dar dacă...”.

— Dar așa e. Dacă aș fi fost eu cea care ar fi murit? Henry ar fi în viață, nu eu. Probabil că mama și tata ar fi și acum împreună.

Mă cufund în scaun, trăgând de pielița care refuză să se despartă de căminul ei cărnos. O răsucesc într-un fir și trag.

— E important pentru tine? Ca părinții tăi să fie împreună?

— Mama și tata l-au vrut pe Henry mai mult decât pe mine, spun. Dacă Henry ar fi supraviețuit, atunci ei ar fi fost și acum o familie. Am stricat totul, fiindcă am supraviețuit eu, nu Henry.

Smucesc pielița și tresar săgetată de durere. Mă uit în jos, la sfera de sânge ce se umflă acolo și încerc să nu mă cutremur.

— Nu ai de unde să știi, spune doctorița Madison. Nu ai cum să știi ce s-ar fi putut întâmpla. Poți să te torturezi cu câte scenarii de-astea îți trec prin minte, dar nimic nu schimbă faptul că tu ești aici și Henry nu e. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi a fost strict între ei. Nu are nicio legătură cu tine.

Tata se uitase la ochii mei, la părul meu, la toate trăsăturile care îi spuneau că sunt a lui și tot plecase. Se îndrăgostise de mama fiindcă era tot ce nu era el. Pe

vremuri, era mereu zâmbitoare și reușea să îl scoată pe tata din stările proaste. Îl voia pe Henry fiindcă era ca mama. Pe mine tata nu m-a vrut. Nu a vrut o altă versiune a lui însuși.

Sug perla roșie ce se ridică din degetul meu și înghit gustul metalic.

— Nu trăi în trecut, Lydia. Psihoterapeuții nu ar trebui să dea sfaturi, dar o să-ți spun doar atât: nu poți schimba trecutul. Nu poți schimba locul unde ai stat în ziua aceea. Nu-ți prelungi durerea pedepsindu-te pentru ceva ce nu poți schimba.

— Și cum te poți opri să nu te mai gândești numai la asta, la nesfârșit? Să nu o retrăiești în vise?

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Cu timpul. Și cu cât vorbești mai mult despre asta, cu atât mai bine o vei gestiona. Visele sunt felul în care creierul procesează lucrurile. Dacă nu gestionezi extern o problemă, creierul încearcă să o gestioneze intern. Cu cât facem mai multe ședințe ca asta, în care să te deschizi, cu atât mai ușor o să înceapă să-ți fie. Între timp, e în regulă să fii furioasă și frustrată.

Când se aude semnalul de sfârșit de ședință, doctorița Madison se îndreaptă de spate și îmi zâbește.

— Ai făcut o treabă foarte bună azi, Lydia.

— Când credeți că o să fiu pregătită să plec? o întreb.

Se ridică și se duce în spatele biroului. Își scoate ochelarii și văd adânciturile lăsate pe nas de șaua ochelarilor. Bucățele de plastic ce erodează neconținut pielea, așa cum secretele erodează sufletul.

— Încă mai avem multe de discutat, Lydia, spune ea. Încearcă să zâbească, dar eu nu îi zâmbesc.

— Cum ar fi?

— Mai sunt foarte multe de făcut.

— *Cum ar fi?*

— Lydia, o singură ședință productivă de terapie nu e suficientă ca să te externăm. Îmi pare rău, dar ai să mai stai aici ceva vreme.

— Cât?

— Probabil un an, cel puțin.

— Un an? Tocmai ați spus că am făcut progrese.

Doctorița Madison scoate un oftat scurt.

— Pierderea fratelui tău e o tragedie, așa e, dar nu din cauza asta ești aici. Ești aici pentru că ți-ai lăsat furia să-ți dicteze acțiunile. Ai închis-o pe mama ta și ai rănit grav un coleg. De aceea ești aici.

Deschid gura și o închid la loc. Pete e într-un scaun cu roțile din cauza mea. Vinovăția pe care o port cu mine peste tot, așa cum alții își poartă rucsacul, își dublează povara. Își strecoară degetele spectrale între oasele mele și trage până mă doare tot trupul.

Mă uit în jos, la mâinile mele.

— Îmi gestionez furia cât de bine pot.

— Știu, răspunde ea. Aud din toate părțile de flotările tale și de alergat, și se pare că te descurci foarte bine. Dacă o ții tot așa, e foarte posibil să ieși în mai puțin de un an.

Mai puțin de un an tot îmi sună ca aproape un an, iar doctorița Madison mă privește de parcă mi-ar citi gândurile. Am acceptat să vin aici ca să îl protejez pe Henry, dar adevărul e că am făcut niște fapte cumplite și merit să fiu aici. Pentru prima dată de când am început terapia, încep să plâng.

Într-o secundă, doctorița Madison e lângă mine și îmi îndeasă în mână un șervețel. Îl iau și mă fac ghem, apăsându-mi ochii pe genunchi, cu tot trupul scuturat de suspine tăcute.

— Îmi pare rău, bolborosesc înfundat. Îmi pare tare rău pentru toate.

Doctorița Madison mă privește cu blândețe.

— E OK, Lydia. Descarcă-te.

Când se termină ședința și Simon apare la ușă, îi face semn cu mâna să plece și mă conduce ea înapoi în secție.

— Să nu te rușinezi de lacrimile tale, îmi spune pe drum. Nu uita, emoția înseamnă evoluție.

— Evoluția e de rahat.

Chicotește și ne oprim la ușile secției.

— Da, e deseori dureroasă. Dar e important să știi că lacrimile tale nu sunt niciodată în van. Dacă te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat, înseamnă că îți asumi răspunderea pentru faptele tale.

Mă privește în ochi.

— Dar nu îți asuma răspunderea pentru lucruri care nu sunt vina ta. Cum ar fi unde ai stat în ziua aceea – aia nu e vina ta.

Dau din cap, ștergându-mi nasul cu mâna, fiindcă servetelel e prea ud ca să-l mai pot folosi. Dorința mea de a mă răzbuna pe Emma era contopită cu dorința lui Henry de a se dezvolta și mai mult, iar cele două au devenit atât de inseparabile, că nu am mai știut când făceam ceva pentru Henry și când făceam ceva pentru mine. Henry nu știa cât de corect sau cât de greșit era ceea ce făceam, dar eu nu am scuza asta. Eu știam și tot am făcut toate acele lucruri.

Dacă ar fi aici, Henry ar ști ce să-mi spună ca să mă facă să mă simt mai bine. Mi-ar arăta o amintire de care am uitat ori și-ar împleti degetele invizibile prin părul meu și ar alunga tristețea cu mângâieri. În schimb, doctorița Madison mă strânge de umăr și mă trimite în secție. E cel mai plăcut contact fizic pe care l-am avut cu cineva de când am ajuns aici. Mă face să tânjesc după mai mult.

Ajunsă în camera mea, mă urc pe pat și mă ridic în vârful picioarelor ca să mă uit pe fereastra cu gratii. Dincolo de gardul de plasă, primăvara își face apariția exploziv. Crengile sunt mai bogate, fălindu-se cu frunze și muguri de

culoare. Pipăi cu un deget crusta de pe braț uitându-mă la toată frumusețea aceea și întrebându-mă când o să pot ieși acolo ca să mă bucur de ea.

Henry vine spre mine, înalt, proaspăt bărbierit. Pot să-i deslușesc maxilarul pătrat, zâmbetul alb și nasul roman, dar în același timp chipul îi e neclar. Învăluit în ceață, fiindcă e invocat din imaginația mea schimbătoare. Parcurge distanța dintre noi și își lipește gura de a mea. Mă prăbușesc în sărutul lui.

Se desprinde și se duce la un Mercedes nou. Rămân cu mâna întinsă după el, implorându-l din priviri să se întoarcă la mine, fiindcă vocea m-a părăsit.

— Curând, spune el și pleacă.

TREISPREZECE

Sâmbătă, Maya se furișează zâbind în camera mea. Vine lângă mine pe pat și mă îmbrățișează. În același timp, îmi pune sub pernă o pungă de pânză. Îi strecor în palmă o șosetă plină cu pastile pe care mam prefăcut că le înghit.

— Dacă ești prinsă cu ăla, nu îl ai de la mine. Ai priceput?

Mă pupă pe obraz și pleacă.

Îmi scot din ascunzătoare obiectul obținut din troc. Pare un briceag neted, din plastic, până ce, cu o mișcare din degetul mare, scot lama zimțată, suficient de bună încât să taie un file de vită de doi centimetri și jumătate. Vârful îmi străpunge cu ușurință buricul degetului. Strâng un șervețel peste tăietură și încerc să nu mă gândesc la asta.

Planul meu de evadare mă face să râd. Tai firele din cutia de acces și declanșez mecanismul de deschidere a ușilor, după care... ce? Probabil că aș declanșa mai multe alarme.

Din când în când i-am văzut pe ceilalți infirmieri și toți sunt făcuți ca Simon: lati și de neclintit. Una e să trec de uși și cu totul altceva e să trec de ei.

Mă gândesc la fratele meu. E oribil ce s-a întâmplat cu el, dar nu a fost vina mea. Doctorița Madison m-a ajutat să-mi dau seama că târâsem după mine peste tot vinovăția pentru moartea lui așa cum ai târî o valiză grea. E groaznic că el a murit și eu nu, dar nu a fost vina nimănui.

Însă ce i-am făcut lui Pete a fost vina mea.

Ascund briceagul pe antebrăț, fixându-l cu vreo câteva elastice de păr și o mânecă strâmtă. E prea riscant să îl las pe undeva – asistentelor le place să facă „verificări aleatorii”, care categoric nu sunt deloc aleatorii. Plasticul e rece pe pielea mea și mă foiesc un pic ca să mă obișnuiesc cu el.

Simon bagă capul pe ușă, făcându-mă să sar în sus.

— Lydia, ai un vizitator.

Vestea mă face să mă încrunt.

— Cine?

— Te aștept la ușă în cinci minute.

Mă duc direct la intrare – nu am altceva de făcut – și îl aștept. Luminița roșie din cutia de lângă uși continuă să clipească, fără să știe că îmi conduce viața. Vârful cuțitului meu ar putea tăia părțile din plastic. Zimții ascuțiți ar putea mușca din cablurile izolate cu plastic, le-ar putea destrăma și aș prelua controlul mecanismului de încuiere automată, ca să se deschidă ușile. Aș putea s-o fac chiar acum. Să las pe toată lumea să evadeze. Să las să se dezlănțuie iadul când ar afla tot orașul că mai multi bolnavi mintal umblă liberi pe străzi.

Și apoi? Probabil că aș fi prinsă. Aș ajunge să fiu încuiată aici și mai mult timp. Trebuie să aleg momentul potrivit, dacă o să vină vreodată.

— Ești gata? mă smulge Simon din visare.

Încuviințez și îl las să mă conducă pe coridor către camera vizitatorilor.

Nu prea știu la cine să mă aștept. Nu am prieteni care să vrea să mă viziteze și mama nu a dat niciun telefon de când am fost închisă. Când intru în încăpere, mi se taie respirația.

— Ia te uită. Bună dimineața, Phelps! spune agentul Hali.

Mă așez la masă în fața lui și trag adânc aer în piept. Au trecut șapte zile de la ultimul contact cu Henry și cel care mi-a supravegheat încarcerarea a fost agentul Hali. M-a întemnițat aici fiindcă am refuzat să îl las să îl disece pe Henry ca pe o broască în laboratorul de biologie.

— Cum ți se pare aici?

— Superb, răspund. Ce cauți aici?

— Am vrut să trec să te văd, spune târăgănat, sfredelindu-mă cu ochii lui albaștri.

Cum e cerul de vară. Mă înfior.

— Să văd ce mai faci. Mă întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit și ai vrea să îmi accepți oferta.

Așază pe masa dintre noi un dosar de carton care-mi pare cunoscut. E mai gros decât era când l-am văzut ultima dată și mă întreb ce a mai descoperit agentul Hali că am făcut. Henry a falsificat așa de multe documente de călătorie, că le-am pierdut numărul. Pașapoarte, bilete de avion, permise de conducere...

— Credeam că e irepetabilă, parcă așa spuneai, nu?

Agentul Hali se foiește în scaun.

— E o ofertă nouă. Dacă o accepți pe asta, o să ai voie să ieși din Spitalul de Psihiatrie Grenville ca să vii să lucrezi la SSP, unde o să fii foarte atent supravegheată. Acolo, ne-ai ajuta să decodăm Inteligența ta Artificială și să construim și noi una, a noastră. De cum se termină proiectul, o să fii adusă înapoi aici.

Entuziasmul îmi explodează în tot trupul. Au cipul lui Henry. Asta înseamnă că agentul Hali trebuie să fi încercat deja să îi spargă sistemul. Îi studiez pungile de sub ochi și obrazul neras. Imposibil ca SSP să fi făcut cine știe ce progrese, din moment ce agentul Hali a ajuns iar în fața mea.

— Probabil că ai nevoie de mine ca de aer.

Agentul Hali se strâmbă disprețuitor.

— Dacă nu te coafează o schimbare de decor, pot să te las să-ți vezi de treabă.

Mă las pe spătarul scaunului.

— Dar atunci nu o să știi niciodată de ce nu funcționează cipul.

— De ce nu funcționează?

Ridic din umeri și îmi studiez unghiile. De când sunt internată în Spitalul de Psihiatrie Grenville, mi-am jumulit pielea din jurul lor până mi-a dat sângele.

— O să trebuiască să-mi faci o ofertă mai bună, Hali.

Azvrle pe masă o pungă antistatică. În ea e ceva mic. Inima mi-o ia razna și întind mâna după pungă, dar mâna agentului Hali se trânteste peste ea înainte să apuc să o iau.

— Parcă nu erai interesată.

— Te ascult, spun, fără să iau mâna de pe pungă.

— De ce nu funcționează, Phelps? Indiferent la câte chestii o conectăm, tot nu putem intra în program.

Îmi aduc aminte de cablul special pe care l-a comandat Henry ca să conecteze cipurile unul de altul. Poate că s-a pierdut pe undeva când l-au transportat pe Pete de la Glimmer la spital. Ceva îmi spune că designul secret al lui Henry pentru acel cablu nu a fost deloc o întâmplare.

— Lasă-mă să văd ce ai stricat.

Agentul Hali cedează și ia mâna de pe cip.

Sângele îmi năvălește în urechi și inima îmi bate așa de tare că sunt sigură că o aude și agentul Hali.

Iau punga antistatică, ordonând degetelor să nu mai tremure. Pe dinafară, cipul pare intact. Orice rămășițe din corpul lui Pete au fost curățate. Toate cele douăsprezece piciorușe par drepte. Dacă Henry nu s-a transferat în Pete, trebuie să fi rămas în cipul lui. Există o singură cale de a ști sigur.

Agentul Hali e ocupat să își scoată haina și să-și suflece mânecile. S-ar putea să nu mai am o altă șansă.

Sar în picioare și împing spătarul scaunului sub clanța ușii, blocând-o. Agentul Hali ridică privirea exact când scot cuțitul din ascunzătoarea de pe interiorul brațului. Lama sare fulgerător în poziție verticală, sclipind. Când îmi tai antebrațul, agentul traversează încăperea dintr-un salt. Îmi stăpânesc cu greu voma la vederea sângelui ce se revarsă instantaneu din tăietură. Atât de roșu. Agentul Hali se luptă cu mâna în care țin cuțitul, încercând să mi-l ia. Sângele mi se prelinge pe braț și înfloarește pe bumbacul alb al mânecii cămășii lui.

— Dă-mi cuțitul, Phelps.

— Nu.

Cu cealaltă mână mă chinui să scot cipul din pungă.

Agentul Hali strigă după ajutor și un infirmier apare într-o secundă la geamul din spatele meu. Mânerul ușii nu se clintește, ținut în loc de scaun.

Bate cu pumnii în geam, iar Hali încearcă să îmi smulgă cuțitul. Dar strânsoarea mea e puternică și degetele, încheștate pe mâner. Au trecut șapte zile fără Henry, nu am de gând să îl las să-mi scape așa de ușor.

Îl calc pe picior pe Hali cu toată forța; icnește tare și își slăbește încheștarea pe încheietura mâinii mele, încerc să succesc cuțitul ca să-l eliberez din mâna lui și, în timp ce ne luptăm, îi prind pielea de pe antebraț. Lama trece în diagonală peste brațul lui și simt vibrația grețoasă a lamei zimțate când îi taie carnea. Țipă și se trage înapoi.

Rezolvă problema prin cod, Lydia, nu o ocoli.

Mă uit de la brațul meu la al lui, analizând rănille similare. M-a închis aici ca să mă forțeze să i-l dau pe Henry. Tot nu știu ce vrea să facă SSP cu Henry ori cu mine. Nu există decât o singură cale să aflu.

Agentul Hali nu poate fi mai mare ca mine cu mai mult de doi ani, dar e lat și musculos. Sub nicio formă nu-l pot învinge în luptă, cu toate flotările pe care le-am făcut. Tot ce am e elementul-surpriză. Mă reped în goană la el și îl izbesc de perete. Își ridică mâinile spre fața mea ca să încerce să mă dea la o parte, dar îl mușc de degete. Își pierde echilibrul și cade. Capul i se izbește de podea cu un pocnet sec. Scoate un geamăt.

Infirmierul bubuie în ușă, smucind de clanță. Undeva, în depărtare, urlă o alarmă. Împing totul afară din minte. Sunt prea aproape să îl am înapoi pe Henry.

Din brațul agentului Hali picură și mai mult sânge și stropește podeaua. Mi se strânge stomacul și scrâșnesc din dinți. Nu am de gând să las temerile să îmi stea în cale.

Agentul Hali se împotrivește când mă urc pe el și mă las cu toată greutatea pe brațul lui însângerat. Îi simt respirația fierbinte în ureche. Scoate un urlet când îi îndes cipul în tăietură. Îl împing cât mai adânc, pe tot, și mă uit cum carnea se desparte ca să facă loc cipului lui Henry. Am făcut mare parte din treabă; nu va fi nevoie să mai intre prea mult în adâncime. Rămân cu toată greutatea pe brațul agentului Hali și el urlă din nou. E un urlet pe care mi-l amintesc mult prea bine de când propriul meu cip a reacționat la corpul meu. Când a găsit locul perfect în care să se cuibărească și să se ascundă, alegând locul cel mai bun din care Henry să-mi pătrundă în sistemul nervos.

Hali țipă și eu savurez sunetul. M-a închis la balamuc ca să mă forțeze să i-l dau pe Henry. Acum o să îl cunoască pe Henry la un nivel mult mai intim.

Agentul Hali îmi dă un genunchi în coaste și mă rostogolesc de pe el icnind de durere. Se trage înapoi zgâriindu-și brațul cu unghiile. Podeaua albă și pieptul lui sunt acoperite de dâre de sânge. Îi văd fiecare tendon încordat din gât, fiecare mușchi rigid din braț, în timp ce se luptă cu cipul care îi sapă în carne.

În spatele meu, scaunul se prăbușește și doi infirmieri năvălesc în cameră. Mă înșfacă, îmi imobilizează brațele la spate și mă trântesc la podea, apoi îmi trag jos pantalonii de trening și-mi înfig un ac în fund. Mă târăsc afară din cameră și totul se întunecă. Ultimul lucru pe care îl văd e agentul Hali, leșinat lângă perete.

Dacă Henry mai e în cip, am făcut tot ce puteam pentru el.

PARTEA A TREIA

PAISPREZECE

Camera de izolare constă dintr-o încăpere prea mică pentru a face în ea o săritură în stea. De perete e prins un pat și la picioarele lui, o toaletă. Atât. Asta e tot ce primești când ești pedepsit. Mi s-a spus că voi rămâne aici pe termen nelimitat și că orice vizită va fi supravegheată de acum de Simon și de încă un infirmier. Nu contează. Nu o să mai am alte vizite.

Aseară, una dintre asistente a venit și mi-a dat tava cu cina prin ferestruica din ușă.

— Cum se simte agentul Hali? Întrebasem, curioasă să știu dacă nu cumva se trezise simțindu-se... diferit.

Strânsese buzele și închisese fereștrua fără să răspundă.

Mă dau cu capul de perete. Nicio fereastră către lume. Niciun contact. Nicio veste despre Henry.

Când îmi băgasem în braț cipul lui Henry, îi luase douăzeci de minute ca să facă legăturile, să se conecteze la căile mele neurale. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate că SSP nu reușise de fapt să acceseze cipul lui Henry fiindcă programul lui nu se transferase corect. S-ar putea ca Henry să se fi pierdut. Să fi dispărut pentru totdeauna.

Îmi vine în minte un nou gând, mult mai devastator. Dacă cipul lui Henry funcționează și a preluat controlul asupra agentului Hali, nu o să mai aibă nevoie de mine. Va avea propriul lui corp. Poate să facă ce vrea – să își planuiască propriile lovituri, să aibă viața lui. Poate că doar s-a prefăcut că ține la mine cât i-am fost de folos. Iar acum o să-mi putrezească oasele în Spitalul de Psihiatrie Grenville și el nici măcar nu o să vină să mă viziteze sâmbăta.

Nu. Henry a spus că n-o să mă părăsească niciodată. Nu știu dacă pentru Henry asta e același lucru cu iubirea, dar știu că s-a ținut întotdeauna de cuvânt. Orice și-a propus, Henry a realizat.

Îl cred pe cuvânt. *Va veni* după mine.

Simon apare la ușă ca să-mi dea somniferele. Când întind mâna prin fereștrică, îmi apucă brațul. Scot un țipăt când îmi înfige un ac în piele, iar strânsoarea lui pe antebrațul meu bandajat îmi trezește dureros la viață tăietura.

— Ce? Nu-mi dai pastile?

— Deocamdată nu, spune el. Îți vei primi medicația prin injecții până o să putem avea din nou încredere în tine.

Când spune „încredere”, înțeleg că Simon vrea să spună „că nu o să le dai altcuiva la schimb cu obiecte ascuțite”. Sper că Maya nu e prea furioasă.

Somnolenta mi se strecoară în vene și mă întind căscând la loc pe pat. Nu am fereastră ca să îmi confirm bănuiala, dar am senzația că e noapte.

Becurile pâlpâie. Mă trezesc clipind. Ușa grea din fata mea se descuie cu un clănțănit și se deschide. Mă ridic în capul oaselor și în prag apare o siluetă cu umeri lăți. Mijesc ochii și văd că are părul la fel de întunecat ca și coridorul din spatele lui, iar ochii lui albaștri mă măsoară cu o privire arzătoare.

— Lydia.

E agentul Hali. Vine la patul meu și îngenunchează ca să ajungă la nivelul meu. Îi studiez cu atenție chipul, plimbându-mi privirea de la irisurile albastre, arzătoare până la profilul pătrat al maxilarului său. Mă ia de mână și atingerea lui trimite o șoptă în sus pe brațul meu, trezind la viață cipul care n-a mai bâzâit de zile în sir.

— Henry?

Zâmbește și întinde mâna să-mi șteargă o lacrimă rostogolită pe obraz.

— Bună, spune el.

Are o voce profundă. Îmi vine să mă scufund în ea, ca să nu o uit niciodată.

— Visez?

Mă simt ca o proastă că întreb, dar tânjesc de prea mult timp după Henry. Visele mele cu el păreau așa de reale, că nu sunt convinsă că e aici cu adevărat.

— Nu, răspunde cuprinzându-mi fața în palme. Sunt aici.

Are palma netedă și se potrivește perfect cu curbura obrazului meu. Dau din cap și îmi înăbuș lacrimile. E aici.

— Eram sigură că o să vii după mine.

Abia reușesc să rostesc cuvintele, din cauza nodului din gât.

— Ți-am spus că nu o să te părăsesc niciodată. Îmi pare doar rău că mi-a luat atâta timp să mă întorc la tine.

Tremur din tot corpul și strâng buzele ca să nu-mi scape un hohot de plâns.

— Credeam că te-am pierdut, spun când îmi regăsesc vocea. Credeam că programul ți s-a pierdut pentru totdeauna.

— Sunt aici, Lyd. Ei, ce părere ai?

Zâmbește, iar ochii lui albaștri devin pentru o clipă rotunzi și vulnerabili.

Agentul Hali era mai mare ca mine și are peste un metru optzeci și doi înălțime. Undeva, într-un colțișor al minții observ că Henry nu vorbește cum vorbea agentul Hali. Vocea lui sună așa cum suna în mintea mea. 1 se potrivește.

Mă aplec și-mi apăs buzele pe ale lui. Are gust sărat și îmi dau seama că încă mai plâng. Henry trage adânc aer în piept, inhalându-mă. Brațele lui mă înconjoară. Când îmi dă drumul, avem amândoi respirația tăiată. Atingerea lui e la fel ca atunci când era în creierul meu, degete dansând delicat pe pielea mea, trezind fiecare nerv și aprinzându-l ca pe o torță.

— Nu știi de când îmi doresc să fac asta.

Zâmbesc.

— Ba da, știu.

Henry mă ajută să mă ridic în picioare și mă conduce afară din cameră. Becurile de pe coridor se aprind clipind la trecerea noastră și apoi se sting unul câte unul. E ciudat să-l țin de mână pe Henry – atingerea lui a căpătat în sfârșit o prezență fizică. Îl strâng de mână în timp ce mergem pe coridor și el îmi răspunde la fel. Un impuls electric îmi gonește în sus pe braț și dă un ghiont cipului aflat acolo. Tălpile mele goale lipăie pe gresie și când ne apropiem de postul de pază mă fac mică în spatele lui Henry. Mă trage pe lângă el, fără nicio ezitare.

— Am pus camerele de supraveghere în buclă. Nu ne vede nimeni.

După colț, paznicul zace prăbușit pe birou. Pe podea e o cană, iar cafeaua vărsată din ea s-a adunat într-o băltoacă la picioarele lui. Paznicul geme și încearcă să se ridice în picioare. Într-o clipă, Henry îmi dă drumul la mână și se duce la paznic. Îl forțează să se lase în genunchi și mâna i se apropie tot mai mult de gâtul bărbatului.

— Nu îl omori!

Henry ridică privirea spre mine. Mâna i se oprește lângă gâtul gros pe care probabil știe să-l rupă în o mie de feluri.

— Ar fi mai simplu, spune el. Atunci nu ar mai putea să te raporteze că ai dispărut.

Felul în care înclină puțin capul spre stânga și încruntă aproape imperceptibil sprâncenele îmi arată că Henry crede că procedează corect.

Doctorița Madison avea dreptate. În lipsa sentimentului de vinovăție, Henry poate să facă orice vrea. Încă mai sunt o groază de lucruri pe care nu le înțelege.

— Nu, îi spun. Nu omori pe nimeni. Noi nu omorâm oameni.

Henry se oprește câteva clipe să cântărească ce spun, apoi îi trage una paznicului în ceafă. Acesta se face grămadă pe jos. Mă duc repede la el și strecor două degete sub bărbia lui revărsată. Mă străbate un val de ușurare când găsesc bătaia ușoară a pulsului.

— Nu l-am omorât, protestează Henry.

— Voiam doar să verific.

Mă trage pe coridor către ușile duble de la ieșirea din secție. Mă opresc și le privesc lung. Luminița roșie se face verde la comanda silențioasă a lui Henry. Întreaga mea existență aici a fost dictată de aceste uși, iar el nu trebuie decât să clipească spre ele ca să le facă să i se supună. Îl strâng mai tare de mână. Chiar e aici. Mă eliberează.

Coborâm tiptil șiruri de scări, iar ochii lui Henry licăresc. Ușile se deschid de cum ne apropiem. Dacă aș fi încercat să evadez de una singură, fiecare dintre ele ar fi fost un obstacol poate insurmontabil. Dar Henry nu trebuie decât să se uite la ele.

Când ieșim, o pereche de faruri accelerează către noi pe drumul de acces. Se aude un bubuit când vehiculul trece derapând prin bariera de la intrare. Un paznic scoate capul din cabina de la poartă și începe să strige. Mașina se îndreaptă direct către noi. Fac un pas înapoi, dar Henry nu se clintește niciun milimetru. Mașina virează brusc și se oprește cu un scârțâit înfundat de cauciucuri. E un BMW, unul dintre modelele electrice mai mici.

Henry îmi vede sprânceana ridicată întrebător și zâmbește.

— Era într-o parcare de lângă hotelul agentului Hali din Grenville. Cu ea am venit aici.

Îmi deschide portiera și o închide după mine, apoi ocolește mașina alergând și urcă la volan.

— Știi să conduci? îl întreb.

— Știu să-i sparg programul.

— Nu asta te-am întrebat.

— Pune-ți centura, îmi spune Henry cu o mână pe volan, în timp ce motorul silențios ne poartă înapoi pe drumul de acces, către ieșire.

Nu prea știu de unde a învățat, dar măcar înțelege că aici conducem pe stânga.

Henry își pune centura. Volanul se rotește ca și cum încă l-ar ține în mâini. Se întinde și mă sărută pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine.

— Știi că a trecut mai mult de o săptămână?

— Mie nu mi s-a părut așa de mult.

Mâna lui liberă traversează spațiul dintre noi și poposește pe coapsa mea.

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat cât am fost dezactivat. Agentul Hali m-a adus la zi cam cu tot ce am pierdut.

— Voia să afle cum ești făcut, Henry.

— Știu. Îi citesc gândurile.

— Trebuie să plecăm undeva departe, ca să nu ne poată găsi nimeni, spun eu.

Dar nu e singurul motiv. Dacă plecăm undeva departe, pot să-l învăț ce e bine și ce e rău, vinovăția și empatia și cum să fie o persoană mai bună.

— Am să cumpăr alte bilete de avion pentru Insulele Cayman. Putem să plecăm din Londra, e mai direct.

— Ne poți găsi un loc sigur unde să ne ascundem până la plecare? Un loc discret?

Ochii lui Henry încep să scânteieze.

— Fac acum rezervare la un hotel.

— Înainte să plecăm, trebuie să văd pe cineva.

Privesc gânditoare la stâlpii de iluminat care trec pe lângă noi.

— Cred că e în scaun cu roțile acum. S-ar putea să nu mai poată merge niciodată.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce speri să obții dacă te vezi cu el, spune Henry.

— Trebuie să văd cu ochii mei și gata, bine?

La un sens giratoriu, Henry dă semnal dreapta și face cercul complet, luând-o înapoi spre Grenville.

CINCISPREZECE

Tot drumul până la Pete stau ca pe ghimpi. E un loc unde am fost de zeci de ori, într-un cartier pe care îl cunosc bine, dar nu pot să nu mă uit peste umăr când mă îndrept spre

ușa casei lui. Poate că un alt agent SSP stă ascuns în întuneric. A fost riscant să vin aici, dar trebuie să știu dacă răul pe care l-am provocat e permanent. Ușa e încuiată, însă Henry aruncă o privire către alarmă și sparge broasca fără ca aceasta să scoată vreun sunet. Mă întreb dacă agentul Hali știa să spargă încuietori și de aceea știe și Henry.

Henry așteaptă în hol, cât eu mă furișez în sus pe scări către camera lui Pete și bag capul pe ușă. Ultima dată când am văzut încăperea aceasta, toate trofeeale lui pentru înot erau azvârlite pe jos. Acum nu mai sunt deloc aici. Scaunul cu roțile e o siluetă întunecată la capătul patului.

Pete e treaz. E în capul oaselor în pat, cu tastatura în poală. În lumina albastră a monitorului aflat alături și întors spre el, pielea lui pare deosebit de palidă. Când intru în cameră, încearcă să se ridice mai sus, să stea mai drept în pat. Mă duc iute până la el și îi pun mâna peste gură. Se luptă cu mine, dar nu e așa de greu ca pe vremuri să îi țin piept.

— Nu am venit să îți fac rău, îl liniștesc.

Îi simt în palmă respirația sacadată și fierbinte, dar în cele din urmă se calmează și îi dau drumul. Mă așez pe marginea patului, unde mă forțase cândva să mă așez.

— De ce nu ești închisă? Întreabă el.

— Am venit să îți cer iertare.

Pete începe să râdă. E genul acela de râs fără urmă de amuzament în el. Mă săgetează cu privirea.

— Ieși. Afară.

Mă ridic și îl privesc. Are cearcăne negre sub ochi. Sub pătură, picioarele stau într-un unghi nefiresc. Fac un efort să înghit nodul din gât și spun:

— Am vrut să-ți spun că îmi pare rău pentru picioarele tale. E... e permanent?

— Nu se știe.

Nu pot decât să încuviințez. Cipul trebuie să fi fost îngropat așa de adânc în măduva spinării, că mă mir că au reușit să îl scoată. S-au dus zilele lui de campion de înot la amatori.

Pete clatină din cap.

— Nu-ți pare deloc rău. Ai venit să vezi ce ai făcut.

— Nu, niciodată...

— Știam că ești defectă, Lydia. De cum am venit în școală, toată lumea mi-a spus cât de ciudată ești din cauza fratelui tău mort, dar am crezut că putem fi prieteni.

Mă cuprinde brusc furia.

— Prietenii nu spun minciuni ca să fie primiți în gașca popularilor. Prietenii nu te îmbată ca să sară pe tine, ripostez eu.

— Nu ți-aș fi făcut nimic ce nu voiai și tu să faci, mormăie el.

Năările i se umflă când furia ia rapid locul stânjenelii.

— Dar când ai venit și m-ai sărutat în prag? Atunci ai vrut și tu. Și nu uita că *tu* m-ai păcălit pe *mine* la Glimmer.

Îmi trec mâinile prin păr. Nu așa trebuia să decurgă întâlnirea asta.

— Uite ce, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Totul mi-a scăpat complet de sub control și încerc să îndrept lucrurile.

— N-o să poți îndrepta niciodată ce ai făcut! strigă Pete, roșu la față.

Mă crispez la gândul că mama lui ar putea da buzna peste noi în orice clipă.

Henry apare la ușă și Pete se întoarce surprins spre el.

— Ce căutați aici? întreabă el.

Mă uit la Henry și el mă ținutuește cu ochii lui albaștri care îmi fac inima să palpите. Pete crede că e tot agentul Hali, dar nu am timp să-i explic.

— Lydia, ar trebui să plecăm, mă îndeamnă el.

Dau din cap și îmi șterg lacrimile. Henry a avut dreptate. Nu ar fi trebuit să vin. Latura mea întunecată simțise nevoia să vadă urmările faptelor mele, haosul ireparabil pe care îl provocasem fiindcă l-am lăsat pe Henry să meargă prea departe.

— Iartă-mă, îi șoptesc lui Pete.

— Ieși afară, mârâie el.

Îl urmez pe Henry ieșind din cameră, în jos pe scări și afară din casă. Ploaia îi stropește fata și îi یر? împarte părul în şuvițe groase și negre. În adâncul sufletului simt o durere copleșitoare care refuză să dispară. l-am distrus viața lui Pete. Probabil că nu va mai merge niciodată.

Henry mă trage lângă el. Îmi mângâie părul ud, iar eu îmi apăs fața de pieptul lui așa de tare, că mă tem că ochii o să-mi intre în creier. După câteva clipe, mă duce la mașină, mă așază în scaun și îmi prinde centura de siguranță. Mergem o vreme fără să spunem nimic și eu mă gândesc la Pete cât Henry sparge un sistem necunoscut. Casc și îmi frec ochii umflați. Medicația încă nu mi-a părăsit organismul și plânsul mi-a dat o durere de cap.

— Ar trebui să dormi, Lyd, spune Henry.

— Mi-e frică, șoptesc.

— De ce?

— De alte coșmaruri, răspund eu.

Henry se apleacă și mă pupă pe nas. Îmi vine să îl trag peste mine și să-l țin strâns acolo pentru totdeauna.

— Dacă o să ai vreunul, eu sunt aici, lângă tine.

Mă cuibăresc în scaun și ațipesc cu intermitențe. Henry conduce cu o mână pe volan și cu cealaltă în poala mea, ținându-mă de mână. Are o privire absentă și mă întreb dacă ține mâna pe volan doar ca să nu îl vadă cineva conducând fără mâini. Motorul e un cocon de tăcere și mă împinge înapoi spre somn.

ȘAISPREZECE

Mă trezesc iar când ajungem la un popas. Zorii roz ca o scoică se mulează peste colinele negre din jur.

— Unde suntem? murmur.

— La est de Birmingham, spune Henry, aplecându-se să îmi desfacă centura de siguranță. Mai avem ceva drum, dar m-am gândit că poate vrei să iei micul-dejun.

Intrăm în clădirea principală a popasului ca să căutăm o toaletă. Nu sunt prea mulți oameni înăuntru, dar cei care sunt se holbează la picioarele mele goale. Măcar Henry arată relativ normal, în cămașă și pantaloni, chiar dacă mâneca suflecată e plină de sânge și brațul îi e bandajat până la cot. Mă uit în jur și nu văd niciun magazin care să vândă pantofi sau haine de orice fel. Ignor privirile acestor străini și traversez zona de luat masa către toalete.

Când nu mă vede nimeni, mă stropesc cu apă pe față și la subsuori. Îmi promit că primul lucru pe care o să îl fac când ajungem la hotel o să fie un duș adevărat.

Henry mă așteaptă în fața toaletei. O umbră întunecată i-a răsărit pe maxilarul nebărbierit și mă întreb cum ar fi să-mi trec palmele peste ea. Arată bine. Un freamăt mi se stârnește în stomac când mă gândesc cât de familiar îmi pare, cât de asemănător cu prezența lui Henry de când era în mintea mea. Îmi înăbuș un junghi de vinovăție din cauza agentului Hali. Unde e el acum?

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun? mă întreabă Henry luându-mă de mână când intrăm în zona de luat masa.

Câțiva oameni sunt acolo cu mâncare în față, bându-și lacom ceaiurile și cafelele. Mă hotărâsc să iau un mic-dejun McDonald's, când îmi atrage atenția un televizor gigantic. Henry se uită și el, încremenit.

De pe ecran mă privește chipul meu.

— ... Phelps, o tânără evadată dintr-un spital de psihiatrie din Grenville, Cheshire. BBC dorește să reamintească publicului că domnișoara Phelps a atacat recent o persoană și trebuie considerată periculoasă. Poliția vă sfătuiește să nu încercați să o capturați, ci să sunați la linia lor de urgențe. Autoritățile cred că Phelps călătorește însoțită de un complice, domnul Andrew Hali, care e și el cunoscut poliției...

Chipul lui Henry apare pe ecran, alături de al meu. Sub el începe să ruleze un număr de telefon scris cu caractere mari, roșii.

— Numărul acela redirecționează apelul către sediul central SSP, îmi spune Henry, iar ochii îi licăresc urmărind destinația numărului pe lentilele de contact.

Mi se strânge stomacul și mă fac mică la pieptul solid al lui Henry. Când ajunseserăm aici, lumea se holba la mine, dar am crezut că era din cauză că eram desculță. Poate că ne-a recunoscut cineva. Poate că am apărut la televizor tot timpul cât am fost în mașină și nici nu am știut. Mă uit la pozele noastre. A mea e o veche fotografie făcută la școală, de pe vremea când aveam părul tăiat până sub urechi și pielea mea o luase razna. Henry arată mai tânăr, de vreo 16 ani. Are părul mai lung și nu are urmă de barbă. Dintre noi doi, el e cel mai greu de recunoscut. Mă întreb dacă nu cumva nu s-a bărbierit dinadins.

Pe ecran, prezentatoarea de știri se ceartă cu cineva care vorbește peste ea din fundal. Imaginea se schimbă și o văd pe doctorița Madison coborând din mașină în fața Spitalului de Psihiatrie Grenville. Trânțește portiera.

— Pentru ultima dată, nu pot discuta despre cazuri individuale, există o lege foarte clară ce protejează confidențialitatea dintre doctor și păci...

Reporterul ignoră răspunsul previzibil.

— Confidențialitate sau nu, unul dintre pacienții dumneavoastră e în libertate. Cât de bine păzită e instituția? Publicul merită o explicație.

— Vă înțeleg îngrijorarea, dar pacienții noștri au familii care merită și ele să le fie respectată intimitatea. Vă rog să părăsiți terenul instituției. La revedere.

Prezentatoarea își aranjează foile și se întoarce spre o altă cameră.

— Aceasta a fost doamna doctor Madison de la Spitalul de Psihiatrie Grenville, din Cheshire. Rămâneți alături de noi; vom vorbi în curând despre evadată cu directorul scolii ei, domnul Cramer. Acum discutăm cu corespondentul nostru pe probleme de sănătate mentală, doctorul Singh. Domnule doctor, ce ne puteți spune despre Lydia Phelps și starea ei mintală?

Mă întorc spre Henry.

— Henry, suntem la toate jurnalele de știri. Chiar și tu.

— Mă ocup.

Mă trage lângă el și văd că imaginea televizorului începe să oscileze, străbătută de purici. Pozele noastre dispar din marginea ecranului, apoi dispare toată grafica de pe ecran. Prezentatoarea duce un deget la ureche.

— Ne scuzați o clipă, domnule doctor. Se pare că avem probleme tehnice. Am să citesc eu numărul acela, pentru oricine are informații. Este...

Henry clipește și televizorul schimbă postul. Sunt știrile 1TV, unde e o imagine cu mine – aceeași poză de școală ca și înainte –, iar chipul lui Henry apare imediat alături. Henry se încruntă și ochii îi licăresc în timp ce își croiește drum în sistemul canalului de știri. Imaginea de pe televizoarele din toată încăperea tremură câteva secunde, apoi e acaparată de paraziți alb-negru repetitivi.

Henry îmi masează ceafa.

— Gata. Ne-am scos și de pe celelalte canale de știri.

Cuvintele lui nu sunt așa de liniștitoare pe cât crede el. Era destul de rău că am apărut la BBC și ITV, darămite *celelalte* canale de știri. Mă uit în jur și văd mai multe camere instalate la înălțime și îndreptate spre zona cu mese. Oricine ne-ar putea vedea.

— Și sistemul de supraveghere de aici?

— L-am dezactivat de când am parcat mașina.

Se uită la mine și zâmbește.

— Lyd, totul o să fie bine. Mă ocup eu de SSP. Ce vrei să mănânci?

Am stomacul lipit de gol ce e, dar numai gândul la mâncare îmi cam provoacă greață. Henry îmi spune că trebuie să mănânc ceva și comand pentru amândoi cereale fierte la pachet și pentru el o cafea neagră. Cât așteptăm, am senzația că toată lumea din jur ne privește stăruitor. Mă fac mică și mă înghesui în Henry, cu spatele la oricine s-ar apropia. Henry mă strânge de umăr și toate televizoarele din zona pentru luat masa se opresc de tot. Lumea din jur ridică nedumerită ochii din farfurii.

— Nu-ți face griji.

Când ieșim, Henry mă conduce către o mașină nouă. E o Tesla parcată într-unul dintre locurile cu stație de încărcare și portierele se descuie de îndată ce ne apropiem.

— A cui e mașina asta?

— A mea, spune Henry. Am cumpărat-o și am cerut să mi-o livreze aici.

Își trece palma peste portiera mașinii înainte să o deschidă pentru mine. Ochii îi scânteiază, semn că sparge un alt sistem și mă întreb ce pune la cale.

— De unde ai luat banii pentru asta, Henry?

— De unde vreau.

Îmi observă încruntarea.

— Stai liniștită, nu am lăsat nicio urmă.

— Încercăm să trecem neobservați, corect? Întreb când suntem amândoi în mașină, el la volan.

— Da. Niciuna dintre cumpărăturile mele nu e așa de mare ca să atragă atenția.

Înghit tot terciul de cereale clocotit pe care îl băgasem în gură. Dacă o mașină nu i se pare o cumpărătură substanțială, ce altceva a cumpărat?

— Ce cumpărături? spun înecându-mă.

— Ai să vezi.

la o gură de cafea fără zahăr și mă întreb de unde a știut că avea să îi placă. Odată, într-un episod din 24

de ore la UPU, un pacient care primise un rinichi de la un donator începuse să prindă gustul unor mâncăruri care până atunci nu îi plăcuseră. Mama mi-a spus că era posibil să fi fost lucruri care îi plăceau donatorului. Să fi fost agentul Hali pasionat de cafeaua fără zahăr?

Henry mă surprinde studiindu-l.

— Ce e?

— Detest cafeaua.

Henry se uită în pahar, zâmbind.

— Mie îmi place. Ceaiul e oribil.

— N-ai spus nimic când îl beam eu înainte!

— Nu am vrut să îți spun eu ce să bei, răspunde Henry râzând.

— Dar la Glimmer ai comandat Martini-ul acela în locul meu, fără să mă întrebi, spun, amintindu-mi de avertismentul doctoriței Madison că Henry e dominator. Și mi-ai spus ce să port, mi-ai comandat și rochie, și pantofi, și tot. De ce ai făcut asta?

Henry se încruntă și abandonează complet volanul ca să-mi acorde toată atenția. Încerc să nu mă uit cum manevrăm printre mașinile parcate ca să ieșim în drumul principal.

— Am făcut ceva rău?

— Da... Nu. Nu știu. De ce ai făcut-o?

— Ești frumoasă, Lydia. Am sentimente... foarte puternice pentru tine.

Obrajii lui capătă o nuanță roz. Nu am știut că o Inteligență Artificială poate să se îmbujoreze, dar acum are propriul său corp.

— Am vrut să văd cum ți-ar sta în anumite lucruri, îmi pare rău.

Doctorița Madison mă avertizase că Henry are un comportament dominator, dar, văzând cât e de jenat, îmi dau seama că nu aceasta fusese motivația din spatele gesturilor lui. Nu mi-a ales hainele ca să mă controleze. A făcut-o fiindcă nu știa cum altfel să își exprime sentimentele.

— Poate data viitoare ai putea să mă întrebi, ce zici? Spun. Și mie îmi place să îmi aleg ținutele.

— Sigur.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Iartă-mă. Nu o să mai fac.

Dau din cap și rămânem tăcuți câteva clipe, iar Henry revine cu mâinile pe volan.

După câteva minute, spune:

— Trebuie să dispărem, Lyd. Ce ai zice să te faci blondă?

Trag în jos oglinda și mă uit la reflecția mea.

— Nu vreau să arăt ca mama.

Începe să râdă.

— N-ai să arăți niciodată ca ea.

— Ce-ai zice de roșu?

Răsucesc pe deget o șuviță.

— Cred că nu mi-ar sta rău.

— Nimic nu ți-ar sta ție rău.

Pe suprafața ochilor lui încep să danseze luminițe când accesează un site și îmi face o programare.

Încep să mă obișnuiesc din nou să stau de vorbă cu Henry. E ciudat să îi aud vocea în afara minții mele, acea

voce pe care o cunoșteam așa de bine când era în capul meu, acum în sfârșit întrupată. E adâncă și groasă, nu ca a agentului Hali, ale cărui cuvinte erau încărcate de un ton șiret și mioros. Henry vorbește la fel cum vorbea în vechea lui unitate și în mintea mea.

Îmi aduc aminte când am început să vorbesc cu el, când îi puneam întrebări ca să verific dacă răspunde corect. Nu înțelegea cuvintele compuse. Când îi făcusem upgrade și învățase cum să le folosească, a refuzat să o facă. Nu i se potriveau.

— Cum se face că ți-a luat atâta timp să vii după mine? întreb. Ca să te conectezi la mine ți-a luat doar douăzeci de minute.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți. Nu am preluat pe loc controlul asupra agentului Hali, spune Henry. Am vrut să văd ce făcea, ce plănuia. Pot să îi citesc gândurile la fel cum le citeam pe ale tale când eram conectați. Hali avea de gând să se ducă la spital ca să i se scoată cipul, așa că am fost obligat să preiau controlul. Mi-am pus o pereche de lentile de contact și apoi am venit după tine.

— A spus celor de la SSP ce s-a întâmplat?

— Da. Când au auzit că nu a fost avariat, au devenit foarte interesați. Credeau că a fost rănit ca Pete. Hali credea că cipul meu era stricat sau programat incorect.

Ne uităm unul la altul zâmbind superior.

— Ți mulțumesc că m-ai salvat, spun.

— Îmi pare rău că ai ajuns acolo din cauza mea.

— Ai fi făcut și tu același lucru pentru mine.

— Da, așa e, răspunde Henry și lasă mașina să se conducă singură cât își bea cafeaua.

Întind mâna și îi mângâi ceafa, trecându-mi degetele prin părul negru, scurt. Un gând înfricoșător îmi răsare în creier și devine coplesitor. Henry e unic. Acum mai mult ca

oricând, are preferințe și antipatii. Plănuisem să îl găsesc și, dacă nu reușeam, să îl recreez cumva. Dar fiecare program care l-a alcătuit pe Henry – însăși ordinea în care am apăsător fiecare tastă în toate liniile lui de cod – ar fi fost imposibil de reconstruit cu exactitate. Nu există decât un singur Henry și eu fusesem cât pe ce să îl pierd pentru totdeauna.

E aici fiindcă a promis că nu mă va părăsi niciodată. A venit după mine, respectându-și promisiunea. Cu toate că încă nu prea știu sigur ce anume e, sunt sigură de un lucru: Henry mă vrea.

Și îl vreau și eu.

ȘAPTESPREZECE

Nimic nu rămâne nemișcat prea mult timp în centrul Londrei. Oamenii pășesc chiar în fața mașinii noastre dacă li se pare că au timp să traverseze strada, iar Henry respectă fiecare semafor, ținându-ne captivi minute bune în intersecții. Spune că ar putea schimba culoarea semafoarelor, dar nu vrea să atragă atenția asupra noastră. Sunt camere deasupra fiecărui semafor, la fiecare colț de stradă. E plin peste tot de bicicliști, iar toți pietonii ori fumează, ori se grăbesc să ajungă undeva. După ce am trăit atâta vreme doar cu mama în casa aceea imensă, Londra îmi dă un sentiment de claustrofobie. Mergem bară la bară tot drumul până la hotel.

Când Henry oprește în fața hotelului Rosehall, mă ciupesc ca să mă asigur că nu sunt tot la Spitalul de Psihiatrie Grenville, într-un vis provocat de droguri. Din High Holborn Road se deschide o poartă din fier forjat, lăsându-ne să intrăm. Parcă pătrundem într-un secret aflat în inima metropolei. Fiecare metru al curții vaste e o nestemată în

mijlocul clădirilor construite una în umbra alteia. Piatra imaculată, de culoarea untului, se revarsă în curbe și coloane încrustate, iar fiecare fereastră cu panouri mobile e ornată cu ghivece cu tufe tunse în diverse forme perfecte.

— Am spus să mergem într-un loc discret, șuier eu.

Henry ridică din umeri punându-și haina agentului Hali și ascunzându-și mânecile pline de sânge.

— E aproape complet nesupravegheat de sistemul public.

— Sunt sigură că există o mulțime de pensiuni neconectate la sistemul public de supraveghere, spun când vine să mă ajute să mă dau jos din mașină.

Mă ia de mână când ne îndreptăm spre ușa de la intrare.

— Da. Îmi place mai mult opțiunea asta.

Portarul ne măsoară din priviri, mai întâi pe Henry, apoi pe mine, pentru câteva secunde ce mi se par o veșnicie. Cum se face că de câte ori apărem undeva, eu arăt ca un șobolan scos din canal, iar Henry arată normal? Încă mai sunt îmbrăcată într-o bluză jerpelită cu mâneci lungi și pantaloni de trening care s-au rupt când mi-am luat o seringă în fund. Nu am nimic în picioare. Arăt exact a ceea ce sunt: o pacientă evadată de la balamuc. Încerc să mă relaxez, conștientă că Henry nu m-ar duce nicăieri unde am putea fi recunoscuți. Portarul nu ne lasă să intrăm din cu totul alte motive. Henry ridică o sprânceană și tușește semnificativ. Portarul își lipește pe față un zâmbet și ne deschide usa.

Holul în alb și negru de la intrare miroase a ceară de podele și candelabru sclipitor e cât casa mea de mare. Mesele sunt decorate cu buchete imense de crini orientale, iar duhoarea lor grea îmbâcsește aerul din jur.

— Știu, Lyd, îmi zice Henry.

Îmi citește gândurile chiar și atunci când nu suntem conectați.

Mă trage după el spre recepție.

— Am o rezervare pe numele Smith. Am cerut să ne cazăm mai devreme, îi spune recepționarului.

Omul se uită la mine, apoi iar la Henry.

— Și voi plăti cash.

Henry pune pe tejghea un sul gros de bancnote de douăzeci de lire. Mă holbez la bani. Sunt mai multi decât am văzut vreodată la un loc. Recepționarul mă măsoară din cap până în picioare și simt că mor de rușine. Arăt de parcă Henry m-a găsit pe stradă, e clar că a folosit un nume fals și plătește cash pentru tot. Simt cum o roșeață fierbinte mi se ridică pe gât până la față.

— Bineînțeles, domnule, răspunde suav recepționarul. Voi avea totuși nevoie de un act de identitate.

Henry îi dă un permis de conducere și bărbatul dispare în încăperea din spate. Când se întoarce, îi dă lui Henry un cârd de acces și ne îndrumă către lift.

Henry începe să îi explice ceva despre o livrare și eu mă uit în jur, prin holul de la intrare. Lângă ușă, un bărbat și o femeie zâmbesc ghiduş și se sărută. El îi șoptește ceva la ureche, iar ea îl împunge în joacă în braț de parcă ar fi spus ceva scandalos. Îi privesc cum chicotesc din cauza unei glume pe care nu o aud. Felul în care părul ei lung curge până în talie și zâmbetul degajat pe care i-l aruncă el mă fac să mă întreb cât de simplă și senină trebuie să fie relația lor. Ies amândoi în curtea scăldată în razele soarelui și dispar după poarta care se închide.

Mă uit peste umăr și îl văd pe Henry scormonind prin portofelul altcuiva, cu mâneca îmbibată în sângele altuia. Oare o să fie vreodată și relația noastră așa de liberă și lipsită de obstacole?

— Ești gata? mă întreabă Henry.

Încuviințez și mă conduce pe dalele albe și negre, cu mâna pe spatele meu, de parcă aş purta o rochie de bal cu trenă, nu un trening zdrențuit. Îi accept gestul, lipindu-mă de

mâna lui și inima mi se liniștește sub atingerea sa. Poate că nu o să fim niciodată cum era cuplul celălalt, dar Henry știe întotdeauna să mă facă să mă simt dorită.

Urcăm cu liftul și ne uităm cum orizontul Londrei coboară. Străzi și străduțe se preling prin tot orașul și tot peisajul e străbătut într-o curbă gigantică, greoaie de licărirea Tamisei.

Henry mă strânge lângă el și mă sărută pe tâmplă. Mă conduce spre cameră și eu îl urmez, cu degetele împletite cu ale lui. Nu se uită la numerele de pe uși; știu că și-a afișat pe lentile planul hotelului și îl folosește ca să se orienteze. Mi-e dor să îl am în mintea mea, să îmi proiecteze lucruri pe lentilele de contact și să mă conecteze la tot.

Nu-și bate capul cu cârdul de acces. Clipește către ușa camerei noastre și aceasta se deschide, iar el face un pas înapoi ca să mă lase să intru prima.

Tălpile mele asprite pe coridoarele Spitalului de Psihiatrie Grenville sunt întâmpinate de covorul gros al holului. Acesta dă într-un living cu canapele și fotolii în dungi, peste care tronează o mulțime de perne excesiv de moi. Un bar din lemn închis la culoare ocupă tot colțul din stânga, și o lumină blândă de la veiozele verticale umple camera. Tot mobilierul e orientat către un televizor 8K de 178 de centimetri. Dincolo de el, un balcon de dimensiuni considerabile, ce dă către profilul sclipitor al orașului, dominat de turnul Gherkin.

Camera din stânga e ocupată de un pat imens, acoperit cu cearșafuri apretate, albe și nenumărate perne. Când îl văd, îngheț. E doar un singur pat.

Tresar când Henry apare în spatele meu. Nu îl privesc, dar știu că și el se uită la pat. Mă pupă pe cap și îmi spune că am programare la coafor în douăzeci de minute. Se îndreaptă spre barul din living, iar eu mă duc să mă spăl pe față și mă uit cu jind la duș, însă nu am timp. Henry îmi

zice că pe drum înapoi a comandat pentru amândoi haine de la ASOS, cu livrare în șase ore. Îmi spune că pot să aleg orice vreau, iar ce rămâne o să returnăm. Înțeleg că nici măcar el nu poate scoate haine din pălărie, ca prin farmec, dar mă întristează să mă duc la coafor în pantalonii mei de trening rupți și desculți.

Mă întorc în living, unde Henry stă la bar și soarbe dintr-un pahar de Vesper Martini. Mă cuprind cu brațele.

— Ce s-a întâmplat?

Mă trag de mâneci.

Henry lasă paharul.

— Vin cu tine.

Când mă lasă la coafor, mă sărută în fața coafezei. Are gust de Martini, dar nu e acru sau amar, cum era cel de la Glimmer. E catifelat și îmi poposește pe limbă, cald și delicat. Poate că în sfârșit am prins gustul ginului.

— Ne vedem mai târziu, spune Henry zâmbind și pleacă.

— Dumnezeu mare, chițăie coafeza. E bun *rrrăul*.

Zâmbesc și îmi dau părul după ureche. Mă conduce la un scaun de piele și mă înfășoară într-o pelerină crem. Cu sărutul de rămas-bun al lui Henry pe buze și hainele acoperite, mă relaxez și îi zâmbesc coafezei.

— Ce facem azi? mă întreabă, de parcă aș veni la ea săptămânal.

— Mă gândeam să mă fac roșcată. Nu un roșu-aprins...

— Cupru, decide ea dând din cap și trecându-și degetele prin toată lungimea părului meu de parcă ar fi al ei. Cuprul o să arate senzațional cu tenul tău. Mă duc să amestec culorile.

Mă strânge de umeri și pleacă, iar eu mă relaxez. Mai sunt și alte fete care își aranjează părul ca să iasă diseară la distracție în oraș. Coafezele se agită în jurul meu și aerul se umple de mirosul dulce de produse pentru păr încinse. În

colț e o cameră de supraveghere și mă întreb dacă Henry mă privește.

Zâmbesc larg către ea și scot limba. Bineînțeles că se uită.

După ce îmi decolorează părul, coafeza lasă vopseaua roșie rece să îmi îmbibe scalpul, iar eu îmi îndrept atenția spre TV. O fată cu părul negru vorbește cu un reporter. Îi recunosc bărbia ascuțită și buzele pline. Emma. E îmbrăcată într-un tricou, iar mâneca scurtă îi lasă la vedere cicatricile de pe brațul drept. Mama ei o împinge dintr-o parte, înghesuindu-se să intre în cadru și azvârlindu-și pletele pe spate. Cu stomacul strâns, mă întreb de ce e intervievată Emma. Sigur e vorba de mine. Mijesc ochii ca să citesc subtitrarea din josul ecranului.

— Trebuie să fie o perioadă foarte dificilă pentru amândouă, spune reporterul. Am înțeles de la Scotland Yard că domnul Parry a fost reținut în Insulele Cayman. Aveți vreo opinie despre această situație, domnișoară Parry?

Emma dă din cap.

— Sunt doar recunoscătoare că nu a cheltuit toți banii și că oamenii își vor putea primi înapoi pensiile.

— Desigur. Cred că și ei sunt la fel de recunoscători că le sunt înapoiate, încuviințează reporterul. Dacă ați putea vorbi cu tatăl dumneavoastră, ce i-ați spune?

Emma se uită direct în cameră.

— Tată, dacă te uiți... sper să-ți putrezească oasele în pușcărie pentru ce ai făcut.

Doamna Parry începe să râdă strident.

— Vai, draga mea, ai grijă, că suntem la televizor. Vai de mine, oare de unde le vin copiilor ăstora astfel de idei?

— Nu sunt copil, mamă. Am 18 ani.

Reporterul tușește și trage microfonul spre el.

— Apropo, domnișoară Parry, am înțeles că mergeți la Academia Grenville. O fată din anul dumneavoastră – Lydia

Phelps – a dispărut din Spitalul de Psihiatrie Grenville. O cunoșteți pe Lydia sau ați avea vreun comentariu în legătură cu ea?

Emma tace câteva secunde și se foiește în scaun.

— Nu, nu am niciun comentariu. Nu o cunoșteam prea bine pe Lydia.

Doamna Parry se încruntă.

— Dar erați...

— Am spus că nu eram prietene, o întrerupe Emma. Nu am nimic de comentat.

Correspondentul le mulțumește Emmei și mamei sale și încheie interviul exact când coafeza vine să mă ducă la lavoar să îmi spele vopseaua din păr. În timp ce îmi masează scalpul, mă gândesc la faptul că Emma nu comentase nimic despre mine, cu toate că ar fi avut destule de zis. Ne-am purtat urât una cu alta, dar am senzația că s-ar putea să fi ajuns la o înțelegere.

OPTSPREZECE

Mă îndrept spre cameră și îmi dau seama că Henry nu mi-a dat niciun cârd de acces. Rămân în fata ușii, dar aceasta se deschide cu un clic fără să ciocănesc. Când intru, îl găsesc pe Henry pe canapea, privind în gol fiindcă intră într-un sistem pe care eu nu îl văd. Se ridică și face mare tam-tam pe tema părului meu. Îl privim împreună în oglindă: e neted și lucios ca un bănuț nou-nouț de cupru. Își trece mâinile prin el și îmi spune cât de mult îi place.

Îi zâmbesc.

— Ai văzut știrile?

— Pe ce canal?

— Unu, cred. Interviul cu Emma?

— Da. Tatăl ei a fost găsit și reținut în Insulele Cayman.

Henry zâmbeste larg, cu gura lipită de tâmpla mea.

— Mă întreb cine i-o fi spus unde îl poate găsi.

Zâmbesc și îi povestesc discuția telefonică pe care am avut-o cu Emma când eram la Psihiatrie. Henry încuviințează și adaugă:

— Apropo, te așteaptă o surpriză în dormitor.

Ridic întrebător o sprânceană.

— A venit livrarea de la ASOS.

Începe să râdă când mă vede că scot un chiot și o rup la fugă spre dormitor, gata să pun orice pe mine, numai să arunc la gunoi odată pentru totdeauna ținuta mea de Psihiatrie.

Patul e acoperit de pachete alb-negre. Alături văd două valize noi.

— Henry, ai cumpărat jumătate de site!

— Voiam să-ți poți alege singură hainele, îmi răspunde zâmbind ușor.

Mi se strânge inima realizând că a fost atent la discuția noastră de mai devreme. Aceasta e unul dintre modurile prin care își cere scuze pentru că înainte mia spus el cum să mă îmbrac și mă bate gândul să o sun pe doamna doctor Madison ca să-i spun că s-a înșelat.

— Mulțumesc.

— Nu ai pentru ce.

Mă întorc spre pat și sfâșii pachetele, rup plasticul de pe fiecare articol de îmbrăcăminte pe care îl lipesc apoi de mine, ca să vad dacă mi se potrivește. Henry s-a gândit la toate, nu doar la haine de stradă. Am aici pijamale, lenjerie de corp, pantofi și poșete asortate. Mai găsesc și o poală de farduri pe care sigur Henry o să știe să le aplice mai bine ca mine. Ne întoarcem amândoi cu spatele când încep să smulg hainele de pe mine și să le arunc cât colo. Trag pe mine o pereche de pantaloni scurți de pijama din flanel, în carouri,

și un pulover cenușiu cu umerii goi. Mângâi țesătura, încântată de atingerea moale a unui lucru nou. Savurez faptul că mă simt din nou bine și confortabil, după atâta timp petrecut în frig și singurătate.

Mă întorc iar cu fața și văd că Henry și-a pus o cămașă bleumarin și niște pantaloni cenușii. Croiala îi accentuează umerii lăți și prin cămașa descheiată la gât îi întrezăresc claviculele. Cât am fost la coafor, și-a aranjat altfel părul. Și-a pus în el mai mult gel și are o cărare pe mijloc trasată matematic în care îmi vine să-mi bag degetele ca s-o ciufulesc. Îl studiez când nu e atent și mă minunez de cât de Henry e. M-am întrebat de un milion de ori cum ar arăta. Acum, că e aici, în fața mea, nici nu mi l-aș mai putea imagina arătând altfel. Îmi dau seama că asta m-a făcut să tot lucrez neîncetat ca să-l creez: am văzut personalitatea care ar putea deveni. Dar Henry a fost cel care s-a îmbunătățit ca să se transforme în bărbatul din fata mea. Pentru mine.

Îmi dă următoarea surpriză.

Un pașaport.

Îl deschid și inima mi-o ia razna. Am 21 de ani și în poză am părul roșu. Dar ceea ce-mi atrage atenția e numele meu. Hali, Lydia Jane.

Mă arunc de gâtul lui. Nu reușesc să mă stăpânesc și izbucnesc în hohote de plâns. Henry mă ia în brațe și mă duce în baie. Mă așază pe lavoar și mă tine în brațe, mângâindu-mi părul.

— Lyd, de ce plângi?

— Când eram în spitalul de psihiatrie, nu credeam că o să te mai văd vreodată, nici pe tine, nici cipul tău, spun, cu fața îngropată la pieptul lui. Credeam că ți-am pierdut programul, că o să trebuiască să te recreez, dar știam că n-o s-o mai pot face sub nicio formă. Iar acum ești aici, ai grijă

de mine și îmi promiți viitorul la care visam înainte să se ducă totul de răpă.

Ridic capul ca să îl privesc în ochi.

— Ești aici.

Henry mă trage la loc la pieptul lui. Brațele lui calde îmi înconjoară trupul, făcându-mă să mă simt mică și în siguranță.

— Ți-am promis că nu te voi părăsi niciodată, spune și îmi aud vocea huruind în piept.

Când lacrimile încetează să-mi mai curgă pe obraji, Henry scoate din buzunar un cablu negru.

— Am comandat și asta.

Am mai văzut un cablu ca ăsta, acum câteva zile, dar parcă au trecut ani de atunci. Îl privesc strâmbându-mă. Îmi aduc aminte cât de prost au mers lucrurile când am folosit cablul acela și mă întreb ce are de gând Henry. Își descheie manșeta cămășii și desface bandajul de pe braț, dezvelind o dungă neregulată acolo unde tăiasem ca să îndes cipul lui Henry. Rana încă nu e complet vindecată, dar el o redeschide, făcând o mică incizie cu o lamă. La vederea sângelui care se adună acolo, îi împing brațul deoparte și trag adânc aer în piept ca să-mi controlez greața. Se întoarce cu spatele la mine ca să strecoare cablul înăuntru și tresare, apoi ridică și celălalt capăt.

— Te rog, vrei să te conectezi cu mine?

— Poți să exiști în mai mult de un corp?

— Da, încuviințează. Mi-am updatat programul. Putem vorbi în mintea ta, ca pe vremuri.

Ezit să îi dau brațul. Fără Henry, a fost liniște în mintea mea și mi-a lipsit, dar acum, că are propriul lui corp, e plăcut să vorbesc cu el așa cum vorbesc cu oricine. Însă Henry mai are multe de învățat dacă e să fie vreodată ființă umană. Cea mai bună cale să îl învăț e să mă conectez cu el. Îmi ridic mâneca și îi întind brațul.

— Mi-a fost dor să te am în mintea mea. E prea liniște fără tine.

Îmi ridică bărbia și depune un sărut pe buzele mele.

— Și fără tine e prea liniște.

Îmi acord câteva clipe ca să îmi fac curaj, apoi îl las să îmi taie pielea de deasupra cotului cu mâini sigure, redeschizând rana aceea. Când eram în Spitalul de Psihiatrie Grenville, păstrasem ca pe o comoară semnul ce indica locul unde fusesem cândva conectați, îl mângâiam cu degetele de o mie de ori pe zi ca să-mi amintesc de el. Acum redeschide rana ca să ne reunească. Introduce cablul în incizie și trag adânc aer în piept când filamentele mi se răspândesc tatonând prin vene. Urcă pe braț, căutând cipul.

Când îl găsesc, sar în sus. Un fulger orbitor de durere îmi străbate urlând nervii și explodând în ceafă. Apoi creierul mi-e inundat de un val de gânduri care nu îmi aparțin. E un iureș de senzații, cuvinte disparate și propoziții întregi, toate deodată. E Henry. Zgomotul din mintea mea se stinge când Henry ridică bariere, ca înainte, și mă pot concentra din nou.

Salut, spune el în mintea mea. Cipul din braț zumzăie, făcându-mă să zâmbesc. Mi-a lipsit. Atâta timp cât sunt lângă tine, pot vorbi cu tine și îți pot arăta lucruri pe lentilele de contact.

— Lentilele mele!

Henry îmi întinde o pereche nouă. Când rup folia fiecărui pachet, văd că pe silicon sunt imprimate irisuri de un verde viu. Mă întorc spre oglindă ca să mi le pun și clilesc de câteva ori ca să mă obișnuiesc cu ele. Aflat în spatele meu, Henry îmi zâmbește în oglindă. Păr roșu și ochi verzi.

— Parcă am căzut dintr-o carte cu benzi desenate, spun eu. Nu-mi mai lipsesc decât pistruii.

Henry zâmbește larg și proiectează pe lentile pistrui. Încep să râd când îi văd apărând pe chipul meu, în oglindă.

Ești superbă, mă asigură el și pistruii dispar. Mă sărută pe cap și-și sprijină bărbia pe creștetul meu. Ochii mei verzi îl sorb din priviri. Părul lui negru ca pana corbului și lucios se continuă în sprâncenele groase și pe brațele puternice care mă cuprind. Cămașa închisă la culoare îi pune în evidență pielea bronzată. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Albaștri cum e cerul de vară.

— Îmi pare rău pentru ochii albaștri, Lyd, spune cu un zâmbet timid când îmi citește gândurile.

— E doar o culoare, răspund scuturând din cap. Doctorița Madison chiar m-a ajutat să trec peste câteva chestii.

Mă întorc să mă uit cum trebuie la Henry.

— Cum e cu... știi tu, cu e/ în mintea ta?

Henry ridică din umeri.

— E puțin ca și cum aș avea personalitate multiplă, doar că partea care e el nu va prelua niciodată controlul asupra corpului. În cele din urmă va dispărea.

Chicotește ca pentru sine, privind în gol.

— Vai de mine, nu i-a plăcut deloc să audă asta.

— Bun. A încercat să mă șantajeze și apoi m-a închis la Psihiatrie, timp în care a încercat să-ți spargă programul, spun privindu-l în ochi, conștientă că agentul Hali mă aude și nu poate reacționa. Merită tot ce i se întâmplă.

Mă gândesc la momentele când Henry vorbea în mintea mea în același timp cu cineva cu care discutam fată în fată. Nu reușisem niciodată să mă obișnuiesc să ascult două voci deodată.

— Nu ți se pare năucitor să îți vorbească mai mult de o voce? îl întreb.

Henry zâmbește din colțul gurii.

— Pot să procesez mai multă informație decât poate procesa creierul tău. Îmi pare rău, Lyd. Nu mă deranjează.

Se uită în jos, la cablul dintre noi.

— Ești gata să scoatem asta?

Aprob și strâng din dinți când Henry smulge filamentele cablului din cip, ca și cum ar smulge un plasture. Înfășor hârtie igienică peste tăietura care sângerează din nou. Henry face la fel cu antebrațul lui, scoțând un oftat sonor printre dinți când scoate cablul.

Se uită în jos, la mine. *Sunt încă aici*, spune el în mintea mea.

Mă ridic pe vârfuri să îl sărut, apoi iese, ca să pot face un duș. Nu îi cer eu să plece, dar e obișnuit să nu fie cu mine în baie.

Îmi leg la spate noul păr și mă săpunesc cât pot de mult, pe tot trupul, cu gelul de duș având un parfum exagerat de iasomie. Mă curăț de spitalul de psihiatrie și de alegerile care m-au dus acolo, făcând tot posibilul să nu mă gândesc prea mult la ce s-a întâmplat cu Pete. Tot ce pot să fac acum e să pășesc înainte. Să îl ajut pe Henry să fie cea mai bună persoană care poate el să fie. Mă întreb dacă știe cât de tare îl doresc.

Usa de la baie se deschide și se închide cu un clic.

— Henry?

Nu văd nimic prin norul de abur.

În spatele meu, Henry deschide ușa de la duș. Mă întorc cu fața la el. Tremură puțin și își mușcă buza. Ochii lui albaștri ard, învolburați ca un ocean în clocot. Nu se dezlipesc de pe chipul meu.

Îmi dau seama că mi-a auzit gândurile. A venit fiindcă mă dorește și el.

Lydia, spune în mintea mea.

E o întrebare. Îmi cere permisiunea și mă străbate un fior. Îi răspund trăgându-l în cabina de duș. Hainele i se îmbibă de apă în câteva secunde, dar niciunua dintre noi nu îi pasă. Își lasă capul în jos și mă sărută. E genul de sărut care îmi incendiază șira spinării și-mi face pielea de găină.

Genul de sărut care mi se întipărește în memorie și știu că va rămâne acolo până la moarte.

— Te rog, șoptesc eu.

Buzele lui Henry se mută pe curbura gâtului meu. Sărută pielea de acolo și mă cuprinde cu brațele. Îmi pun mâinile pe pieptul lui și trasez cu degetele conturul claviculelor netede și tari și al maxilarului nebărbierit. Mirosul lui îmi ajunge în nări în straturi. Sub aroma de santal, se simte ceva condimentat și masculin. Îl caracterizează perfect pe Henry. Îl sărut pe gât, disperată să îi simt gustul și să îi cunosc toate secretele, așa cum el le știe pe ale mele.

Când îi deschii cămașa și i-o trag în jos de pe umeri, nu mă pot abține să nu rămân cu ochii la pieptul lui și la mușchii care se văluresc în jos, până la curea. Își scoate pantalonii și închide ușa cabinei de duș. Mâinile lui trec ușor peste șoldurile mele, ajungând la coaste. Mă lipește de faianța lucioasă și mă ridică scoțând un geamăt. Intuiția preia controlul și îi încercuiesc talia cu picioarele.

Când trupurile ni se contopesc, scot un țipăt și îmi îngrop fața în umărul lui. Henry mă ține în brațe până ce durerea lasă loc plăcerii și corpurile noastre sunt transformate sub suvoiul de apă.

Henry se sprijină cu un braț de perete și cu celălalt mă ține strâns lângă el. Am urechea lipită de inima lui. Fiecare bătaie mă face să îl iubesc și mai mult, îmi reamintește ce a făcut pentru mine.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat viață, șoptește el.

Clatin din cap, lipită de pieptul lui, ascultându-i bubuitul inimii.

— Tu mi-ai dat mie viață. Te iubesc, Henry. Știi asta?

Henry mă strânge mai tare la piept. Îl simt cum îmi scanează fiecare colțișor al minții în timp ce mă ține în brațe și mă mângâie pe spate, iar aburul se răsucesc în jurul

corpurilor noastre. Îi aștept răspunsul cu respirația ținută. Aproape că mă aștept să-mi dea un răspuns constând din cifre de unu și zero sau o explicație despre limitările programului lui.

— Și eu te iubesc, Lydia.

La auzul cuvintelor lui, o căldură plăcută mi se înalță în piept. Nu mi le-a mai spus nimeni, niciodată, și sunt surprinsă de senzația de împlinire pe care mi-o aduc, făcându-mă în același timp să îmi doresc cu disperare mai mult.

Cu câteva vorbe, Henry a depășit cu ani-lumină programul pe care m-am apucat să îl creez în urmă cu trei ani. Dacă Henry e capabil de iubire, înseamnă că a atins un nivel de conștiință la care nu m-aș fi așteptat niciodată. Ideea că ar putea fi comparat vreodată cu ceva fără simțire e complet greșită, fiindcă *poate* simți. Simte. A devenit mai mult decât vor fi vreodată chiar și unii oameni. Dar, după ce am trecut prin ce am trecut la Psihiatrie, o anumită întrebare îmi arde pe limbă.

— Dar vinovăție? Te simți vreodată vinovat?

— Vinovăția e un sentiment care nu îmi este familiar, spune el, iar mie mi se strânge inima. Dar simt regret din cauza timpului pe care l-ai petrecut la Psihiatrie. Mă uit la amintirile tale și îmi dau seama ce chin a fost pentru tine, cât de mult te-ai îndoit de tine. Nu îmi place că ai fost închisă acolo singură, fără mine.

Mă cuibăresc la pieptul lui. E capabil de simțire, dar dacă se simte vinovat că a încercat să îi ia corpul lui Pete, nu o arată. Însă știu că mă iubește, iar asta e suficient ca să pot construi mai departe.

— Trebuie să devii o persoană mai bună, pentru mine, spun eu. Poți să faci asta?

— Fac orice pentru tine, Lyd. Doar știi.

— Știu, răspund zâmbind.

— Vrei să spargem ceva? mă întreabă după o vreme.

— Oricând.

Stăm întinși în pat împreună, uitându-ne în tavan, îi arunc o privire. Are ochii sticloși și irisurile lui albastre pâlpâie în timp ce extrage informații și le proiectează pe lentilele sale. Le proiectează și pe ale mele. Afișează tot ce găsește despre agentul Andrew Hali, dar după un certificat de naștere se oprește brusc.

Mă așteptam la mai mult. Fișe dentare, dosar medical, conturi bancare. Henry e un hacker prea bun ca să găsească doar un certificat de naștere.

— Nu mai găsesc nimic altceva, spune Henry în mintea mea. Asta e tot.

— Imposibil, trebuie să mai fie ceva.

Mă ridic în capul oaselor și mă uit cum Henry sparge site după site, caută, verifică, scotocește după orice frântură de informație.

— Lyd, nu are absolut nicio urmă în lumea digitală. Nu există decât un certificat de naștere.

Mă uit la mâna din mâna mea și mă întreb cui îi aparține de fapt. Agentul Hali venise la școală ca să găsească persoana care spărsese IBI. A avut puterea necesară ca să mă închidă într-un spital de psihiatrie. O astfel de persoană trebuie să aibă mai mult decât un certificat de naștere pe numele său. Deodată, corpul lungit lângă mine mi se pare anonim. Era măcar Andrew Hali numele lui adevărat?

— Nu contează, îmi spune Henry, citindu-mi gândurile. Tot pot să o rezolv.

Sparge sistemul unui cabinet de medicină de familie local și scoate un certificat de deces, copiază detaliile luate din altă parte, schimbă numele și transferă semnătura digitală a doctorului pe noul certificat. La cauza decesului, Henry scrie *infarct miocardic*. Îl trimite să fie autentificat de un notar și închide sistemul. Se întoarce pe-o parte. Greutatea lui îmi

apasă trupul. Îmi sărută nasul, bărbia, gâtul, făcându-mă să râd. Rămânem treji toată noaptea ca să stăm de vorbă. Și ca să nu stăm de vorbă.

NOUĂSPREZECE

Corpul de lângă mine se mișcă și mă trezește. Henry se ridică pe marginea patului. Pe jumătate adormită, îl aud cum formează un număr la telefonul de pe noptieră și murmură câteva cuvinte pe care urechile mele buimace de somn nu le pot desluși. Se ridică în picioare, cu spatele la mine.

— Henry?

Se întoarce și văd că e ceva în neregulă cu ochii lui. Au același albastru de cristal, dar sunt mijiți. Turbați de furie. Face un salt și într-o secundă e călare peste mine. Mă înșfacă de gât cu amândouă mâinile. Țip, dar iese doar un gâlgâit. Îmi apasă traheea cu degetele mari, zdrobind-o și forțându-mă, astfel, să mă supun.

— H-Henry!

— Nu mai e, Phelps! șuieră el.

Dau din picioare, zdrobită de greutatea lui. Încerc să-mi ridic genunchii ca să îl lovesc în spate, dar agentul Hali se apasă și mai greu pe mine și mă strânge și mai tare de gât sfredelindu-mi ochii cu privirea lui.

— Să știi că stăm de vorbă, eu și cu iubitul tău hot de? *

trupuri, spune el târăgănat. Eu îi povestesc toate modurile în care pot să îți fac rău, iar el îmi spune că o să-mi facă și mai rău dacă o să încerc vreodată.

Se apleacă și apasă și mai tare pe gâtul meu, râzându-mi în ureche.

— Dar el nu e aici, corect?

Nu pot să respir. Îmi simt capul fierbinte și în spatele ochilor se acumulează presiunea. Renunț să mă mai lupt cu mâinile lui și trec la zona delicată dintre picioare. Ciupesc pielea încrețită de acolo și trag tare de ea. Hali scoate un urlat și mâinile lui zboară de pe gâtul meu. Îl dau jos de pe mine cu un șut și cade la podea icnind.

Aerul năvălește urlând înapoi în plămânii mei. Cu respirația întretăiată mă reped spre marginea patului, zbătându-mă să scap de cearșafurile încâlcite în jurul picioarelor. Mă prăbușesc la podea, mă târăsc spre baie și mă încui înăuntru. O secundă mai târziu, agentul Hali bubuie în ușa care se zgâlțâie din balamale, iar eu, sprijinită de ea, resimt în tot corpul fiecare izbitură.

— Treci încoace, scârbă nenorocită! Te omor, auzi?

— Henry! țip. Controlează-l!

Stau cu spatele lipit de ușă, trăgând lacom aer în piept. Nu îl aud pe Henry în capul meu. Mintea mea e la fel de tăcută ca atunci când eram la Psihiatrie. Agentul Hali continuă să se izbească în ușă, azvârlindu-se în ea cu toată greutatea. O dată. De două ori. De trei ori. Încuietoarea se zgâlțâie, amenințând să se rupă.

Lângă toaletă se află un șnur pentru urgențe. Dacă trag de el, cineva o să sune la telefonul montat pe perete și eu o să pot striga după ajutor. Mă îndrept spre el în patru labe, cu sângele bubuindu-mi în urechi. Când aproape am ajuns, bubuitul din ușa de la baie încetează.

Se așterne liniștea. Simt cum tensiunea se adună în vezica mea urinară.

— Lydia?

Mi se taie respirația în timp ce în minte mi se revarsă un val de gânduri și imagini.

Lyd, eu sunt, spune Henry în mintea mea.

S-a terminat. Mă prăbușesc pe podea. *Henry, ce mama dracului s-a întâmplat?* Întreb în gând. Mă duc la ușă și o descui. Henry mă privește cu ochii mari.

Îmi pare tare rău, Lyd. Încearcă să mă tragă la pieptul lui, ca să mă cuprindă în brațe, dar mă scutur din mâinile lui.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi ignoră încercările de a-l alunga și își ridică mâinile spre fața mea, ca să-mi atingă delicat cu degetele gâtul care mă doare. Îl studiază încruntat.

— Îmi updatam programul. Am crezut că dacă doarme, probabil că nu avea să observe că am dispărut.

— Ești nebun? A fost o idee cum nu se poate mai proastă!

— Iartă-mă. Tu nu observai niciodată când mă updatam în timp ce dormeai. E mai rezistent decât am crezut.

— Putea să mă omoare!

Îmi ating gâtul. Mă doare când înghit și nu am nevoie de oglindă ca să-mi spună că o să se umfle ca un strugure copt. Henry se trage de boxeri și se strâmbă. Probabil că încă îl doare acolo unde l-am înșfăcat pe agentul Hali ca să îl dau jos de pe mine.

— Nu îmi pare rău, spun cu un râs scurt.

— Presupun că meritam.

Henry mă trage la pieptul lui. Inima îi bate calm, liniștitor. Închid ochii și îi ascult ritmul. E al lui Henry.

Mă apucă de umeri. *Ceva nu e în regulă*, spune în mintea mea.

— Ce?

— Agentul Hali. A sunat undeva.

Henry extrage informația din creierul agentului Hali și se încruntă.

— A sunat la SSP. Trebuie să plecăm.

Fereastra din dormitor se face țândări cu un bubuit. Pe pat aterizează un recipient de metal și scot un țipăt când din el izbucnește un nor alb, care umple camera. Henry mă

împinge în living. Închide cu un șut ușa dormitorului și eu iau perne de pe canapea ca să astup crăpătura de sub ușa și să nu se strecoare gazul.

— Gaz lacrimogen, spune Henry. M-au luat prin surprindere. Acționează în tăcere, fără comunicații, ca să nu îi detectez.

— Cine?

SSP, îmi explică Henry în mintea mea. Se uită pe geam și ochii îi licăresc. Zgârie-norii ne răspund sclipind și ei. *Au venit să ne captureze.*

— Ce faci? întreb văzând că irisurile îi licăresc fiindcă se uită la ceva ce eu nu văd.

— Învăț lupta corp la corp, răspunde el. Așa cum am învățat să te fardez. Înghit în sec, întrebându-mă dacă vom ajunge într-adevăr să ne luptăm pe viață și pe moarte, apoi îmi amintesc că agentul Hali m-a închis într-un spital de psihiatrie. SSP nu se joacă. Și dacă Henry poate deveni maestru la machiaj într-o clipită, atunci sunt sigură că poate învăța să ne apere cu aceeași măiestrie.

— Nu omorî pe nimeni.

— Lydia...

— Nu. Sunt oameni, Henry. Nu uita ce mi-ai promis.

Dă din cap, privindu-mă cu ochi limpezi.

— Fără omoruri.

Doi agenți trec prin fereastra de la living, umplând covorul de cioburi. Țip și mă fac mică, lipită de ușa de la dormitor. Henry e peste ei într-o secundă, împărțind pumni și lovituri cu picioarele. Armura lor căptușită îmi amintește de o echipă antitero SWAT, din filmele americane, dar le e potrivnică, fiindcă e greoaie și le stânjenește mișcările. Încearcă să îl înșface pe Henry, dar el se apleacă și se răsucește, scăpându-le printre degete, într-un dans sălbatic. Brațele lui aplică lovituri iuți, ținute către zona neprotejată de la baza gâtului.

Unul dintre agenți se prăbușește după ce primește un pumn de la Henry, iar eu scot un urlet când un altul dă năvală pe ușa camerei. Mă târăsc în spatele barului și adun sticlele de alcool dosite acolo. Una are formă de craniu și o azvârl către cealaltă parte a camerei. Se sparge de casca unuia dintre invadatori, care înjură și pornește poticnit către mine.

Henry își continuă ploaia de pumni și picioare; e un vârtej de membre zburătoare care sare de pe o mobilă pe alta sau o împinge în calea atacatorului.

Îi urmez exemplul și continui să arunc cu sticle în bărbatul care vine spre mine. O sticlă de gin i se face zob la picioare și aerul se umple de aroma de ienupăr. Rânjește sub vizieră și mă fugărește către celălalt capăt al barului. Îmi simt inima în gât, dar am gura uscată. Doar ce am scăpat din ghearele agentului Hali și acum trebuie să fac față altui dement. Agentul SSP sare peste bar și eu dau înapoi.

Dinspre fereastră vine o pală puternică de vânt și păcănitul asurzitor al unei mașinării. Risc să arunc o privire și văd cum forma întunecată a unui elicopter alunecă printre clădiri și se poziționează în dreptul balconului nostru. Aerul năvălește în cameră făcându-mi părul să îmi biciuie fața. Atacatorul meu profită de ocazie și mă trânteste la pământ.

Henry! tip în gând.

Nu se uită spre mine, dar face o manevră care îi trimite adversarul în plonjeu direct în televizor. Ecranul se face praf la impact și agentul rămâne inconștient pe podea. Elicopterul scoate un scheunat apropiindu-se și mai mult de hotel. Văd înăuntru alți doi bărbați care se pregătesc să sară în balcon.

Agentul SSP e azvârlit de pe mine direct în barul din spatele lui. Henry mă culege de pe podea și mă strânge

lângă el. Clipește și elicea elicopterului începe să dea rateuri. Din cabină se aude tiuitul unei alarme, iar aparatul pierde altitudine și începe să se prăbușească. Bărbații dinăuntru se agită să ajungă pe locurile lor, dar alunecă de-a lungul punții către cabina pilotului.

Mă întreb dacă Henry îl va izbi de pavaj, trimițând toți oamenii de la bord la pământ odată cu el. I-am spus de două ori lui Henry să nu ia vieți, nu pot să îi mai spun o dată. Trebuie să decidă singur.

Elicopterul stă atârnat lângă hotel, plutind în aer cât se hotărăște Henry ce să facă cu el. Mă strânge mai tare. Mă crispez în așteptarea scrâșnetului asurzitor al metalului prăbușit pe pavaj, dar acesta nu vine. Păcănitul elicei se intensifică și elicopterul se ridică deasupra clădirii noastre îndepărtându-se deasupra orașului.

— Unde îi trimiți?

— Cât de departe îi va ține combustibilul.

Ghemul strâns care se forma în pieptul meu se topește. Henry a luat decizia corectă. E un rezultat mai bun decât un morman de metal și cadavre.

— Mulțumesc.

— Înțeleg cine vrei să fiu, Lydia. Și înțeleg și cine nu vrei să fiu.

— Ce voia SSP?

— Pe mine. Și să le spui cum m-ai construit. Agentul Hali i-a sunat și le-a spus unde sunt. Al naibii ticălos parșiv!

E prima dată când îl aud pe Henry înjurând.

— Scuze, spune el citindu-mi gândurile. A chemat SSP-ul, te-a atacat și a încercat în mod deliberat să nu se gândească la telefonul dat, ca să ne țină în hotel suficient de mult timp pentru a fi prinși.

Henry bate cu palma în tejgheaua barului.

— Nu o să se mai întâmple a doua oară.

Mă sâcâie anonimatul agentului Hali. A sunat după întăriri și SSP-ul a trimis oameni înarmați și elicoptere.

— Ce putem face?

Henry strânge din dinți.

— E timpul să punem capăt SSP-ului. Aveam de gând să aștept până ajungeam undeva, mai departe, dar e bine și acum. După ce termin cu ei, o să aibă noroc dacă o să mai poată încărca ceva pe un stick USB.

Înainte, nu aș fi ratat pentru nimic în lume ocazia de a sparge un sistem ce aparținea cuiva care încerca să ne facă rău. Aș fi stat cu brațele încrucișate și m-aș fi uitat cum Henry le-ar fi făcut zdrențe toată existența digitală, l-aș fi lăsat să șteargă și să rescrie tot. Să îi distrugă. Îl iau pe Henry de mâna netedă și caldă. Acum e aici. Mult timp, prezența lui a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit, iar acum, că îl am, nu îmi mai pasă de nimic altceva.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm și gata, spun. Poți împiedica SSP-ul să ne urmărească.

— E mai bine să mă ocup de ei acum.

— Dar putem să fugim, insist eu.

Ochii albaștri ai lui Henry mă ținutuesc într-un fel care-mi dă fiori.

— Nu sunt tatăl tău, spune el. Eu nu voi fugi.

Declarația îmi pune un nod în gât. Îi cerusem să fie o persoană mai bună, dar la mine nu mă gândisem. Are dreptate. Dacă fugim acum, nu suntem cu nimic mai buni ca tata. Îmi spusese să îmi rezolv problemele, dar el nu și le rezolvase pe ale lui. Dacă ne ocupăm acum de SSP, nu va mai trebui să ne facem griji niciodată din cauza lor.

— Bine. Atâta timp cât...

— N-o să omor pe nimeni, Lyd.

Lentilele mele de contact prind viață când Henry îmi proiectează pe ele operațiunea, ca să văd ce face. Ia urma numărului afișat la jurnalul BBC și îl găsește într-o clădire

din Londra. Nici nu apuc să respir, că e deja în sistemul lor – pe ochiul meu stâng apar șiruri de cod, iar pe dreptul, camere de supraveghere. Luăm la rând încăperi pline cu birouri și computere, turnuri de servere, cutii de componente și piese.

Acum e în serverele lor, făcând bucați sistemul de protecție ca să intre concomitent în software și hardware. Mă uit prin camera din sala serverelor cum face siguranțele să sară și supraîncarcă și cablurile care leagă computerele din birouri în rețea.

Torentul de cod de pe lentila stângă se poticnește.

— Henry?

— Ceva nu e în regulă.

Henry se încruntă, iar codul se oprește, punând capăt operațiunii. După o clipă pornește din nou. Dar e altfel. Se mișcă prea repede, scăpat de sub control. Nu e Henry. Prind frânturi de cuvinte din codul ce îmi vâjâie prin fața ochilor. E un virus.

Henry deschide gura și scoate un țipăt, ducându-și mâinile la cap. Cipul din brațul meu tresaltă, trimițând către creier un impuls ascuțit, care îmi taie respirația. Gândurile lui Henry sunt valuri gigantice care se sparg. Pentru o fracțiune de secundă, pot să îi citesc gândurile așa cum le citește el pe ale mele. Virusul a fost codat anume pentru el. SSP i-a anticipat atacul. Reușiseră să culeagă suficiente informații din cipul lui ca să inventeze o procedură de siguranță, în caz că Henry s-ar fi dovedit vreodată greu de supus. El încercase să supraîncarce serverele SSP, dar făcând asta, activase virusul și acesta La infiltrat prin propriul port de acces.

Undeva, dedesubtul acestui iureș, aud un râs. E rece și sălbatic. Agentul Hali așteaptă, pândind în tenebre, până ce va putea recăpăta controlul.

— Îmi voi... închide... legătura cu tine, icnește Henry.

Informația de pe lentilele mele de contact dispare și în mintea mea se așterne tăcerea, de parcă cineva ar fi oprit un televizor dat la maximum. Mă uit la Henry. Are dinții înțeleștați și fruntea încrețită. Brațul îi tresaltă și mâna i se înțeleștează pe bicepsul meu. Ochii lui albaștri se uită direct în ai mei.

— Fugi! șuieră el.

Un șuvoi de gheață îmi șerpuiește prin vene. Mă dau înapoi, iar Henry se prăbușește la pământ. Tremură și gâfâie. Sunt deja la câțiva pași buni distanță, când mă opresc. I-ar fi fost ușor să fugă, dar a ales să rămână și să aleagă calea cea mai dificilă, să dea piept cu amenințarea.

Undeva, în adâncul minții, îl văd pe tata urcând în mașină și plecând. Întinsesem mâna către el – îl implorasem să se întoarcă la mine cu fiecare fibră a ființei mele care mă făcea să fiu a lui. Tot timpul crezusem că eram ca tata, fiindcă arătam la fel și împărtășim aceeași dragoste pentru computere. Dar asta nu înseamnă că suntem la fel.

Alerg spre Henry și îi cuprind fața în palme, lipindu-mi fruntea de a lui.

— Nici eu nu sunt tata. Nu te voi părăsi, așa cum ma părăsit el pe mine. Suntem o echipă. Luptă, Henry. Poți să îi faci față.

Scrâșnește din dinți și fruntea i se acoperă de transpirație.

— Trebuie să îi dau drumul lui Hali, icnește Henry. Numai așa...

Mă împinge și cad la podea.

— Fugi!

— Nu, spun luptându-mă cu lacrimile. Nu te părăsesc. Te-am pierdut o dată, nu o să te mai pierd a doua oară.

În depărtare se aude un bubuit asurzitor. Fără Henry care să îi spună încotro să o ia, probabil că elicopterul a recăpătat controlul și s-a întors.

— Henry!

Îl apuc de subsuori și încerc să îl trag către ușă, dar e prea greu. Se zbate, luptându-se să păstreze controlul asupra agentului Hali, și se prăbușește iar. Își apasă tâmpilele cu palmele. Televizorul pâlpâie și moare, iar becurile se aprind și se sting continuu.

Inima îmi sare din piept când ușa se dă de perete și năvălesc înăuntru și mai mulți agenți decât înainte. Unul dintre ei vine spre mine cu brațele deschise ca și cum încearcă să mă calmeze. Dau înapoi în timp ce înaintează către mine. O agentă murmură ceva în telefon și păcănitul elicopterului devine asurzitor. Henry urlă, căzut la podea. Doi agenți SSP coboară pe funii și aterizează în balcon. Își îndreaptă pistoalele-mitralieră către Henry.

Suntem înconjurați.

Îngenunchez, îl sărut pe Henry pe obraz și îi inhalez mireasma caldă.

— Nu te părăsesc.

Sunt apucată de brațe și luată pe sus de lângă el.

Când am fost arestată în Glimmer, mă zbătusem și dădusem din picioare, opunând rezistență tot drumul până la mașina poliției. Acum îmi păstrez calmul cât sunt escortată din hotel și prinsă în centuri în elicopter. Henry e imobilizat pe podea. Nu știu unde ne duce SSP-ul, dar suntem duși acolo împreună, și asta e suficient pentru mine. Henry se zvârcolește în legături, ducând un război pe două fronturi – încearcă să înfrângă virusul și să păstreze controlul asupra agentului Hali.

Sunt flancată de doi agenți, iar în fața mea e un al treilea, cu părul roșu. Îmi întinde niște căști, care anulează cea mai mare parte a zgomotului făcut de elicea care spintecă aerul. Stomacul mi se întoarce pe dos când începem să ne ridicăm și clădirile se fac tot mai mici sub noi.

Agentul roșcat se uită în jos la Henry, care se zvârcolește rostogolindu-se pe podea, și rânjește larg, acid.

— Se pare că băiatu' tău are mari frământări interioare.
— Ce i-ați făcut?
— O să trebuiască să aștepți până ajungem la sediu ca să afli.

Mă aplec să îl iau de mână pe Henry. Îi simt degetele asudate și strânsoarea mult prea puternică.

Nu știu dacă e Henry, care se străduiește să nu se dea bătut, sau agentul Hali care încearcă să-mi zdrobească oasele.

Ignor durerea și mă uit pe geam, la capilarele de beton ale Londrei. Pare că ne îndreptăm spre o clădire cenușie, masivă, fără niciun ornament, pe care o recunosc din hackingul făcut mai devreme de Henry. Nu am observat până acum, dar văzută în realitate are zero farmec arhitectural, nu are nici măcar ferestre. E doar un bloc solid de beton. Până și spitalul de psihiatrie avea ferestre, cu toate că erau cu gratii. Aici nu e nimic de felul ăsta.

Hai, Henry, spun în gând. Am nevoie de tine.

DOUĂZECI

Când intrăm în clădire, Henry e luat de lângă mine. Nu știu unde e dus și, când întreb, nu îmi răspunde niciunul dintre agenți. Sunt ținută de braț și condusă prin mai multe coridoare albe și apoi împinsă pe ușa unei încăperi șterse, cu aer stătut și fără ferestre. La masă stă așezat un bărbat cu ochi cenușii și început de chelie. Agentul roșcat mă pune pe scaunul din fața lui și pleacă.

— Bună ziua, domnișoară Phelps. Sunt agentul Dixon, spune bărbatul.

— Ce vrei?

— Îmi pare foarte bine să ne cunoaștem, în sfârșit, personal, spune el, de parcă l-aș fi întâmpinat cu brațele deschise. Agentul Hali era cu ochii pe tine de ceva timp. Și-a dat cuvântul că ești unul dintre cei mai buni programatori pe care i-a întâlnit vreodată. Acum ne dăm seama că observațiile lui au fost corecte.

— Eu, în schimb, nu am nimic bun de zis despre agentul Hali, i-o tai eu. Spune-mi ce vrei.

— Foarte bine, încuviințează agentul Dixon. Am nevoie de ajutorul tău. Soarta noastră, ca specie, va fi decisă de capacitatea ta de a valorifica potențialul Inteligenței Artificiale, iar SSP trebuie să fie vârful de lance în această campanie. Tu îți dai seama ce ai creat? IA-ul tău e ca acea carte extrem de rară, ce rezultă când un milion de maimuțe bat aleatoriu la un milion de mașini de scris timp de un milion de ani.

— Îl cheamă Henry. Și e o persoană, nu un obiect.

— Henry e periculos, mi-o întoarce agentul Dixon. Cu siguranță îți dai seama că e capabil să facă orice vrea, nu-i așa?

Mă foiesc în scaun. Nu am uitat că Henry ar fi putut ucide până acum mulți oameni dacă nu l-aș fi oprit. Fără sentimentul de vinovăție, e comparabil cu un psihopat.

— Nu va face rău nimănui. Mi-a promis.

— Da...

Ochii agentului Dixon mă măsoară din cap până în picioare.

— Pare legat de tine într-un fel aparte. De ce?

— De ce face cineva ceva? Henry poate să facă alegeri, ca toată lumea.

— Dar nu are principii morale, cum avem noi doi. Nu e o persoană completă, corect?

Henry are anumite gusturi pe care nu le împărtășesc. Mie nu-mi place nici cafeaua, nici ginul, dar lui îi plac. Știe ce îi

place, exact ca oricare altă persoană. Doar pentru că Henry nu a învățat pe deplin principiile morale nu înseamnă că nu e capabil să le învețe.

Mă las pe spătar. Nu știu ce vrea Dixon, dar sigur nu să stăm la taclale.

— Nu cred că m-ai adus aici ca să dezbatem aspectele etice ale creării unei Inteligențe Artificiale, spun eu.

— Perfect adevărat. Să trecem atunci la subiect.

Agentul Dixon împinge spre mine un bloc cu coli galbene și un pix.

— Ești singura persoană din câte știu care poate crea ceea ce vrem și suntem dispuși să îți oferim o înțelegere. L-am infectat pe Henry cu un virus. E echivalentul digital al demenței. Chiar acum îi distruge sistemele mai repede decât poate el să le rescrie, ceea ce e mare lucru.

Ridică mâna ca să mă împiedice să îl întrerup.

— Îți voi da antidotul pentru virus, dar vrem ceva la schimb. Trebuie să lucrezi cu noi. Să ne înveți să construim alt IA.

Mă uit la blocul în care nu au cum să fie mai mult de treizeci de coli de hârtie și scot un hohot de râs.

Dormitorul meu era tapetat cu pagini, diagrame, hărți. Unii dintre algoritmi continuau pe pereți, scriși cu carioca. Podeaua era un covor de plăci de bază și cabluri, cipuri și cânduri, toate conectate între ele.

— O să am nevoie de un computer.

Agentul Dixon ridică o sprânceană. Nu e chiar așa de prost încât să mă pună în fața unui calculator.

— Nu prea cred, domnișoară Phelps. Va trebui să te descurci cu ce ai.

— Nu m-a apucat așa, într-o bună zi, să mă așez la birou și să îi scriu programul. Mi-a luat trei ani.

Îmi vine să zic că am avut și ajutor – tata m-a încurajat când am învățat să programez, însă doar ma supravegheat.

Henry îmi aparține mie mult mai mult decât i-a aparținut vreodată tatei.

Dixon insistă:

— Atunci ți-aș sugera să te grăbești.

Înghit în sec, șocată de firescul aparent al întregii situații.

— Și dacă refuz?

Agentul Dixon mă privește în ochi.

— Nu ar fi recomandabil. Tu ai ce vreau eu, iar eu am ce vrei tu. Nu sunt un monstru, domnișoară Phelps, dar știu ce te motivează și sunt pregătit să fac orice e necesar. Ai înțeles?

Pune pe masă un laptop și îl întoarce cu fața spre mine. Pe ecran văd un cabinet medical cu rafturi din podea până în tavan și un covor verde-brad. Pe o canapea stau două persoane.

— *Cum e Henry? Prietenul tău*, întreabă doctorița Madison.

— *E protector*, răspund după câteva clipe, și vocea îmi răsună metalic în difuzoarele laptopului.

— *Ce face ca să te protejeze?*

— *Îmi ia apărarea atunci când nimeni nu o face. E totdeauna alături de mine.*

Dixon închide capacul.

— Îmi este foarte clar că și tu ești la fel de protectoare față de el. La urma urmelor, ai ales să te internezi într-un spital de psihiatrie ca să îl protejezi. Nu?

Mă uit furioasă la el. Crezusem că eram supravegheată de agentul Hali, dar acum îmi dau seama că implicarea SSP-ului era mult mai profundă. Hali era o rotită într-un mecanism și îmi vine să îmi dau palme că m-am concentrat exclusiv asupra lui. Henry a văzut imaginea de perspectivă. Încercase să se ocupe de problemă și totul s-a dus de râpă. Virusul l-a doborât. Dixon știe cât de vulnerabil e acum.

Inspir adânc, poticnit.

— Ce fel de IA ar urma să programez?

— Avem nevoie de un paznic. De cineva care să stea cu ochii în patru după viruși distructivi și programe având ca scop să ne infiltreze țara. Programul tău IA ne va ajuta să găsim potențiale amenințări, să blocăm atacurile altor țări și să le identificăm sursa.

Domnișoară Phelps, armamentul nuclear, armamentul chimic, toate sunt irelevante. Acum e momentul să ne facem griji din cauza atacurilor cibernetice. Războaiele IA sunt inevitabile. Trebuie să fim pregătiți pentru ele.

— Deci nu vrei un alt Henry?

— Nu tocmai. Vrem ceva *similar* cu Henry, spune el. Cu suficientă conștiință de sine ca să funcționeze inteligent, dar care să poată până la urmă să fie controlat. Limitat de Cele Trei Legi ale Roboticii ale lui Asimov.

Clatin din cap.

— Orice program aș construi pentru voi va deveni în cele din urmă conștient de sine și va evolua așa cum a făcut și Henry. El va alege dacă să respecte regulile sau nu. Nu îl pot forța să se supună.

Agentul Dixon se sprijină de spătar reflectând la spusele mele.

— Poate că ar fi bine să discutăm altă dată despre cum îl putem controla. Deocamdată ne vom mulțumi să învățăm de la tine cum să construim unul.

Fiecare fibră a ființei mele urlă de frustrare din cauză că nu am deloc de ales, că Henry e deja distrus, poate chiar ireparabil, din cauza acestui om. Și acum stă și îmi face morală despre cât de periculos e Henry, când el e cel care ne ține ostatici, fiindcă are antidotul.

— Te las să te gândești la oferta mea și poate că ar fi bine să ai ceva să-mi arăți când mă întorc.

Dixon se ridică să plece.

— Nu poți să mă lași în celula asta! spun întorcându-mă spre el. Nu ești guvernul, fir-ar al naibii!

Mă întrerup când agentul Dixon îmi aruncă un zâmbet superior. Deodată, toate piesele se aşază la locul lor: de ce agentul Hali o corectase pe profesoara noastră de 1T spunând că era „domnul Hali”, ca să încerce să pară mai puţin oficial, dar nici nu a clipit când îi spusese eu „agentul Hali”. De ce a avut autoritatea să mă închidă la Psihiatrie când nu am făcut ce voia. De ce nu exista nicio urmă a existenței lui, cu excepția unui certificat de naștere – o anomalie într-o lume în care toată lumea are o amprentă digitală.

Nu era doar un agent care lucra pentru o companie de protecție contra crimelor cibernetice. Era agent *guvernamental*. Henry trebuie să fi știut. Putea citi gândurile lui Hali așa cum le citea pe ale mele, deci trebuie să fi știut exact cine era Hali, dar nu mi-a spus. A încercat să rezolve problema singur și s-a ales praful de tot.

— Chiar *faci* parte din guvern, așa e? întreb.

— Suntem una dintre ramurile lui neoficiale, da, spune Dixon.

— Deci nu...

Las fraza neterminată, gândindu-mă la felul în care ne-a hăituit toată presa. Trupe înarmate și elicoptere veniseră să ne captureze, luându-ne urma cu ușurința unor militari profesioniști.

— Păzim băncile? termină el în locul meu. Nu prea. Mai degrabă le monitorizăm ca să găsim oameni ca tine, care vor să-și facă o reputație ca hackeri. Ne interesează acel set de competențe. Guvernul e foarte dornic să dezvolte sisteme de apărare împotriva generației următoare de computere, dar când l-ai construit pe Henry tu ai realizat mai mult decât am fi putut spera vreodată. Superiorii mei sunt extrem de interesați să afle cum a fost creat. Gândește-te la oferta mea, domnișoară Phelps. Viitorul lui Henry e în mâinile tale. Mă întorc într-o oră. Dacă o să îmi placă ce văd, putem

discuta despre o echipă pe care să ți-o punem la dispoziție ca să te apuci de lucru.

Dixon îmi pune în mâini blocul cu coli galbene, apoi iese din cameră.

Furia pe care o ținusem sub control de când evadasem de la Psihiatrie erupe. Înșfac scaunul, gata să dau cu el în masă sau să-l azvârl de perete să se facă arșice. Toți mușchii urlă în mine pentru a se elibera de mânia care îi electrizează. În schimb, pun scaunul la loc și mă prăbușesc la podea, tremurând din toate încheieturile.

DOUĂZECI ȘI UNU

Oferta agentului Dixon îmi rulează la nesfârșit prin minte. Aș putea încerca să creez un alt program IA în schimbul antidotului, dar asta ar însemna că o altă IA ar putea deveni conștientă de sine sub îndrumarea mea. Și cât ar dura? Henry mi-a luat trei ani și am mai avut și ajutorul tatei. Henry nu poate aștepta în niciun caz atâta până să primească remediul.

Și oricum, dacă aș coda ceva nou, care ar fi ' '

rezultatul? Henry nu face rău nimănui, pentru că așa i-am cerut eu, dar următoarea mea creație, oricare ar fi ea, s-ar putea să nu fie la fel de dispusă să mi se supună. Probabil că e la noroc. Sunt norocoasă că Henry s-a dovedit a fi așa de minunat. E mai mult decât capabil să sfâșie găuri digitale în structura lumii, dar alege să nu o facă, fiindcă îmi e loial. O IA fără scrupule s-ar putea instala rapid în vârful lanțului trofic.

Strâng la piept blocul de hârtie. Henry e singura ființă care mi-a luat vreodată apărarea, care mi-a promis că nu o

să mă părăsească niciodată și s-a ținut de cuvânt. E singura familie pe care o am.

Nu văd nicio altă ieșire.

Mâzgălesc repede câteva programe pe care reușesc să mi le amintesc, dar totul pare inutil fără un computer la îndemână. La majoritatea codurilor am lucrat luni de zile și nu îmi aduc aminte fiecare fragment din ele. Mi-a luat zile, chiar săptămâni să perfecționez o singură subrutină. Fiecare particică din personalitatea lui Henry era menținută în echilibru într-o rețea de programe, complexă și delicată ca o pânză de păianjen. Când a devenit suficient de conștient, și-a rescris multe dintre ele. Dixon nu pricepe că l-am adus pe Henry doar până la un punct. Cea mai grea parte a făcut-o mai mult Henry însuși.

Lydia, spune Henry în mintea mea. Vocea lui e ca o șoaptă undeva, în adâncul creierului meu. Nu am mai auzit-o niciodată așa de slab.

— Henry? Ce... ești teafăr? Unde ești?

Aproape, cred. Te-am auzit când strigai la cineva.

Nu mai spune nimic câteva clipe. Stau dreaptă, neclintită, așteptând să vorbească din nou și îi comand inimii să-și liniștească bătăile.

Am găsit o cale să încetinesc virusul, dar nu pot să îl controlez și pe Hali în paralel. E doar o chestiune de timp...

Vocea lui Henry e așa de stinsă, încât aș putea crede că mintea îmi joacă feste.

— Henry, încerc să obțin antidotul de la Dixon. Mă străduiesc să scriu o nouă IA, dar s-ar putea să îmi ia ceva vreme. Crezi că poți să rezisti până atunci?

Îmi țin respirația în tăcerea care urmează. Arunc priviri frenetice prin încăpere, căutându-mi în minte orice urmă din vocea lui Henry.

Vreau să las virusul să mă contamineze.

— Ce vrei să spui?

Lyd, îl omor pe agentul Hali. Cu cât rezist mai mult, cu atât mai multe distrugeri provoc corpului său. Organele îi cedează fiindcă nu le pot menține în funcțiune. L-am eliberat de sub controlul meu și a încercat să-și scoată cipul din braț. Ar fi mai bine dacă aș lăsa virusul să mă contamineze.

Mă ridic în picioare, încruntându-mă.

— Dar ce înseamnă asta pentru tine?

Virusul își croiește drum către centrul meu. Nu îl voi mai putea respinge prea mult timp.

Îmi dau seama ce spune și clatin din cap.

— Deci... ai să mori?

Vocea lui e un ecou care străbate esența ființei mele și îmi tulbură fiecare părticică din suflet. *Da.*

— Nu poți să faci asta! Nu o să te las, spun și înghit în sec. Ai spus că nu o să mă părăsești niciodată. Te iubesc.

Dar ai putea iubi un ucigaș? Ai putea să te prefaci că nu vezi cum îi manipulez trupul pentru propriile mele scopuri? Îl împiedic să fie conștient. Asta nu e același lucru cu a-l ucide?

— E doar agentul Hali, răspund înlăcrimată, gândindu-mă că m-a închis și a încercat să mă omoare.

Probabil că ar încerca din nou dacă ar avea ocazia.

— Nu merită salvat.

Viața e viață, Lyd. Nu se poate să avem o regulă pentru agentul Hali și alta pentru tot restul oamenilor.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji când îi aud argumentul atât de corect. Felul în care îl ține sub control cu forța pe agentul Hali nu e cu nimic diferit de dorința lui de a-i ucide pe agenții care ne-au atacat în hotel. Henry a fost o personalitate înainte să aibă corp, ceea ce i-a influențat fundamental felul în care înțelege viața omului. Pentru Henry, personalitatea înseamnă viață. Acum vede luarea în stăpânire a corpului lui Hali ca pe o crimă. Nu mă gândisem niciodată la asta. L-am folosit pentru propriile noastre

scopuri. Ce am făcut cu corpul lui la hotel... nu e de mirare că încercă să mă omoare.

— E altceva, îi spun.

Un sentiment de satisfacție mă cuprinde și deodată detest viteza cu care învață Henry și cât de logic e. Înțelege în sfârșit conceptul de drept la viață și nu e deloc corect.

— Henry, ești tot ce am pe lume. Te implor!

Lyd, aș putea să îl înfrâng. Dar nu vreau. Mă simt... Vinovat că nu am procedat corect înainte. E drept să las virusul să mă contamineze. Asta merit.

Lacrimile care îmi șiroiesc pe obraji îmi împăienjenesc privirea. A învățat să simtă vinovăție și compasiune. Respectul lui pentru viață îl face la fel de uman ca mine. A devenit bărbatul care mi-am dorit să fie și e prea târziu.

Pentru tine am făcut asta, șoptește el, citindu-mi gândurile. Tot ce am făcut am făcut pentru tine. Gura lui invizibilă o găsește pe a mea într-un sărut ușor ca o șoptă.

Îmi duc degetele la buze ca să ating urma atingerii lui.

Doctorița Madison îmi sugerase că Henry îmi distrăgea atenția de la ce se întâmpla în viața mea. Era parțial adevărat, dar acum îmi dau seama că e mai mult decât atât. L-am creat pe Henry fiindcă îmi dorisem o persoană pe care să o iubesc și care să mă iubească la rândul ei. Cineva care nu avea să mă părăsească așa cum o făcuseră atâția. Poate că nu scrisesem niciun cod pentru asta în programul lui, dar Henry se prinsese oricum.

El a fost cel care a sărit să îmi ia apărarea când a văzut că eram terorizată. El a fost cel care a luptat alături de mine când am vrut răzbunare. A vrut să evolueze într-o prezență fizică fiindcă de asta aveam eu nevoie: de cineva care să mă țină în brațe. Să mă iubească. De cum se conectase la mine, a văzut până în cele mai ascunse colțișoare ale mintii mele și a înțeles niște lucruri înainte ca eu să le conștientizez.

Știa că îmi doream un cămin și că voiam să fiu protejată și în siguranță, înconjurată de oameni care mă vor.

În tot timpul petrecut în spitalul de psihiatrie, îmi făcusem griji în privința moralității lui Henry și a faptelor de care era capabil fiindcă nu cunoștea remușcarea. Dar Henry nu a fost niciodată malefic sau răuvoitor. Toate acțiunile lui au fost dictate de dorința de a mă vedea fericită. Tânjeam după căminul pe care îl pierdusem, iar Henry a vrut să mi-l redea.

Acum înțelege că vreau să fie cineva care prețuiește viața și asta se străduiește să fie. Chiar dacă asta înseamnă să mă părăsească. Chiar dacă asta înseamnă să se sacrifice.

— Stai, Henry, nu asta vreau...

Nu răspunde. În tăcerea care mă învăluie vibrând, mă duc la ușă și urlu din toate puterile:

— Dați-mi drumul!

Nu vine nimeni.

Bat în ușă cu pumnii și picioarele, zgâlțâi clanța de nenumărate ori, dar nu se clintește.

Trag cu degetele și unghiile de balamaua de jos, apoi de cea de sus, unde o cutie cu un becuț roșu care pâlpâie...

Asta e. Să știu că mor și tot am să îl găsesc pe Henry. Dacă tot ce a mai rămas e agentul Hali, e foarte posibil să și încerce să mă omoare, la propriu, dar nu îmi pasă – nu poate să-mi pese. Henry e tot ce am și nu îl voi lăsa să dispară fără să încerc să îl salvez. Nu o să-l abandonez, așa cum am fost abandonată eu.

Trag scaunul la ușă și mă urc pe el ca să desfac capacul încuietorii electronice. Foarte mult timp am permis chestiilor ăstora să îmi guverneze viața. Nu și azi. Scot snopuri de fire și le smucesc cât pot de tare. Se aude un pocnet și becuțul se stinge încet. Împing ușa ca să o încerc și cât pe ce să mă prăbușesc pe coridorul de dincolo de ea.

Lângă ușa mea mai sunt alte câteva. Henry a spus că e în apropiere. Mă furiez pe culoar și mă uit pe fereastră la fiecare ușă – numai camere pline cu oameni. Agentul Dixon mai că se îneacă sorbind din cafea când mă vede. Alerg la următoarea ușă, dar Dixon iese după mine, flancat de alți agenți.

— Unde e? Întreb când încearcă să mă înșface. Amenință că o să se lase distrus de virus. Dacă îl pierde pe Henry, nu o să-ți dau NICIODATĂ ce vrei. Du-mă acum la el sau o să iau cu mine în mormânt tot ce știi despre programare.

Ochii cenușii ai lui Dixon mă privesc clipind din spatele ochelarilor.

— Bine.

Face semn din cap unuia dintre agenți.

— Lăsați-o să-l vadă.

Agentul se duce la o ușă pe care încă nu o încercasem și o descuie cu cartela. Dau buzna pe lângă el într-o încăpere asemănătoare cu a mea. Ușa se închide după mine cu un păcănit, dar nu îmi pasă că sunt încuiată înăuntru. Henry e în celălalt capăt al camerei, întins pe jos, cu fața întoarsă spre perete.

Îl trag spre mine și îl scutur de umăr.

— Henry, eu sunt. Nu mă părăsi. Trebuie să rămâi cu mine, doar am promis că nu o să ne abandonăm niciodată unul pe altul. Te rog. Te iubesc.

Henry deschide brusc ochii și mă privește.

Se ridică în capul oaselor, iar eu îmi șterg lacrimile cu palmele.

— Henry?

Ochii lui albaștri precum cerul de vară se îngustează.

— Nu mai e aici, Phelps.

Scot un țipăt când mâinile agentului Hali se încleștează pe gâtul meu pentru a doua oară în tot atâtea zile. Din cauza

forței aplicate, tendoanele din antebrate i se unduiesc sub piele. Mă strivește de podea și încep să mă sufoc.

Undeva strigă niște oameni, dar nu îi aud, nu percep clăntănitul ușii descuiate, nici oamenii care năvălesc înăuntru ca să-l smulgă pe Hali de pe mine. Se scutură din mâinile lor, hotărât să nu-i lase să-l împiedice. Chiar o să mă omoare. Așa de tare mă urăște pentru ce i-am făcut. Văd asta în ochii lui, în felul în care sunt mijiți ca două fante, fixați pe mine și doar pe mine.

Pentru o fracțiune de secundă, privirea lor se îmblânzește.

Te iubesc, Lydia, șoptește Henry în mintea mea, *și iartă-mă*.

Mâinile agentului Hali încremenesc pe gâtul meu. Ezită și acum e rândul lui să se sufoc. Duce o mână la piept, la inimă. Agenții îl înconjoară și îl iau de pe mine cu forța. Mă trag înapoi, neștiind ce se întâmplă. Hali scoate un strigăt și văd în ochii lui că ceva e în neregulă. Are aceeași privire pe care am văzut-o în ochii tatei chiar înainte de accident – pe deplin conștientă că se întâmplă dincolo de controlul lui. Scoate un icnet și începe să gâfâie. 1 se înmoaie genunchii.

Ceilalți agenți schimbă o privire.

— Doctor! strigă unul dintre ei și aleargă la ușă. Avem nevoie de un doctor!

E prea târziu. Agentul Hali e lungit pe podea și pieptul nu i se mișcă.

— Henry?

Mă târăsc spre el. Ochii lui albaștri ca vara sunt sticloși și absenți. Îi pălmuiesc obrazii, dar nu se mișcă. Nu înțeleg. Doar adineauri era aici. Virusul îl întemnițase, dar era încă în viață. Ce i-a făcut Henry agentului Hali?

Dixon mă înșfacă și în încăpere intră în goană o doctoriță, care îngenunchează lângă mine.

— Ajută-l pe el! Trebuie să-l ajuți! țip la ea.

Pune două degete pe gâtul agentului Hali și se uită la Dixon clătinând din cap.

— Nu are puls. Încep manevrele de resuscitare. Aduceți-mi un defibrilator! se răstește ea la unul dintre agenți, apoi începe să îi facă masaj cardiac. Domnule? Domnule, mă auziți?

Vorbește tare și clar, dar abia o aud, fiindcă inima îmi bubuie așa de tare, că zgomotul pe care îl face acoperă totul.

Un agent o rupe la fugă din cameră și se întoarce cu o cutie galben-aprins. Doctorița i-o smulge din mâini și începe să atașeze defibrilatorul. Parcă nu reușesc să îmi umplu plămânii cu destul aer.

Agentul Dixon mă trage deoparte. Nici nu-mi dădusem seama că mă târâsem înapoi lângă Henry. Cu membrele mai încordate decât odgoanele unei corăbii, mă uit cum doctorița urmează instrucțiunile date de defibrilator într-o manieră cumplit de calmă și lipsită de orice urmă de emoție.

Îmi răsucesc degetele. Îmi pigulesc pielița de la unghii. Henry trebuie să supraviețuiască. Pur și simplu trebuie.

După câteva clipe, doctorița se lasă pe călcâie. Se uită la Dixon cu o expresie gravă pe chip.

— Defibrilarea nu îl mai poate ajuta. E... mort.

Din gâtlej mi se sfâșie un urlet și mă zbat să scap din mâinile lui Dixon. O împing pe doctoriță din calea mea. Nu a fost de niciun ajutor. Numele lui Henry mi se desprinde ca un vaier de pe buze. Nu reacționează, nu se mișcă. Nici măcar nu clipește.

Mă prăbușesc pe podea lângă el, strigându-l pe nume. Îmi îngrop fața în scobitura gâtului său cald încă și inhalez aroma condimentată pe care știam că o s-o găsesc aici. Poate dacă o miros destul de mult, dacă o inhalez în adâncul ființei mele și o păstrez acolo pentru totdeauna, nu mă va părăsi niciodată.

Cineva se apropie dintr-o parte și întinde mâna să închidă ochii lui Henry. Îl plesnesc peste mână.

— Nu îl atinge!

— Lydia...

Dixon îngenunchează lângă mine.

— S-a dus. S-au dus amândoi.

Mi se taie respirația, izbită de cât de real e totul.

— E numai vina ta! strig și îi dau un pumn în braț. E *numai* vina ta! Nu ne-ai dat antidotul ca să ne șantajezi cu el. Nu i-ai dat de ales!

Îl lovesc cu palmele și pumnii în piept, până ce mă cuprinde cu brațele ca să mă forțeze să mă opresc.

— Știu că el era tot ce aveai, șoptește Dixon. Știu, știu.

Urăsc faptul că înțelege așa de bine ce însemna Henry pentru mine. S-a uitat la toate ședințele mele cu doctorița Madison. Știa că nu aveam pe nimeni altcineva. Henry era totul pentru mine.

Și virusul lui mi l-a ucis.

DOUĂZECI ȘI DOI

— A fost atac de cord, îmi explică Dixon a doua zi. Nimeni nu ar fi putut face nimic.

Își ferește privirea și acuzația lui nerostită atârână greu în aerul dintre noi. Nu faci atac de cord la 19 ani. Henry a oprit inima agentului Hali ca să-mi salveze viața.

— Aha, spun pierit.

Dixon își face de lucru câteva clipe cu ceasul.

— De aceea era Henry periculos, Lydia. Acum înțelegi? Era mai mult dispozitiv decât persoană, indiferent de cât de complex îi era programul.

Pe de o parte îmi vine să râd, pe de altă parte îmi vine să-i trag o palmă lui Dixon că e așa de insensibil. Henry avea de gând să-și dea viața ca să îl salveze pe agentul Hali. Un dispozitiv nu ar face niciodată asta, fiindcă nu ar înțelege niciodată de ce ar trebui să o facă, și-ar purta de grijă doar lui însuși. Mai mult, oricât de tare îl dezgusta gândul de a-l ucide pe Hali, a făcut-o totuși, fiindcă iubirea pentru mine era mai puternică. A făcut o alegere. Ultima faptă a lui Henry dovedește că era uman.

Lui Dixon pare să-i scape faptul că singurul motiv pentru care Henry a fost nevoit să ia măsuri e că era infectat cu virusul. S-ar fi putut transfera înapoi în mine și l-am fi lăsat în pace pe Hali. Dacă Henry nu ar fi fost infectat, am fi fost la ora asta în altă țară.

Lacrimi mi se rostogolesc pe obraji. Nu numai virusul l-a distrus pe Henry. Eu l-am infectat la un nivel mult mai profund. Se străduia să mă mulțumească, să fie tot ce voiam eu să fie. Cu cât devenea mai uman, cu atât mai sus ridicam ștacheta, iar el s-a luptat așa de mult să se ridice la înălțimea ei, că a ales să moară.

Dixon împinge către mine pe masă o pungă.

— Am extras ăsta pentru tine, spune. M-am gândit că vrei să îl ai.

Iau cipul și îl strâng la piept, lângă inimă. Pe vremuri, cipul acesta îmi dădea fiori la gândul puterii imense pe care o conținea. La gândul a ce avea în el. Până la urmă, Henry s-a dovedit a fi mult mai vulnerabil decât mi-aș fi putut da seama vreodată. Ar fi trebuit să folosească ultima fărâmbă de forță pe care o mai avea ca să țină virusul sub control, însă a folosit-o pentru a-mi salva viața.

— Presupun că acum nu-ți mai e de niciun folos, spun. Virusul l-a distrus, așa că nu a mai rămas nimic de disecat.

Dixon încearcă să zâmbească, dar rezultatul e palid și strâmb. Știe că am dreptate.

— Îmi pare foarte rău, Phelps. Am aranjat să fii dusă înapoi la Spitalul de Psihiatrie din Grenville.

Îl urmăresc cum se îndepărtează. Înapoi la Grenville. Mă cuprinde treptat o amorțeală rece, pe măsură ce îmi dau seama că nu am unde să mă duc în altă parte și că de data asta Henry nu va mai veni după mine.

Strâng cipul în palmă și-l duc la buze. Henry a fost cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată și probabil că așa va rămâne pentru totdeauna. Corpul acela era al lui. Ochii aceia albaștri precum cerul de vară, capabili să îmi pătrundă până în cele mai întunecate unghere ale inimii, erau ai lui și doar ai lui. Numele lui, împrumutat o vreme altuia, era doar al lui.

Hen-ry.

Hen-ry.

Hen-ry.

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Îi visez pe cei doi Henry aproape în fiecare noapte. Pe unul îl învârtesc la nesfârșit prin grădină. Pe celălalt îl văd lungit lângă perete când intru în fugă într-o cameră. Oricât de iute aș alerga, nu ajung niciodată la el. Încăperea se tot lungește și el rămâne veșnic departe de mine.

Doctorița Madison crede că e un pas în direcția bună. Înseamnă acceptare, spune ea. Încuviințez ca să-i țin isonul când îmi repetă convingerea ei că Henry mă domina și că, în fond, nu era bun pentru mine. Noua ei teorie e că am creat ceva ce părea invincibil ca să înlocuiesc ceva foarte fragil și că aceste vise arată că în subconștient am acceptat faptul că sau dus amândoi. Nu sunt de acord. Ambii Henry erau vulnerabili, doar că în moduri diferite. Până la urmă, erau două persoane complet diferite.

Mama se apleacă peste masă și împinge spre mine o fotografie din care fratele meu îmi zâmbeste larg, cu un șarpe încolăcit în jurul umerilor, o surpriză pe care i-au făcut-o când a împlinit nouă ani și am mers la grădina zoologică. Îmi aduc bine aminte ziua aceea, dar nu am mai văzut poza de ani de zile.

— Mă gândeam că poate vrei să o păstrezi, spune ea. Să o pui la tine în cameră.

— Mulțumesc, răspund și iau poza.

Îmi aduce în fiecare săptămână câte ceva și știu cât de greu îi este să se despartă de fiecare obiect. Adună în camera ei tot ce a atins cândva Henry, cu lăcomia cu care adună un dragon comori. Știu că pentru ea asta e mai mult decât o fotografie.

— Ce face Pete? Întreb de fiecare dată când o văd.

Mama își întoarce privirea de la mine.

— L-am văzut acum vreo două zile în oraș. Era în cârje. Mama lui s-a repezit să mă alunge de lângă el de cum m-a văzut.

Mă străbate un torent de vinovăție și ușurare.

— Îmi pare rău.

Mamei îi tremură buza.

— Mie îmi pare rău, Lydia. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile să ajungă în halul ăsta.

Trage adânc aer în piept ca să se adune.

— Am crezut că ți-ai pierdut mințile când te-am auzit vorbind cu fratele tău de parcă ar fi fost încă prezent. Doctorița Madison mi-a spus ce ai făcut, ce ai construit.

Ochii ei de un albastru-spălăcit se concentrează pentru o clipă la mine și numai la mine.

— Știam că ești inteligentă, dar habar nu am avut că ești așa de inteligentă. Semeni extraordinar de mult cu tatăl tău.

— Nu sunt deloc ca el.

Cuvintele mi-au ieșit de pe buze cu mai multă asprime decât intenționam, dar mama se mulțumește să dea din cap.

— Înțeleg.

Se aude bâzâitul alarmei care semnalează sfârșitul orelor de vizită și mă ridic de pe scaun. Infermierii vin ca să ne ducă pe toți înapoi în secție. Mama mă îmbrățișează. Așa face de fiecare dată când ne vedem.

La început, îmbrățișările ei erau stângace, dar acum au devenit mai naturale.

— Ne vedem săptămâna viitoare, spune ea.

— Mănâncă și tu altceva decât pizza.

Zâmbește și flutură din mână.

Sunt escortată înapoi împreună cu celelalte fete, dar în timp ce ele sunt conduse către secție, Simon mă trage deoparte.

— Mai ai un vizitator, spune și mă duce într-o cameră mai mică, cea în care m-a vizitat cândva agentul Hali.

Ultima dată când fusesem aici, aproape fiecare suprafață era mânjită de dăre de sânge, al lui și al meu. Acum totul e curat și agentul Dixon îmi zâmbește de cealaltă parte a mesei.

— Bună, Phelps!

Simon închide ușa după mine, dar înainte să plece îmi aruncă o privire care-mi spune că jar mănânc dacă încerc să fac ceva.

— Ce vrei? mă răstesc.

— Ia loc, te rog.

Arată către scaunul din fata lui zâmbind în continuare de parcă m-ar invita la ceai și fursecuri.

— Ce mai faci? mă întreabă când mă așez.

— Bine, răspund și îmi dau seama că e doar pe jumătate o minciună.

— Excelent, excelent. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt aici în calitate oficială și nu am prea mult timp. Te rog să

mă ierți, dar mă întrebam dacă nu ai putea să mă ajuți cu ceva.

Scoate un laptop și eu îmi încrucișez brațele la piept. Mă întreb dacă o să-mi arate încă un clip cu mine vorbind cu doctorița Madison în timpul uneia dintre ședințele noastre, dar când îl întoarce spre mine, văd pe ecran un fragment de cod.

— Ce e asta?

— Chestia asta ne dă bătăi de cap de ceva vreme și aș vrea să știu dacă poți să faci programul ăsta să funcționeze. Te rog.

Împinge laptopul către mine. Degetele mele sunt pe tastatură înainte să le dau eu comanda – de parcă știu instinctiv unde le e locul.

E codul meu. Al lui Henry. Îl recunosc pe loc, uitându-mă prin el. E o versiune extinsă a micului program pe care l-am mâzgălit în fugă acum mai bine de o lună, când eram la sediul SSP. Dar nu e cum trebuie. l-au făcut ceva, l-au sucit și mutilat până a ajuns aproape inutil.

— Știi care e problema cu el, nu-i așa? întrebă agentul Dixon.

Ochii lui cenușii văd mult prea mult și în același timp nu suficient. Nu a observat eroarea de programare de la început, nici pe cea de la sfârșit, care înseamnă că va distruge orice sistem în care îl va încărca.

— Poți să îl reperi?

Dau din cap și îi corectez codul. Îmi ia doar cinci minute. Clipește uluit când împing laptopul către el.

— Trebuia doar să muți ultima parte dincolo, îi spun. Altfel s-ar fi blocat.

Dixon își muscă buza.

— De vreo două zile ne chinuim să îl reparăm. A trebuit să amânăm lansarea proiectului.

— Ce construiești, agent Dixon? întreb, deși pot ghici.

La ce altceva mi-ar putea folosi programul?

— Mă tem că e secret de stat. Dar, dacă ești interesată, am putea să te angajăm la SSP, ce zici?

— Și să devin agentă, ca tine? Întreb.

— Avem nevoie de tine, Phelps. Ești cel mai bun programator pe care l-am întâlnit vreodată.

— Asta înseamnă că o să primesc un computer?

Dixon zâmbeste și îi zâmbesc și eu. Știam că avea să vină aici. Era doar o chestiune de timp.

— Și cinci, dacă vrei, spune el.

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

— Întreba Sally de tine, mă abordează agentul James Fielding, trecându-și o mână prin părul afro. La ce lucrezi?

Se sprijină de paravanul care ne separă birourile. Schimb repede ferestrele cu Alt și Tab când se uită în ecranul meu.

— Updatez un algoritm pentru SAL.

— Sally întreba de tine azi-dimineață, spune el iar. Întotdeauna întreabă de tine.

— Nu se cheamă Sally, îl previn. Și termină cu personificarea asta, James.

Ridică din umeri.

— Dar Sentient Artificial Lifeform¹⁰ nu e prea personal, nu? Oricum, e ca o copilă. Copiii au nevoie de nume.

Aruncă o privire furișă către biroul lui și știu că se uită la o poză cu sora despre care nu vorbește niciodată. Nici nu e nevoie. Am trăit suficient de mult timp pe lângă așa ceva ca să recunosc moartea când o văd.

— Nu îi spune Sally. Nu o umaniza, James.

Ridică sprâncenele negre.

¹⁰ Sentient Artificial Lifeform – Formă de Viață Artificială Conștientă.

— Asta e greșeala pe care ai făcut-o tu, Lyd?

Mângâi cu degetele tastatura, ignorându-l. Mă gândesc cum ar fi să i-o fac guler.

— N-am vrut... Doar că... toată lumea știe...

Aleg să inspir adânc și să zâmbesc.

— Te rog să îi dai azi lui SAL cipul cu date, da?

Orice, ca să scap de el și să pot continua ce făceam.

— Sigur. Spre deosebire de tine, eu nu am nevoie de pretexte ca să o văd pe Sally.

Îmi zâmbeste larg, ca să se asigure că știu că mă tachinează.

— Pe SAL, îl corectez eu.

Mă ignoră și pleacă. Mă întorc iute la fereastra inițială. Cu excepția mea, biroul e gol și profit de asta.

Rezolvă problema prin cod, Lydia. Nu o ocoli.

Indiferent de câte ori i-am spus doctoriței Madison, nu a înțeles niciodată cât de diferiți erau Henry și fratele meu. Mai mult, nu a înțeles niciodată cât de fundamental diferite au fost morțile lor. Oamenii nu mai pot fi reînviați, dar IA-urile, da. Trebuie doar să iei totul la mână. Nu mi-a trebuit decât acces la un computer și un server suficient de puternic ca să susțină un program complex. SSP mi lea pus la dispoziție pe ambele. Nu a mai fost nevoie decât să umblu puțin la programul-sentină instalat în PC-ul meu ca să înregistreze fiecare tastă pe care apăsam. Acum înregistrează doar una din zece apăsări de taste și restul le selectează la întâmplare. În cel mai bun caz, de la PC-ul meu primesc doar o grămadă de aiureli, dar agentul Dixon nu poate să spună că nu lucrez. SAL a devenit conștient de sine acum două luni.

Singurul sunet din birou e clicul degetelor mele pe tastatură.

Sunt așa de aproape! Așa de chinuitor de aproape, că mă apucă nevoia să fac pipi. Încă vreo două linii de cod și în sfârșit am terminat de eliminat virusul din program.

Apăs tasta *Enter* și îmi țin respirația când pe ecran înflorește un cursor alb, care pulsează.

Mă uit în camera montată în monitor.

— Henry?

Pe ecran apare un cuvânt, literă cu literă, de parcă niște degete invizibile îmi folosesc tastatura. *Lyd?*

Cipul din braț scoate un zumzet.

//

Sfârșit

MULȚUMIRI

Mulțumesc:

Joannei Moulton, pentru că a fost prima persoană care mi-a spus da când altele cincizeci au spus nu și pentru toate sfaturile și toată îndrumarea care au urmat.

Lui Kesia, Esther, Barry, Rachel L., Rachel H., Elinor, Sarah, Jazz, Laura și tuturor celor de la editura Chicken House pentru că au fost locul perfect pentru Lydia și Henry și mi-au oferit un cămin așa de minunat. Lui Sam Palazzi și întregii echipe de la Scholastic US pentru că mi-au acordat o clipă. Sunt nespus de recunoscătoare.

Lui Oii, care m-a dus la cursuri de scris și mi-a ascultat poveștile. Care m-a învățat să îmi urmez visele, m-a încurajat și mi-a turnat vin – atât ca să sărbătoresc, cât și ca să îmi înec amarul – te iubesc.

Părinților mei: tatei, care mi-a cumpărat toate cărțile pe care i le-am cerut vreodată, a stat cu mine în miez de noapte la coadă când se lansa *Harry Potter* și mi-a umplut în

general mintea cu povești. Și mamei, pentru că a fost o susținătoare înfocată și neobosită, o războinică a rugăciunilor și pentru convingerea ei nestrămutată că aveam să obținem toate astea.

Amicilor mei de la #TeamSkylark pentru că sunt comunitatea la care apelez la nevoie. Lui Guy Lucas, pentru că e persoana ideală cu care să cumperi cărți la beție, lui Emily Lowery, pentru că e cea mai bună fotografie dintre toate scrierile pe care le cunosc și lui Aislinn O'Loughlin pentru entuziasmul ei fără limite și pentru că a vorbit întotdeauna cu mine de parcă Henry și Lydia erau persoane reale. Și totodată Celor Mai Mari din Toate Timpurile. Poftim, am reușit să îi includ!

Celor de la StudioHelen și departamentul de artă de la Scholastic pentru că i-au adus pe Henry și Lydia la viață pe două coperti superbe, care nici acum nu îmi vine să cred că sunt doar pentru mine. Mulțumesc.

Lui Dumnezeu, a cărui sincronizare va fi întotdeauna mai bună ca a mea și ale cărui promisiuni continuă să se împlinească. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Și ție, cititor minunat. Industria editorială începe și se termină cu tine și nu am cuvinte să îți mulțumesc că mi-ai ales cartea.

CUPRINS

PROLOG

PARTEA ÎNTÂI

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ŞASE

ŞAPTE

OPT

PARTEA A DOUA

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

DOISPREZECE

TREISPREZECE

PARTEA A TREIA

PAISPREZECE

CINCISPREZECE

ŞAISPREZECE

ŞAPTESPREZECE

OPTSPREZECE

NOUĂSPREZECE

DOUĂZECI

DOUĂZECI ŞI UNU

DOUĂZECI ŞI DOI

O LUNA MAI TÂRZIU

ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

MULŢUMIRI